

HARLEQUIN™

TM

5
септември '93

изкушение™

**СЪДБОВНО
ПЪТУВАНЕ**

Джанис КАЙЗЪР

ДЖАНИС КАЙЗЪР СЪДБОВНО ПЪТУВАНЕ

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Алекс Таунзенд е талантлив млад журналист с девиза: „Живей опасно“. Той е по следите на международна контрабандна организация, за която подготвя сензационен репортаж. Но изведнъж всичко се обърква, защото на пътя му се изпречва ослепително красивата Габриела Линд. Алекс я спасява от банда крадци в Банкок и, разбира се, веднага е заплепен от очарователната непозната. Внезапно се появява заплаха за живота му.

ПЪРВА ГЛАВА

Габриела Линд стремително прекоси фоайето на хотел „Мае Пинг“. Имаше чувството, че я очаква вълнуващ ден. Бе готова за приключения. Да сключва търговски сделки в непозната страна, да се потопи в атмосферата на новия град бе предизвикателство, а тя обичаше предизвикателствата.

Прекара сутринта в разглеждане на витрините, най-вече за да почувства града. Сериозните покупки можеха да почакаат. Засега ѝ стигаше да потъне сред жителите на Чанг Май, да усети пулса им, ритъма, начина, по който работят. „Първо виж и научи, а след това действай“, бе нейният девиз.

Габи се усмихна на портиера и излезе под яркото слънце. Пое дълбоко дъх. Градът бе пропит с ароматите на Ориента, но въздухът бе по-хладен и не толкова солен, колкото в Банкок.

Покрай нея изтрещя превозно средство, което наподобяваше едновременно сенокосачка и мотопед. Улицата бе пълна с колички и рикши, мотоциклети и велосипеди, автобуси и камионетки.

— Да ви повикам ли такси? — попита портиерът.

— Не, ще се поразходя.

— Добър ден, госпожица — настигна я едно момче. — Аз тук, готов да вървим.

Големите му черни очи ѝ се сториха познати.

— Малкият Джо? — попита тя с усмивка. Момчето изглеждаше на не повече от десетина години, но вероятно бе по-голямо.

— Помните ме, госпожица?

— Помня те.

Когато вчера излезе от хотела, момчето ѝ бе предложило да я разведе из града, разположен високо в планините на Северен Тайланд. Тогава тя отказа и отиде на екскурзия, организирана от туристическа агенция. Разгледа местните музеи, храмове и гробници и се отправи към Дой Сутеп — планината до Чанг Май, където бе разположен

манастир от четиринайсети век. Но когато се върна в хотела, малкият Джо още я чакаше.

— Вие трябва пазарувате — рече ѝ той. — Аз водач номер едно по магазини. Знае всички хубави места. Утре отиваме пазар.

Габи не каза, че е съгласна, но се впечатли от упорството на момчето. Ето го сега отново, сякаш се бяха договорили. Тя тръгна по улицата. Малкият Джо ситнеше по петите ѝ.

— Е, какво искате купува?

— Днес само ще разглеждам. Наистина не ми трябва водач.

Той не възрази, но и не си отиде.

— Какво искате гледа? Може нещо за ваши деца?

— Нямам деца — усмихна се Габи.

— Имате съпруг?

— Не, нямам нищо такова. И обикновено не обсъждам личния си живот с непознати.

— Вие съвсем сама? Не много жени туристи идват сами. — Момчето явно не разбра намека.

— Не съм турист, а търговец. Дошла съм да купя стоки за магазина си в Сан Франциско.

— О, това наистина хубаво! — светнаха очите му. — Аз знае най-добри места.

Габи рязко спря наскред тълпата на тротоара.

— Слушай, Джо, сигурна съм, че си отличен екскурзовод, но наистина нямам нужда от твоите услуги. Днес само проучвам. Няма да купувам нищо, затова не ми трябва помощ. Разбра ли?

Той кимна. Ако не думите, поне тона бе разбрал. Обърна обидено глава:

— Десет долара не много за номер едно водач. Габи знаеше, че я изнудват. Изкушаваше се да му даде десет долара и да се отърве от него, но реши, че това не е добра стратегия. Освен това може да ѝ е от полза да има около себе си някой, който говори и тайландски, и английски.

— Добре — каза тя. — Можеш да ми бъдеш преводач и да ми показваш пътя. Какво ще кажеш?

— Десет долара?

— Десет долара — засмя се Габи.

— Плюс разходи?

— Да, плюс разходите.

Малкият Джо засия. Стиснаха си ръцете и продължиха по улицата.

Така беше по-добре. Детето, разбира се, не можеше да ѝ помага в преговорите с търговците на едро, но щеше да я разведе из пазара. Там най-добре щеше да се запознае с изделията на планинските племена.

— Какво искате правим първо? — попита Джо.

— Може би да отидем до града.

Момчето махна на минаващата моторна рикша. Габи седна на шарената пластмасова седалка, Джо се настани до нея, даде указания на шофьора и кръстоса крака.

— Посъветвай ме — обади се Габи. — Искам да купя часовник за един приятел. Имаш ли някакви предложения?

— Никога не можете познаете часовник ли? — вдигна той дяволито вежди.

Тя се усмихна на определението за имитациите, които заливаха тайландския пазар. В Банкок бе виждала изделия със световни марки за една десета от истинската цена.

— Да, точно това имах предвид.

— Аз знае номер едно часовникар в цял Тайланд. Можете вярвате.

Имаше стара пословица, че ако някой търговец ти каже да му вярваш, значи лъже. Но Малкият Джо не беше точно търговец. Габи стисна чантичката под мишницата си и отново усети засилващо се чувство за предстоящо приключение. Е, да я води дете не бе кой знае какво приключение, но обещавахе да е забавно.

Огледа пъстрата улица и откри, че много ѝ харесва. Чувстваше се като затворено в клетка животно, което току-що са пуснали на свобода. Едва когато преди няколко дни слезе от самолета, осъзна колко се е нуждаела от пътуването.

— Вие хубава жена, госпожица — обади се Джо, загледан в краката ѝ. — Как така неженена?

Забележката ѝ, че не обича да говори за личния си живот, очевидно бе минала покрай ушите му. Тя въздъхна. Нищо нямаше да ѝ струва, ако разкаже на момчето. То просто бе любопитно.

— Сгодена съм — обясни тя. — Искам да купя този часовник за моя годеник. Казва се Майкъл. Много е симпатичен и е голям

бизнесмен. По-голям от мен.

— Има по-голям магазин?

Габи се усмихна. Майкъл Бордън се занимаваше с рискови капиталовложения, беше един от гениите на Силиконовата долина. Как можеше да обясни?

— Той е нещо като банкер — каза тя. — Влага пари в доходен бизнес. Всъщност Майкъл има дял в моята компания. Ние сме съдружници.

— Затова се жените?

— Не, не затова, но има връзка.

Не се ядоса на Малкия Джо, че постави така въпроса. Понякога и тя самата не разбираше съвсем взаимоотношенията си с Майкъл — или поне какво общо имаше бизнесът с тях.

Миналото лято, след като се бяха срещали няколко месеца, тя поиска от него съвет за планове си за разширяване на дейността. Разказа му как иска да направи магазина си два пъти по-голям и да се заеме с внос и търговия на едро.

— Идеята ти е добра — отговори той, — но само идея не стига. За да направиш пари, трябва пари, а доколкото разбирам, портфейлът ти е доста тънък.

Габи едва ли можеше да спори с опитен бизнесмен като Майкъл. Въпреки това нямаше намерение да потъне в дългове.

— А защо не си вземеш партньор? — предложи той и за нейна изненада я огледа като мъж, който ѝ предлага не сътрудничество, а женитба.

— Кой би вложил пари в моя магазин? — възрази тя.

— Аз например — усмихна се той и хвана ръката ѝ.

Отначало Габи не искаше да приеме предложението, защото бе постигнала всичко сама и много държеше на независимостта си. Но Майкъл я убеди, че няма намерение да ѝ се бърка. Щеше да участва само с парите си.

След като уредиха деловите си отношения, личните бързо стигнаха до разговор за брак. По принцип се бяха разбрали, въпреки че официално не бяха сгодени. Габи искаше първо да осъществи планове си за разширяване на бизнеса. А разрастването на търговията, както и пътуването до Азия, бяха възможни само благодарение на парите на Майкъл.

Малкият Джо все още я гледаше озадачено:

— Ако ваш приятел много богат, защо вие искате „никога не можете да познаете“ часовник?

— Казах на Майкъл, че ще му купя часовник „Ролекс“, когато доходите ми стигнат сто хиляди годишно. С този подарък искам да го подразня.

Момчето прие обяснението съвсем сериозно.

— Сигурно той никога не може да познае часовникът не истински, значи всичко наред.

Таксито навлезе в малките улички на крайните квартали. Сградите бяха многоетажни, с апартаменти и скромни офиси.

— В някакъв магазин ли отиваме? — попита Габи, защото забеляза, че са излезли от търговската част на града.

— Специален магазин.

Рикшата спря пред тясна алея. Малкият Джо скочи.

— Ето. Хайде, госпожица — подкани я той и се обърна да плати на шофьора.

— Няма ли да ни трябва транспорт?

— Няма нужда плащаме за чакане, нали? Вие плащате разходи, но аз не харча ваши пари без нужда.

Той ѝ се усмихна като опитен банкер и я поведе по алеята. Габи се огледа, не видя нищо обезпокоително и го последва. Улицата беше тясна, от двете страни имаше врати, но никоя не приличаше на магазин.

— Странно място за продаване на часовници — отбеляза тя.

— Туристи купуват часовник от човек на улица. Тук стои шеф. Много повече избор. Разбирате, госпожица?

Изглежда момчето я водеше при разпределителя, в щаба на продавачите на фалшиви часовници. Като се замисли, идеята ѝ се стори добра.

Спряха пред обикновена врата. Джо почука. Шпионката просветна. Вратата се отвори и ги посрещна красив млад мъж на възрастта на Габи — между двайсет и пет и трийсет години.

— Добро утро — поздрави той и погледна Малкия Джо, който каза няколко думи на тайландски. Мъжът кимна и се обърна към Габи: — Тук ще видите най-красивите часовници на света.

— И най-евтините, надявам се.

— Разбира се. Най-добрите цени в Тайланд.

Габи носеше масленозелена риза с еполети и доста къса пола. Забеляза, че продавачът оглежда краката ѝ и едва се удържа да не подръпне полата си надолу. Чанг Май наистина не беше Ватикана, но определено бе патриархален град, а тя пътуваше сама.

Мъжът изглежда хареса видяното. Габи знаеше, че изглежда добре в зелено — това бе любимият ѝ цвят и подходеше на бадемовите ѝ очи и махагоновата коса.

Продавачът ги покани да влязат и тя се огледа. Стаята се осветяваше от две малки прозорчета под тавана и от неоновая лампа. Имаше само един щанд с два стола пред него, но стените бяха опасани от шкафове с много чекмеджета.

— Моля — посочи мъжът стола и мина зад щанда.

— Казвам се Китикоут. А вие?

— Габриела Линд, от Сан Франциско.

— Американка? Така си и помислих. Заповядайте.

— Габи седна и сложи чантата на коленете си, тъй като продавачът отново насочи вниманието си към краката ѝ. — Часовник за себе си ли търсите?

— Не, за моя... приятел.

Габи едва не каза „годеник“, но си спомни, че няма пръстен. Почти винаги се затрудняваше да определи отношенията си с Майкъл, въпреки че, когато бе с него, всичко ѝ се струваше просто и ясно. Защо ли?

— Предпочитате ли определена марка?

— „Ролекс“.

— Разбира се. — Той отвори едно чекмедже и извади кутия с десетина часовника.

Повечето ѝ бяха познати. С Майкъл няколко пъти бяха обикаляли бижутерийните магазини, за да решат кой модел да му купи. За него това беше игра, но тя приемаше обещанието си сериозно. От деня, в който се срещнаха, чувстваше нужда да се докаже пред Майкъл.

Габи взе модела, който бяха харесали най-много. Обковката наподобяваше масивно злато и часовникът изглеждаше съвсем оригинален.

— Този истински ли е?

— Съвсем истински е, госпожице, но не е това, за което се представя.

— Не е лош, а? — надвеси се над рамото ѝ Малкият Джо.

Габи разгледа внимателно часовника.

— Колко струва?

— Това е най-хубавото, което имаме. Струва шейсет долара. Злато, разбира се, но не масивно.

— В Банкок ми предложиха за трийсет — влезе тя в неговия тон.

— Но не за такова качество. И аз имам по-евтини, по трийсет долара. Ще ви покажа. — Той взе друга кутия от чекмеджето и извади часовник, който на пръв поглед изглеждаше съвсем същият.

Габи ги сложи един до друг и забеляза, че наистина има разлика.

— Само специалист може да отличи шейсетдоларовия часовник от истинския, без да ги разглоби — обясни продавачът.

— Разрешено ли е да се продават фалшиви часовници?

— Да, ако не се представят за оригинални. В Америка е забранено да се продават имитации, но тук не е така.

— Какъв късмет за вас, господин Китикоут.

— И за вас, госпожице Линд.

Габи се усмихна ослепително. Върна евтиния модел и погледна още веднъж другия.

— Ще ви дам за този четирийсет долара — каза тя небрежно.

— Бихме могли да се договорим за петдесет и пет. Малкият Джо усети, че сделката е уредена и тръгна към вратата.

— Госпожица, аз намирам такси, вие свършвате тук.

— Добре, няма да се бавя.

След като момчето излезе, те се разбраха за четирийсет и пет долара. Побъбриха още няколко минути. Когато Китикоут разбра целта на пътуването ѝ, препоръча ѝ да посети Санкамфенг, занаятчийско селище на изток от града, където можеха да се намерят много и разнообразни стоки.

Тя му благодари и си тръгна. Вратата се заключи след нея. Пое към улицата. Малкият Джо не се виждаше никъде. Реши, че е отишъл на булеварда да търси такси и спря да го чака.

В края на улицата група младежи пушеха до мотоциклетите си. Чувахе се рок музика. Нямаше движение. Мина една камионетка, след

това мъж и жена на мотоциклет. Стори й се, че младежите гледат към нея. За пръв път усети тревога.

Помисли да си тръгне, но Малкият Джо щеше да се появи всеки момент. Ако не се срещнеха повече, това нямаше да е краят на света, но тя държеше на уговорките си.

Покрай нея мина рикша, но Джо не беше вътре.

Пътникът беше светлокож, русокос, с бяла риза. Той се обърна към нея и за момент очите им се срещнаха. Стори и се симпатичен, но най-важното — американец или европейец, във всеки случай английски — говорещ чужденец, който би разбрал затруднението й. Габи едва не му извика да спре, но осъзна, че едва ли е в опасност, пък и той бе също толкова непознат, колкото всеки друг. Преди да обмисли действията си, рикшата отмина.

Другият край на улицата внезапно се изпълни с рев на мотори. Двама от младежите се качиха на мотоциклетите си и бързо изчезнаха зад ъгъла, другите трима останаха. Те пресякоха улицата и тръгнаха към нея. Габи се огледа. Видя една възрастна жена, но за съжаление тя се отдалечаваше. В околните здания нямаше никакъв магазин, в който да се скрие. Дали не се плашеше напразно?

Младежите бяха вече на трийсетина метра. И тримата бяха с джинси и с вдигнати яки. Габи реши, че е глупаво да чака повече. Обърна се, но видя, че от другата страна на улицата към нея идват още двама. Позна момчетата, които бяха тръгнали с мотоциклетите си, и разбра, че е в капан.

Младежите приближиха и забавиха крачка. Единият от тях се усмихна и извади ръце от джобовете си. Габи видя сгъваем нож и разбра, че положението не е за подценяване. Започна да крещи с всички сили.

Най-високият младеж, който изглежда бе водачът им, тръгна към нея и изръмжа:

— Млъкни! Парите! Дай чантата!

Габи се бе уплашила за живота си, но сега разбра, че е станала жертва на обикновен обир.

— Помощ! Полиция! — изпищя и притисна чантата към гърдите си.

Крадецът отново тръгна към нея. Тя отстъпи няколко крачки и вдигна високо полата си. Бе завършила курс по самоотбрана и едва не

осакати инструктора с ритник. Сега кръвта ѝ кипна по същия начин. Тя замахва с крак към слабините на нападателя си, но в последния момент той се извърна и посрещна удара с бедро, изруга и повика другите. Въпреки, че се дърпаше, тримата успяха да я хванат за ръцете. Габи викаше толкова силно, че не чу какво ги накара внезапно да я пуснат. В другия край на улицата приятелите им изкрещяха нещо и избягаха. Водачът изтръгна чантата ѝ и хукна.

— Копелета! — извика тя и изтича след тях.

В схватката бе изпуснала единия си сандал и не можеше да бяга много бързо, но това нямаше значение. Не бяха минали и двајсет метра, когато изведнъж спряха. Човекът, когото бе видяла в рикшата, препречваше пътя им.

— Спрете ги! — изкрещя Габи. — Те ми взеха чантата!

Мъжът застана в средата на улицата и се подготви за бой. Крадците се прилепиха до стената на близката сграда. Водачът им размаха ножа и пристъпи напред.

— Добре ли сте, госпожице? — подвикна мъжът. Акцентът му определено беше американски.

— Да, но ми взеха парите и паспорта.

Мъжът зае бойна поза. Не отделяше очи от ножа.

— Оставете чантата, момчета — каза той, — и ще ви пусна да си отидете.

— Ако мръднеш, ще те заколя — заплаши високият и отново пристъпи напред. Другите го следваха по петите.

Американецът и тримата крадци бяха само на няколко метра. Габи бе замръзнала от ужас. Не знаеше с какво да помогне.

Момчето внезапно се хвърли напред. Спасителят на Габи избегна острието, изви ръката му, запрати го към циментовата стена и го събори на земята. Ножът и чантата паднаха в краката му. Той изрита ножа и другите двама хукнаха. Наведе се да вземе чантичката и в този момент водачът на бандата се втурна след приятелите си. Американецът не му обърна внимание. Той ѝ подаде чантата с подигравателна усмивка. Беше висок, загорял, с гъста кестенява коса, изсветляла от слънцето, и имаше най-светлите сиво-сини очи, които Габи бе виждала. Привлекателната му външност бе толкова неочаквана, колкото и внезапното му появяване на сцената.

Той все още се усмихваше и изглеждаше съвсем спокоен, сякаш всеки ден правеше подобни галантни жестове. Подаде ѝ чантичката:

— Струва ми се, че това е ваше.

— Какво мога да кажа, освен да ви благодаря? Сърцето ѝ все още биеше бясно от възбуда. Нейният спасител дори не бе задъхан.

— Няма нужда от благодарности. Ако хлапето нямаше нож, вероятно щяхте да се справите и без мен.

— Не мисля така — засмя се Габи. — Помагаше ми само злобата.

— И доста привлекателните ви крака.

Тя му бе толкова признателна, че не се почувства засегната от смелия комплимент. Протегна ръка:

— Казвам се Габриела Линд.

Той пое ръката ѝ, но не я стисна, а само я задържа:

— Алекс Таунзенд.

Погледна я в очите с любопитство и възхищение. Бе видял една тигрица в бой, а сега тя се усмихваше, кротка и нежна като котенце, при това дяволски хубаво.

Забеляза, че си е изпуснала сандала и се върна да ѝ го донесе. След това тръгнаха заедно по улицата. Тя вървеше с дълги котешки стъпки и се усмихваше с облекчение. Таунзенд бе заинтригуван. Пред очите му още бе образът ѝ с вдигната пола, готова за бой. Изправена сама срещу групата мъже, тя излъчваше невъобразим сексапил.

— Господин Таунзенд, с какво наистина мога да ви се отблагодаря?

— Бихте могли да ме наричате Алекс. Като изключим това, благодарността ми е достатъчна.

— Много мило, Алекс — усмихна се тя. — Но едно просто „благодаря“ едва ли е достатъчно.

Стигнаха до булеварда и спряха. Алекс се огледа. Не видя нищо тревожно, пхна ръце в джобовете си и се обърна към жената. Тя имаше прекрасно лице и пищно тяло.

— Ако мислиш, че само благодарност не е достатъчна, може би ще ми разрешиш да те изпраля.

— Благодаря, но нямам определена цел. Просто пазарувах.

— Тогава как се озова тук?

Тя му разказа за своя водач и за покупката на часовника. Докато говореше, се зададе полицейски джип с виеща сирена и спря пред тях. Малкият Джо пъргаво изскочи от колата.

— Вие добре? — изтича към тях момчето.

— Съвсем добре съм, благодарение на господин Таунзенд.

— Онези лоши момчета ме почти убиват — заоплаква се Джо. — Те казват махам се. Аз знае те искат ваши пари. Аз вика полиция. — Двамата офицери с вид на наперени петлети се приближиха и казаха нещо на тайландски. — Те искат знаят какво става — преведе момчето.

Габи погледна Алекс Таунзенд.

— В момента въпросът е дали искаш да си загубиш времето с тези бюрократи и да даваш показания, или предпочиташ да изпиеш една бира с мен.

Тя му подари ослепителна усмивка. С Алекс всичко изглеждаше много лесно.

— Избирам бирата. Как ще ги отпратим?

— Искате ли аз да се заема?

Размениха дълъг поглед. Очите му казваха: „Не искам да кажа, че не можеш да се грижиш за себе си, но бих те улеснил... Ако ми разрешиш“.

На Габи ѝ допадна деликатното предложение.

— Приемам — каза тя. — Назначавам те за свой представител, ако бъдеш така любезен.

Алекс Таунзенд ѝ намигна и Габи усети как през цялото ѝ тяло премина ток. Малкият Джо я гледаше някак странно, но вниманието ѝ бе заето с Алекс, който се отдалечи с двамата офицери, за да им обясни какво се бе случило.

Кой този американски мъж? — запита шепнешком Джо.

— Рицар в бляскави доспехи — пошегува се Габи.

— Това нещо като годеник?

— Напротив, няма нищо общо с годеника.

ВТОРА ГЛАВА

Когато полицаите си отидоха, Алекс Таунзенд посочи своята рикша от другата страна на улицата:

— Каретата ви чака, мадам.

— Наистина не е необходимо да ме изпращаш. Мога да взема такси до хотела.

— Настоявам — възрази той и добави с лукава усмивка: — Това е най-малкото, което можеш да направиш за мен.

— Прав си — усмихна се тя.

Качиха се на рикшата. Малкият Джо скочи и седна между тях. Те се спогледаха.

— Габриела, това да не е твоето малко братче? Тя се засмя. Донякъде бе доволна от присъствието на момчето. Алекс Таунзенд беше привлекателен, притече ѝ се на помощ, но нямаше смисъл да създава у него погрешно впечатление. В края на краищата, бе сгодена за Майкъл.

Отидоха в хотел „Банджи“ на улица Хуай Кю.

Фоайето беше пълно с големи цветя в саксии, а подът бе покрит с плочки и персийски килими. Джо не се отделяше от тях.

— Тук ли живееш? — огледа се Габриела.

— Не, жилището ми е много по-скромно, но ми харесва барът тук.

— Отдавна ли си в Чанг Май?

— Мога да се смятам почти за местен жител. — Алекс Таунзенд не приличаше на турист. Имаше вид на човек, добре запознат с всичко наоколо.

— С какво се занимаваш, ако не е тайна?

— Журналист съм.

— И за кого работиш?

— За себе си. Аз съм независим и отивам там, където ме заведе историята.

Влязоха в бара и си избраха маса. Габи се извини и отиде да се измие.

Едва като остана за няколко минути сама, започна да осъзнава какво се бе случило. Можеше да бъде убита. Случайно или дори умишлено. Вероятно трябваше да си даде чантата в момента, в който онзи хлапак я поиска. Какво бяха парите в сравнение с живота ѝ? Но не можеше да не се бори за тях. Бе работила твърде упорито за всичко, което имаше, за да го даде просто, защото някакъв крадец го иска. Разбира се, Майкъл би ѝ напомнил, че това са негови пари и че тя е пълна глупачка, ако рискува живота си за тях. Ако знаеше, че е поела такъв риск, щеше да се вбеси. Но какво да се прави, Майкъл бе прекалено чувствителен. Това беше една от причините да го харесва.

Ако Майкъл беше с нея, какво щеше да направи? Със сигурност нямаше да се изправи невъоръжен срещу трима крадци. Значи и Алекс Таунсенд бе същият глупак като нея. Странно, защо той не се поколеба да ѝ помогне? Реши да го попита.

Когато се върна в бара, Алекс седеше сам.

— Къде е Малкият Джо?

— Дадох му малко пари да си купи сладолед — отговори той с усмивка.

— Доколкото го познавам, парите сигурно не са били малко.

— Петстотин бата.

— Петстотин?! — Тя бързо пресметна. — Но това са два-сет долара!

— Почти.

— Измамил те е. — Габи отвори чантата си. — Ще ти върна парите.

— Не — хвана той ръката ѝ. — Знаех, че сигурно сте се разбрали за по-малко, но си струваше, за да се отървем от него.

Тя се вгледа в сините му очи, по-светли дори от небето. Лицето му бе със златист загар, леко ъгловато, с прав нос и трапчинка на брадата. Беше красив, но в него имаше още нещо — онова особено излъчване на мъжете, които живеят опасно.

Алекс посочи бирите на масата:

— Поръчах и за теб. Надявам се, нямаш нищо против. — Той вдигна чашата си. — Наздраве.

— За галантния ти жест. Благодаря още веднъж.

— Да не говорим повече за това. Удоволствието беше изцяло мое.

Тя отпи от бирата.

— Постъпи доста глупаво. Рискува живота си за някого, когото дори не познаваш. Можеха сериозно да те ранят.

— Е, ако той имаше пистолет, може би щях да бъда по-благоразумен. От куршумите се бяга малко по-трудно.

— Сериозно, защо го направи? Виждаш ме за първи път. И не казвай, че е заради краката ми — добави тя, спомнила си забележката му.

— По-скоро заради цвета на косата ти — пошегува се той. — Доста отдавна не съм виждал толкова привлекателна жена. Така повече ли ти харесва?

Габи поклати глава:

— Значи рискуваш живота си с надежда за едно „благодаря“ и разговор на чаша бира?

Алекс сви рамене:

— Ако искаш да знаеш истината, опитвам се да измисля как да превърна тази бира във вечеря за двама. Имаш ли някакви предложения?

— Алекс, много съм ти благодарна за това, което направи, но... случайно съм сгодена за един прекрасен човек. — Той не каза нищо, не се опита да спори, и на нея, кой знае защо, ѝ се стори, че трябва да го накара да я разбере: — Виждаш, че няма смисъл да вечеряме заедно. Аз съм му вярна.

— Обратното на вечерята не е верността, а гладът — отбеляза той любезно.

Тя не отговори. Прекрасните ѝ бадемови очи не се откъсваха от него, а изражението ѝ беше сериозно. След малко обаче се изчерви, сведе поглед и започна да играе с чашата си.

Бе толкова красива, че той не можа да се въздържи, протегна ръка и я погали по бузата:

— И къде е този щастливец?

— У дома си... В Сан Франциско.

— Е, това е достатъчно далече. Искам да се възползвам от шанса. Какво ще кажеш за осем часа?

— Не мисля, че идеята е добра.

— Защо имам чувството, че се опитваш да ми откажеш?

— Защото е така.

Той отпи голяма глътка от бирата си.

— Бих искал да се запозная с него. Сигурно е много симпатичен.

— Да.

— И ти очевидно го обичаш?

— Да.

— Той беден ли е?

— Не — изненадано премигна Габриела. — Напротив, богат е.

— Значи или е скъперник и не иска да се охарчва за един пръстен, или ти го сваляш, когато заминаваш някъде.

Тя се престори, че не е чула забележката му.

— Както и да е, не мисля, че идеята за вечеря е добра. Всъщност, сигурна съм, че не е.

Алекс се загледа в чашата си.

— Извинявай, ако се държах нахално.

— Нека просто си допием бирата. След това ще се върна в хотела.

— И защо не носиш пръстен?

— Защото той още не ми го е дал. Гodeжът ни е неофициален.

— Разбирам — усмихна се той.

— Не си прави погрешни изводи. Ние с Майкъл сме сгодени.

— Нима съм казал противното? — вдигна той невинно ръце.

Как стигнаха до тази тема? И защо я интересуваше мнението на този непознат? Той беше просто авантюрист, с когото се бе срещнала по стечение на обстоятелствата. Защо изобщо говореше с него? Е, да, дължеше му благодарност, но не беше необходимо да понася иронията му.

Изражението му стана сериозно.

— Наистина бих искал да ми разкажеш за годеника си. Очевидно е изключителен човек... И много щастлив мъж.

Габи не знаеше дали ѝ се подиграва, или е искрен. Всъщност, не знаеше какво да прави с Алекс Таунзенд. Беше едновременно сърдита, развеселена и объркана.

— Бих предпочела да не говоря за него.

— Добре, говори за себе си. Дори не знам каква жена съм спасил.

— Не ме разбирай погрешно, но наистина трябва да се връщам в хотела — погледна го намръщено тя.

— Добре. — Той направи знак на сервитьора. Габи отвори чантичката си и извади една банкнота.

Алекс ѝ я върна, но тя отново я остави на масата.

— Вече ти струвам дваисет долара. Аз ще платя бирата.

— Добре — отстъпи той. — Плати.

Станаха и излязоха от бара. Тя го погледна с крайчеца на окото си. Беше объркана и се чувстваше малко виновна. Защо се скараха? Та те дори не се познаваха. Може би тя прекалено лесно се засягаше или не разбираше чувството му за хумор? Той сигурно не говореше толкова сериозно, колкото тя го приемаше.

— Извинявай, че се държах така. Не го приемай като проява на неблагодарност.

— Свикнал съм — отвърна той весело. — Знам, че имам тежък характер. Не си първата жена, която губи търпение.

— Значи ти се е случвало и преди? — усмихна се тя.

— Непрекъснато. Срецам красива жена и накрая тя винаги избягва. Сигурно има съвсем просто обяснение, но аз все не мога да го намеря.

— Може би имаш силно развито чувство за самосъхранение.

— Възможно е. Вероятно изпитвам смъртен страх от жените като цяло.

Нещо в него издаваше, че най-малко страхът може да е причината. Всъщност, доколкото познаваше мъжете, Алекс Таунсенд беше истински женкар.

Пред хотела спря лимузина. Алекс и Габи се дръпнаха встрани.

— Е — каза той, — би могла да се прибереш с такси, а също така и да използваш моята рикша. — Махна с ръка към човека на отсрещната страна на улицата и след малко рикшата спря до бордюра. — Ако ми разрешиш да те изпратя, ще имам възможност да се реванширам.

— Няма за какво да се реваншираш.

— Тогава просто изпълни една моя прищявка — усмихна се той дяволито.

Габи избра пътя на най-малкото съпротивление и се качи.

— Живея в хотел „Мае Пинг“ на улица Сидорнчай — каза тя.

Алекс даде указания на тайландски и се облегна назад, видимо доволен от малката си победа. Той бе труден човек — чаровен и забавен по свой начин, но въпреки това труден. Защо тогава харесваше компанията му?

След няколко минути мълчание той се обърна към нея.

— Е, Габриела, с какво се занимаваш? Въпросът даваше възможност да се смени темата и тя му разказа за магазина си в Сан Франциско, като подчерта съветите на Майкъл за разширяване на бизнеса. Кой знае защо, искаше й се Алекс да повярва, че Майкъл наистина съществува.

— Доверчив човек — беше коментарът му. — На негово място не бих те изпускал от поглед.

— Проблемът е в твоя характер, а не в моето поведение.

— Виновен съм, признавам — вдигна ръце той.

— Очевидно не си женен?

— Очевидно.

— А някога бил ли си женен?

— Не. А ти?

— Да, когато бях на деветнайсет години. Беше една от онези глупави постъпки, с които децата искат да докажат себе си. Осъзнахме грешката си почти веднага. Майка ми беше много разстроена. Това е единственият път, когато си спомням да е обвинявала за нещо баща ми. Той търгуваше с кораби и често отсъстваше месеци наред. Мама каза, че съм имала нужда от баща, който да ми помага със съвети, и че ако е бил до мен, не бих допуснала подобна грешка.

— Беше ли права?

— Не. Мисля, че има постъпки, които хората просто трябва да извършат. Имах нужда да се налудувам и го направих. Мисля, че урокът ми помогна да помъдрея.

— Значи с Майкъл не правите същата грешка?

Габи се учуди как един напълно непознат човек може така добре да долови най-съкровениите й мисли. Дали беше толкова прозрачна или Алекс Таунсенд бе прекалено наблюдателен?

— Майкъл е нещо съвсем различно. Той е много стабилен. Винаги мога да разчитам на него. Прекрасно се допълваме.

— Искаш да кажеш, че укротява буйния ти нрав?

— Може да не повярваш, но понякога съм много уравновесена. Налага се, когато си в търговския бизнес.

— С други думи, няма да огорчиш майка си, като се омъжиш за авантюрист. Намерила си мъж, който всяка вечер ще седи до камината с лула и пантофи.

— Защо си мисля, че ми се подиграваш? — въздъхна тя.

— Ако съм създал подобно впечатление, извинявай. Честно казано, просто се опитвам да те разбера.

Защо? С каква цел? Едно нещо беше сигурно — чувстваше се много неудобно, когато говореше с този мъж за Майкъл.

— Имаш ли нещо против да сменим темата? — попита тя възможно най-любезно.

— За какво искаш да говорим?

— Разкажи ми за работата си. Наистина ли си журналист или си търговец на наркотици, маскиран като репортер?

— Ти си по-проницателна, отколкото изглеждаш.

Аз наистина съм журналист, но пиша репортаж за наркотиците и наркобароните. Няма да издавам тайните си, но мога да ти кажа, че съм по следите на канал, който се простира от Златния триъгълник чак до родния ти град, Сан Франциско.

— Шегуваш се.

— Не е задължително да ми повярваш, но аз съвсем не се занимавам само със сладки приказки в хотелските барове. Моите колеги смятат, че съм журналист следовател, на когото могат да имат доверие.

— Впечатлена съм.

— Целта ми не беше да те впечатля.

Габи започна да усеща, че в този човек има нещо повече от прелъстителен чар. Той се облегна назад в ъгъла на рикшата и я погледна изпитателно.

— Предполагам, разследването на наркобизнеса не е много популярно занимание по тия места — каза тя. Знаеше, че по-голямата част от хероина в света се произвежда в планинските области около границите на Бирма, Лаос и Тайланд. Наркобароните имаха свои собствени армии, с които контролираха страната. Но това беше всичко, което ѝ бе известно. — Не си ли навличаш неприятности?

— Много по-безопасно е да се пише за занаятите на планинските племена — призна Алекс.

— С други думи, тук не те обичат много.

— Познаваш ли някой, който обича пресата?

— Разбирам.

Спряха пред хотела на Габи.

— Какви са плановете ти до края на деня? — попита той.

— Ще отида на пазара да разгледам произведенията на занаятчиите.

— Мога ли да ти предложа нещо? Иди вечерта. Нощният пазар е по-приятен и по-колоритен.

— Така ли? Може би ще се вслушам в съвета ти.

— Аз прогоних водача ти — рече той. — Сега си съвсем сама.

— Ще се оправя.

— Защо да не заема мястото на момчето? Това би било справедливо. Бездруго имам работа в тази част на града. Най-доброто време за пазар е около шест и половина. Ако тогава съм наблизо, ще отидем заедно.

— Благодаря, не е необходимо — поклати глава Габи.

— Сигурна ли си? — Тя кимна. — Както желаш. Но ако съм в този квартал, ще се отбия. Кой знае, може да промениш мнението си. — Той слезе от рикшата и ѝ подаде ръка.

— Довиждане — каза Габи. — И благодаря за всичко.

— Казвам „довиждане“, а не „сбогом“. — Той задържа ръката ѝ. Наведе се и я целуна по бузата. — Никога не казвай „никога“, Габриела. Да се криеш в ъгъла не е най-добрата тактика.

Искаше да му каже, че верността към Майкъл не е криене в ъгъла, да му обясни, че независимо от всичко няма намерение да се вижда повече с него. Но се отказа. Издърпа ръката си.

— Няма да отида с теб на пазара. Съжалявам. — Обърна се и влезе в хотела.

Алекс пое обратно през града. Облегна се удобно на седалката на рикшата, но се чувстваше неспокоен. Защо, по дяволите, се захвана с Габриела Линд? Опитваше да си докаже, че може да я има или какво?

Да я прелъсти само по себе си би било достатъчно приятно — ако, разбира се, стигнеше дотам. Отдавна не бе попадал на истинска жена, стилна, умна и красива. Но влечението към Габриела бе малко

прекалено дори за него. Сякаш я желаете повече, отколкото трябва. А това не беше хубаво.

Дали причината не бе в предизвикателството? От опит знаеше, че сгодените жени са по-непристъпни дори от щастливо омъжените. Омъжените знаеха какво имат и приемаха флирта като приключение, докато сгодените се страхуваха да не объркат чувствата си. Защото започнеха ли да се съмняват, годежът се разпадаше като къщичка от карти.

Е, какво искаше? Да разбие щастието ѝ? Разбира се, ако подмами Габриела да отиде с него на пазара, после на вечеря, след това на разходка на лунна светлина и накрая в леглото, какво щеше да означава това за отношенията ѝ с Майкъл?

Колкото и да бе приятно да мечтае, истината беше, че няма смисъл да я преследва. Секс можеше да намери навсякъде, а това бе най-много, на което можеше да се надява с Габриела. По-добре да направи нещо полезно, например, да прекара нощта в стаята си и да напише някои неща. Ако тя излезе от хотела в шест и половина и не го види, ще реши, че не е бил в този квартал. А ако е разочарована, още по-добре.

Като реши да я остави на мира, Алекс се успокои. Погледна часовника си и се намръщи. Залисан по Габриела, бе забравил за срещата, която уреждаше от няколко седмици. Щеше да успее, но нямаше време за губене. Ако срещнеше още някоя дългокрака червенокоса в беда, трябваше да я остави на друг. Задаваше се нова награда Пулицър.

Върна се в хотел „Банджи“ петнайсет минути преди уговорената среща с Чу-Чи. Алекс обичаше да пристига по-рано. Така можеше да събере мислите си и да свикне с мястото. Изкушаваше се да отиде до бара, но се отказа. Умът му трябваше да е бистър. Чу-Чи бе не само жесток, но и умен, и нямаше смисъл да се среща с него със замаяна глава.

Бяха се разбрали да се срещнат в чайната. По това време сигурно щяха да бъдат сами. Очакваше, че Чу-Чи ще пристигне поне с двама телохранители, а той щеше да е съвсем сам. Но това е да си журналист. Единственото ти оръжие е перото, а той от опит знаеше колко мощно е то.

Алекс се повъртя във фоайето и надникна в чайната. Две възрастни дами с рокли на цветя, вероятно англичанки, споделяха клюки на чаша кафе. Иначе залата бе празна. Жените нямаше да са проблем, стига да имаше едно свободно ъгълче, където да седнат с Чу-Чи.

Отиде да се измие. Уличният бой бе прекалено несериозен дори да го разроши, но почувства нужда да си придаде по-представителен вид. След годините, прекарани в тропиците, бе свикнал с климата и донякъде успяваше, като азиатците, да изглежда свеж, въпреки жегата.

Погледна се в огледалото и помисли за Габриела. Спомни си вдигнатата ѝ пола и дългите крака, размахани към нападателите ѝ. Едва по-късно забеляза какво чудо е самата тя, и веднага усети колко го привлича. Започна да я ухажва съвсем инстинктивно...

Алекс, каза си той, събери си ума!

Върна се във фоайето и се размина с две изискано облечени тайландки. Едната бе особено красива. Лъскавата ѝ черна коса бе вдигната и разкриваше прекрасна шия. Но тя не можа да го разсее за дълго. Спомни си махагоновата коса на Габриела и нежната ѝ бледа кожа. Господи, тази жена щеше да го подлуди!

Влезе в чайната. Възрастните дами тъкмо ставаха, без да спират да бърбят. Към него се приближи съдържателката. Алекс поиска тиха маса, за предпочитане в ъгъла, и тя го заведе в края на залата. Стъклената масичка бе разположена под голяма палма в саксия. Той седна с лице към входа. Над главата му в хор забръмчаха няколко вентилатора.

Поръча си бутилка минерална вода и нервно смачка ленената салфетка. Дали Чу-Чи щеше да дойде? След всички мъки да уреди срещата щеше да е много неприятно, ако не се появи. Той беше вторият човек след генерал Рам Су в търговията с наркотици. Досега само една сексуално всеотдайна журналистка бе успяла да вземе интервю от генерала и Алекс знаеше, че и Чу-Чи е голям успех — ако се появи.

Спомни си поредицата щастливи обстоятелства, които го доведоха дотук. Пристигна в Тайланд с намерение да пише за търговията с наркотици. Бързо установи, че е изградена местна преработвателна индустрия и китайският бял прах вече можеше да се изпраща директно от Тайланд до търговците в Европа и Америка.

Лабораториите на Маршалските острови и в Хонконг вече не бяха необходимо звено и наркобароните като Рам Су можеха да създадат собствени разпределителни системи в Щатите, заобикаляйки традиционните хероинови мрежи.

Алекс бе събрал достатъчно информация, за да получи груба представа, но искаше подробности. Искаше да знае как и защо. Защо — отговорът почти неизменно бе свързан с парите. Достатъчно се бе ровил в наркобизнеса, за да разбира това. Но можеше да излезе голяма сензация и Алекс искаше точно той да я направи. Само трябваше да измъкне сведения от хора като Чу-Чи. Проблемът беше, че те нямаха желание да му помагат — освен, ако успееше достатъчно да ги раздруса, така че да ги изкара от самотоволството им.

Сервитьорката донесе минералната вода и Алекс я пресуши на един дъх. Въпреки климатичната инсталация бе започнал да се изпотява.

Знаеше, че в такива ситуации знанието е сила и започна да си припомня всичко, което му беше известно за Чу-Чи. Етнически китаец, Чу-Чи беше следвал в Кеймбридж, движеше всички дела на генерал Рам Су в Тайланд и повечето му връзки с външния свят. Това беше азиатският вариант на съветник на мафията.

Алекс погледна отново часовника. Спомни си, че отдавна не е виждал никой от персонала на ресторанта. Внезапно се появи човек в ушито явно не за него бяло сако и застана до изхода. След секунда трима мъже влязоха откъм фоайето. Единият остана до входа, а другите двама се приближиха до масата.

— Добър ден, господа — поздрави спокойно Алекс.

— Вие сте Таунсенд?

— Самият той.

— Господин Чу-Чи пристигне скоро. Станете, моля.

Алекс бавно се изправи. Беше толкова тихо, че се чуваха вентилаторите над главата му. Мъжът на главния вход върна клиент. Съдържателката не се виждаше никъде.

Мъжът му направи знак да излезе иззад масата. Алекс сметна за разумно да се подчини.

— Господин Чу-Чи много предпазлив човек — обясни набитият говорител на групата. — Моля разберете.

Алекс се отдръпна, за да може вторият пазач да провери с някакъв прибор масата, столовете и дори листата на палмата. Когато обискът свърши, човекът посочи на Алекс стола му.

— Мога ли да попитам от какво се страхувате? Мъжът не обърна внимание на въпроса му.

— Един момент, моля.

Двамата проверяващи излязоха. След няколко минути се върнаха заедно с мъж с очила, с копринен костюм и вратовръзка. Беше набит и приличаше на директор на концерн или председател на управителен съвет. Насочи се право към масата. Алекс отново се изправи.

— Аз съм Чу-Чи — рече небрежно мъжът и протегна ръка. Алекс я пое. Един от мъжете издърпа стола и Чу-Чи седна. — Казаха ми, че искате да ме разпитвате за моя бизнес — започна той без предисловие. — Рядко се съгласявам на такива срещи, господин Таунсенд. Моля, кажете какво искате да знаете.

Алекс огледа пазачите, които стояха от двете страни на шефа си. Очите им бяха приковани в него. Отново насочи вниманието си към Чу-Чи.

— Благодарен съм, че се отзовахте — започна той. Събеседникът му кимна. — Приемам това за голяма чест.

— Въпросите ви, моля. Имам малко време. Алекс разбра, че това няма да е светски разговор.

— Вие сте малко известен извън страната — каза той. — Искам да запозная света с вас и с това, което правите.

— Надявам се, че не това е вашата цел — отговори азиатецът. — Нямам желание за публична изява.

— А какво ще кажете да попълните едни въпросници?

— За какво говорите?

— Аз не пиша непълни или неточни репортажи. Но ако този трябва да го завърша сега, ще обясня на читателите си, че генерал Рам Су е решил да се включи във всички етапи на наркобизнеса, от отглеждането на макове до продажбата по улиците на трийсетграмови пликчета. Че той изоставя традиционната си роля на доставчик на суровина и рафинира висококачествен бял прах направо тук, в Златния триъгълник. И не само това, той изпраща рафинирания продукт в Щатите и Европа, без посредници. Последният му ход е да развие мрежа от едри и дребни търговци, които на свой ред да продават на

уличните търговци и нелегалните клубове. С една дума, генералът се опитва да установи монопол на всички нива.

— Имате доста развихрено въображение, господин Таунзенд.

— Доколкото разбирам, цялата операция се контролира от вас. Бих искал да чуя вашия коментар.

— Ако искате потвърждение, вероятно трябва да говорите със служителите във вашето Управление за борба с наркотиците.

— Как ще контролирате такава голяма мрежа? Чрез хората си в Хонконг и Тайван или чрез китайската мафия в Щатите? — Той видя снизходителната усмивка на Чу-Чи, но продължи: — Говори се, че наркотрафикантите в Щатите не са във възторг от плана на генерала. Смятат, че той навлиза в тяхна територия. Има ли намерение генералът да воюва за пазари на американска земя? Кой ще движи операцията в Америка?

Чу-Чи си позволи лека изненада.

— Дори да знаех отговорите на вашите въпроси, нима очаквате, че ще ви ги кажа?

— Репортажът все едно ще бъде написан. Въпросът е дали искате да е точен, или не. Някои дискретни сведения биха ми помогнали да избегна досадни грешки.

— Значи искате от мен да бъда „неназован източник“?

— Източниците рядко дават информация, без да имат полза от това. Така е устроен светът. Аз ви давам възможност да промените репортажа.

— Извинявайте, господин Таунзенд, но вие ме смятате и за негодник, и за глупак. Съчетанието не е здравословно. Или това интервю ще свърши веднага, или вие ще отговаряте на моите въпроси.

Алекс се облегна на стола и се усмихна на двамата пазачи:

— Ако искате да си разменим ролите, моля заповядайте.

— Когато поискахте интервюто, вие съобщихте, че един господин от Сан Франциско е пристигнал в Чанг Май, за да преговаря с мен за вноса на някои контрабандни стоки в САЩ.

— По-точно хероин.

— Да, хероин. Мога ли да ви попитам за източника на тази информация?

— Не мога да ви попреча да питате, но моите източници са поверителни. Вие също ще бъдете поверителен източник, ако решите

да ми помогнете.

— Вие сте поразително наивен — поклати глава азиатецът.

— Може би не ме разбирате. Аз не съм полицаи. Всъщност полицията не ме интересува. Но вярвам в правото на обществото да бъде информирано.

— А, вие сте идеалист. Може би това обяснява всичко.

Алекс не му направи удоволствието да попита какво обяснява. Известно време се изучаваха мълчаливо.

— Мисля, че мога да спестя доста време и на двамата ни — обади се след малко Чу-Чи. — Обикновено не се занимавам с неприятни дребни работи, оставям ги на сътрудниците си. Но понеже сега съм с вас, искам да ви предупредя. С това ваше разследване навлизате в опасни води. Най-искрено ви съветвам да се оттеглите в някое тихо пристанище, най-добре в Америка.

— Например Сан Франциско?

Вие сте упорит човек, господин Таунзенд. — Погледът на Чу-Чи стана заплашителен. — И много дързък. Мнозина, които са ме ядосвали, са изчезвали и без предупреждение.

— Добре, приемам, че аз съм предупреден.

— Казаха ми, че сте носител на наградата „Пулицър“ — въздъхна отегчено китаецът. — Заради нея се съгласих на това интервю. Но тя няма да ви предпази, в случай, че не обърнете внимание на предупреждението ми. Последствията ще са болезнени и вероятно окончателни. И ще приключа с всички сведения, които криете от мен — например вашите поверителни източници. Изборът е ваш, господин Таунзенд. Нямам какво повече да добавя.

С тези думи Чу-Чи и свитата му бързо излязоха от чайната. След няколко секунди персоналът се появи отново. Съдържателката и сервитьорката на Алекс стояха до вратата и гледаха към него. Той въздъхна, извади от джоба си една банкнота и я остави до бутилката от минерална вода. След това стана и се запъти към бара, за да изпие нещо по-силно.

ТРЕТА ГЛАВА

Алекс лежеше в стаята си в хотел „Монтри“, заслушан в глъчката на улицата. С приближаването на вечерта започнаха да се чуват и оркестрите от клубовете по Тапае Стрил. Когато пристигна в Чанг Май, този непрестанен шум не го оставяше да спи, но след толкова седмици свикна с него, както бе свикнал с грохота на улицата под прозореца си в Чикаго, с тътена на метрото под лондонския си апартамент, с такситата, които си пробиват път в нюйоркския му квартал.

Водеше странен начин на живот. Скиташе от единия до другия край на света в търсене на история, която може да му донесе още една награда „Пулицър“, преследваше хора, които също живееха на ръба на пропастта. Но не можеше да си представи да живее другояче.

Алекс харесваше и Чанг Май. Хотел „Монтри“ бе удобен за неговите цели. Имаше и по-тихи стаи, но неговата бе с по-приемлива цена, а той нямаше пари в излишък и се ограничаваше само до наистина необходимите разходи.

Чудеше се дали оставането му в града ще е толкова опасно, колкото му каза Чу-Чи. Едно беше сигурно — няма какво да го заплашва, докато не попадне на вярна следа. Колкото и да е странно, сведенията, които така разтревожиха Чу-Чи, намери почти случайно.

Обикаляше около щаба на Чу-Чи и видя как оттам потегля лимузина с азиатец, който и по външен вид, и по маниери приличаше на американец. По-късно мярна същата лимузина, която докарваше красива китайка в хотел „Манджи“. Момичето определено бе компаньонка и говореше американски английски като роден език. Заслуша се в разговора ѝ с чиновника на рецепцията. Когато тя спомена Сан Франциско, Алекс заключи, че придружава азиатца, който е имал среща с Чу-Чи, и че и двамата са от Сан Франциско. Хвана се за тази догадка, за да накара Чу-Чи да му даде интервю, и най-неочаквано удари в целта. А сега какво?

Бе сглобил няколко парчета от мозайката, но не му бяха достатъчни. Освен това, изглежда Чу-Чи по всякакъв начин ще му пречи да намери липсващите брънки.

На вратата се почука. Алекс стана от леглото. Обикновено не си правеше труда да заключва, но след като си побъбриха с Чу-Чи, стана по-предпазлив.

— Кой е?

— Аз съм, шеф. Джими.

Таунзенд се усмихна и отключи. Джими беше нощният пазач на хотела и срещу няколко долара на ден бе поел и ролята на камериер. Всяка вечер се отбиваше да провери дали Алекс има нужда от нещо.

— Как така заключено? Очакваш проблеми? — попита Джими и заключи след себе си.

— Да кажем, че с възрастта помъдрявам. — Алекс седна на леглото.

— Няма проблеми, шеф. Аз се грижа добре. — Той се усмихна дяволито. — Искаш момиче, шеф? Много време, откакто аз водил момиче. Или може би ти го намираш някъде друго място?

— Не, Джими. Няма друго място.

— Тогава с теб какво има?

Това беше интересен въпрос. Почти цял следобед Алекс опитваше да се съсредоточи върху статията за Чу-Чи и генерал Рам Су, но мислите му непрекъснато се връщаха към Габриела. Беше почти сигурен, че веднага ще я забрави, но се излъга. Започна да се пита дали решението му да не я вижда повече беше правилно.

— Първо, имам работа — отговори той накрая. — И второ, много съм изморен.

— Всеки има нужда малко секс, шеф. Иначе ти утре малко повече уморен и никаква работа. Аз мисля едно момиче те оправя съвсем хубаво.

Джими беше прав. — Вярно е, днес срещнах едно момиче — призна Алекс. — Американка, много красива.

— Може би правиш секс с нея.

— Не ми се вярва — засмя се Таунзенд. — Освен това наистина имам работа. Между другото, костюмът ми е мръсен. Забравих да ти кажа да го занесеш на химическо чистене.

— Няма проблеми, шеф. Кога виждаш прекрасната дама?

— Вече е късно — Алекс погледна часовника си. — Тя ще тръгне за пазара след един час. Пък и вече реших да не ходя. Тя си заминава след няколко дни.

Пазачът се усмихна разбиращо, отиде до гардероба и извади белия габардинен костюм на Таунзенд.

— Не толкова зле. Аз приготвям всичко за излизане, може би трийсет минути.

— Ти като че ли не чу какво ти казах — поклати глава Алекс.

Камериерът не обърна внимание на коментара и тръгна към вратата.

— По-добре вземаш душ, шеф. Много глупаво чист костюм на мръсно тяло. — И излезе.

Таунзенд извъртя очи към тавана.

— Габриела — каза той на глас, — ако не ти харесва, сърди се на Джими.

Габриела свърши с грима и прическата и седна. Цял следобед бе мислила за Алекс Таунзенд. Знаеше, че ще я чака отпред, сигурна бе. И въпреки всичко, което бе казала, нямаше представа как да постъпи.

Първо реши да го отреже. Но се разколеба, тъй като ѝ се струваше, че отказа да излезе с него не, защото е нередно, а защото се страхува. Истината беше, че Алекс Таунзенд бе прекалено сексапилен, а тя не искаше привличането, което вече чувстваше към него, да разстрои добре подредения ѝ живот.

Майкъл не беше съвършен и тя го знаеше. Но бе по-добър от всички, които познаваше. Не бе необходим кой знае колко ум, за да разбере, че връзката ѝ с Алекс би могла да бъде само временна. Мъж за момента. Тя нямаше нужда от това. Значи нямаше от какво да се страхува... Нали?

Взела решението, Габи се насочи към фойето. Обади се на рецепцията, че излиза за няколко часа — ако някой я потърси. Не беше сигурна дали Майкъл ще се обади. Не беше сигурна дори дали иска да говори с него. От една страна, това щеше да я успокои, от друга — само щеше да засили съмненията.

Не беше лесно да си признае, че чувствата ѝ се променят, и то не заради Алекс. Може би той бе просто катализатор. Не се ли заблуждаваше за Майкъл? Дали искаше да се ожени за него, защото го

обича? Определено ѝ харесваше. Майкъл беше удобен. Двамата се разбираха добре. Защо тогава се чувстваше така?

Тя се отърси от мъчителните въпроси и прекоси фоайето. Сърцето ѝ заби по-силно. Излезе навън и се огледа. Нямаше и следа от Алекс. Беше смаяна. Добре че Алекс го нямаше да види лицето ѝ.

— Такси? — приближи портиерът.

— Да, моля.

Точно в този момент до тротоара спря рикша Алекс Таунзенд ѝ се усмихна отвътре. Беше облечен в млечнобял костюм и тъмносиня вратовръзка. Бе зашеметяващ.

— Хиляди извинения, че закъснях — каза той. — Бих обвинил старите крака на шофьора на моята рикша, но истината е, че до последния момент не бях решил дали да дойда.

Габи се изненада от искреността му, но реши да не го показва.

— А защо изобщо дойде? — попита тя възможно най-равнодушно.

— Нощният пазач в моя хотел ме накара. Даде ми да разбера, че това, което искам, е да те видя отново.

Таксито, което портиерът бе повикал, спря зад рикшата на Алекс.

— Таксито ви, госпожице.

— Няма да ѝ трябва. Тя ще дойде с мен. — Габи понечи да възрази, но Алекс я изпревари: — Хайде, Габриела, ела с мен. Какво губиш? Обещавам да бъда самото благоприличие.

Габи не можа да сдържи усмивката си.

— Наистина, няма да ми трябва такси — каза тя на портиера и се качи в рикшата.

— Благодаря, че не ме накара да се моля — пошегува се той. — Понякога е много унизително.

— Алекс, ти си луд! — разсмя се тя.

— Изглеждаш чудесно — огледа я той.

Габи се бе облякла скромно — с бежова памучна рокля до коленете и удобни кожени обувки без ток. В ръка носеше бяла вълнена жилетка, защото бе чувала, че вечерите в Чанг Май са доста хладни. Гъстата ѝ червена коса бе вдигната с шнола.

— Благодаря за комплимента, но за мен посещението на пазара е работа, затова съм се облякла по съответния начин.

— Момиче, което само работи и никога не се забавлява, става скучно.

Тя не му обърна внимание.

— Наистина горя от нетърпение да разгледам пазара. Следобед посетих Центъра за изследване на племената от хълмовете и се запознах с техните занаяти. Сега ще имам по-добра представа какво предлагат търговците.

Забеляза, че той не откъсва поглед от нея. Сигурно изобщо не я слушаше.

— Защо ме гледаш така? — попита тя.

— Дали сега е моментът да ти кажа, че след пазара имам намерение да те покана на вечеря, или да го запазя за по-късно?

— Алекс, няма да вечерям с теб. Ти предложи да ме придружиш до пазара и реших да се възползвам от великодушието ти.

— Добре, ще ти го кажа по-късно. Все едно, че не съм споменал нищо.

— Не е каприз. Очаквам Майкъл да се обади, затова ще вечерям в стаята.

— Е, да, това е разумно.

Габи бе малко разочарована, че той се отказа толкова лесно. И изпълнена с подозрения.

— Мога ли да ти задам един много глупав въпрос? Какво смяташе да правиш тази вечер?

Бяха стигнали до оживена пресечка и Алекс се наведе към нея, за да надвика клаксоните:

— Не знам. Аз съм човек, който се оставя на течението.

— Не ти вярвам.

— Какво искаш да кажа? — вдигна рамене той. — Че имам намерение да те прелъстя?

— А така ли е?

Той се облегна назад и кръстоса крака. Беше елегантен и невероятно сексапилен.

Преди време Габриела харесваше диви, буйни мъже, но мислеше, че вкусът ѝ вече се е променил. Очевидно се бе излъгала. Но това бе просто моментен порив и трябваше да се овладее.

Все още го чакаше да отговори, но той толкова дълго мълча, че тя съжали за въпроса си.

— Няма значение — каза Габи. — Беше глупаво да питам и всъщност не ме интересува какво ще кажеш.

— Тогава аз ще ти задам един въпрос, Габриела. Защо дойде с мен?

— Защото действах импулсивно.

— А аз дойдох да те взема, защото и аз действах импулсивно.

— Значи и двамата сме лекомислени — заключи тя. — И сигурно много скоро ще започнем да си лазим по нервите. — Тя вдигна ръка, за да спре възраженията му. — Не го приемай като критика. Просто така усещам нещата.

— А как усещаш нещата с Майкъл?

— Той е нещо съвсем различно — погледна го тя изненадано.

— Не съм казал, че е същото. Само се чудех дали с него е безкрайно блаженство и спокойствие.

— Ние сме много щастливи — наблегна тя.

— Значи няма за какво да се безпокоиш, ако дойдеш с мен на вечеря.

Дразнеше ли я? Не можеше да се изплъзне от него. Явно сгреси, като се качи в рикшата.

Алекс бе достатъчно благоразумен да си замълчи и да я остави да се успокои. Бяха навлезли в друга част на града, където булевардът бе осветен от неонов лампи, от магазините гърмеше музика, уличните продавачи се надвикваха. Тяхната рикша упорито продължаваше напред.

Алекс бе опрял ръка на облегалката, с кръстосани крака, разкопчано сако и развяна от вятъра коса. Стори й се разсеян. За какво ли мислеше? Дали бе подготвил всичко предварително? Какво смяташе, че печели, като е толкова откровен? А може би искреността му е непринудена.

Е, няма значение. След час щеше да говори по телефона с Майкъл. Майкъл... Самата мисъл за него я успокои. Габи опита да се съсредоточи върху ярките светлини на града и човешкия водовъртеж. Наведе се напред и подложи пламналото си лице на вятъра. Движеха се равномерно, но не толкова бързо, колкото й се искаше.

Таунсенд се дразнеше, че Габи го предизвиква на всяка крачка. Най-вече се ядосваше на себе си, че се поддава. Но не можеше

истински да се ядоса, защото го развеселяваше абсурдността на ситуацията.

Докато пътуваха, страстта му към нея се превърна в истински глад. И макар да бе сигурен, че безразличието на Габриела е добре пресметнато, то още повече засилваше копнежа му. Достатъчно беше да погледне лицето ѝ, кожата, косата...

Но трябваше да остави нещата да се развиват сами. Нито гордостта, нито самоуважението му позволяваха да се втурне надолу с главата. Дойде, защото искаше. Ще изчака края на вечерта и после ще ѝ каже довиждане.

Стигнаха до нощния пазар, разположен между стените на стария град и реката. Рикшата спря. Габриела скочи и нетърпеливо се огледа, докато Алекс уточняваше с шофьора къде да ги чака.

— Обичам пазарите! — усмихна се тя. — Ти беше прав. Сега виждам, че нощта е най-доброто време. — Напрежението помежду им внезапно бе изчезнало. Тя се отнасяше към него като към партньор в приключение.

Преди да навлязат в лабиринта от сергии, минаха покрай щандове с аудио касети. Гърмеше рок. Размениха си измъчени погледи и се усмигнаха.

— Изглежда мразим една и съща музика — каза той и я хвана за ръката. — Аз харесвам джаз, а ти?

— О, да, особено на пиано.

— Поне за музика няма да се бием — засмя се той. Габриела се усмихна. Изведнъж се почувства в свои води. Навлязоха в пазара и стигнаха до продавачите от племената от хълмовете. Много от тях бяха в народните си носии — жени с тюрбани и избродирани елеци, клечащи тъмнокожи мъже, ухапвали дълги тънки цигари.

— В тази област има много интересна култура — отбеляза Габриела. — Традициите на местното население са доста силни.

— Говориш като етнограф.

— Учила съм изкуство и етнография.

— Аз съм живял дълго тук, но съм разглеждал тези хора само като участници в нарковойните. За мен Златният триъгълник са генерал Рам Су, военните, Управлението за борба с наркотиците, самите наркомани и хипита и може би за компенсация, няколко мисионери. Всъщност, не съм запознат с туристическите справочници.

— Културата на тези племена е съществувала много преди наркотиците и туристическите справочници. Племената монг, ака и лао са дошли първи в Чанг Май, за да търгуват.

Докато се разхождаха, тя му показваше кошници, украшения и плетива, които ѝ харесваха. На една сергия бяха изложени ярки ръчно избродирани юргани, гоблени и покривки за маса.

Винаги, когато срещнеше продавач, който поне малко разбира английски, започваше да задава въпроси.

Записваше си цените, понякога купуваше по някоя дреболия, но най-вече проучваше качеството на стоките.

На някои щандове имаше продавачи от долините — етнически тайландци и бирманци. Стоките им бяха предимно от ковано сребро, коприна, дърворезба, шарени чадъри. Габи се впусна в разгорещен спор с един тайландец, който искаше да ѝ продаде сребърен чайник.

Алекс гледаше как тя и дребният продавач спорят, пазарят се, надлъгват се и накрая Габриела купи чайника за няколко бата повече, отколкото първоначално беше казала.

— Много си неотстъпчива — каза ѝ, когато тя най-после се откъсна от сергията със стоката в ръка.

— Като започна, не мога да спра — призна тя.

— Напомни ми никога да не те водя на търг.

Тя не отговори, но погледът ѝ красноречиво казваше, че такава опасност не съществува.

Продължиха да разглеждат. Габриела водеше. Заинтересува се от плетивата, но особено внимание обърна на изрисуваните чадърчета и бирманските стенни гоблени. Струваше ѝ се, че тези стоки най-много ще подходжат на нейния магазин.

Захладя и тя си наметна жилетката. Алекс предложи да пият по чаша чай в някое кафене на открито и тя се съгласи да отдъхне.

Докато си пробиваха път през тълпата, той леко докосна гърба ѝ и едва сега разбра как е копнял за този допир. Изпитваше нещо много повече от сексуално привличане.

— Кажи ми — започна той, когато се настаниха на една разкривена масичка с каничка чай между тях, — как дъщерята на един търговец на кораби е станала продавачка на грънци? — Коленете им се допираха, но тя изглежда не забелязваше.

— Баща ми няма нищо общо. Ако е наследствено, сигурно идва от майка ми. Тя е пламенна италианка. Едни от първите ми спомени са как мама се пазари с бакалина. Винаги искаше да знае за какво си дава парите. Вероятно е трябвало да стане търговка, вместо съпруга и майка.

— Доколкото разбирам от името ти, твоят баща не е италианец.

— Не, той е швед — засмя се Габи. — Аз съм дете от смесен брак.

— Ако тази жар идва от майка ти, какво си наследила от баща си?

— Може би авантюристичния дух — отговори тя замислено. — Той пътуваше много, а когато се връщаше, сякаш донасяше със себе си целия свят. Винаги пристигаше с екзотични подаръци и купища пощенски картички. С часове седях в стаята си, препрочитах писмата му и мечтаех за местата, където е бил.

— Като се заемаш с внос, един вид съчетаваш интересите на родителите си.

— Те така казват. Това е семейна шега. Но на мен ми се струва съвсем естествено. Притежавам татковата страст към пътешествия и маминия усет за търговия. Намирам екзотични неща и ги продавам.

Той ѝ наля чай и се загледа в красивото ѝ лице. Трудно му беше да отмести поглед, а колкото повече гледаше, толкова повече му харесваше.

Габриела изглежда се смути и отмести очи към тълпата наоколо. Погледът му се плъзна по млечнобялата кожа на шията ѝ, тъмната ѝ коса, нежните ръце. Тя притежаваше особена грация и благородство. Но го привличаше повече жената, която се криеше зад тази външност — жената, която не се боеше да се бори с нападателите си или да се спазари с опитен продавач.

— Сигурно не си започнала като собственичка на магазин. С какво си се занимавала преди това?

— След като завърших, започнах работа в голяма фирма. Отначало като продавачка, но благодарение на образованието ми по изкуство и етнография и на всички курсове по бизнес, които бях завършила, ме забелязаха и ме прехвърлиха в отдела за покупки. Накрая осъзнах, че искам да създам своя търговска фирма. Взех назаем

пари от родителите си, работих ден и нощ, докато им ги върнах, и... ето ме тук сега.

— Класическата американска история за успеха.

— Не мисля, че съм го постигнала. Но се опитвам да разширя търговската си дейност и ако успея, вече ще съм доволна.

— Мисля, че си прекалено скромна. Виждам как се справяш на един чужд пазар като търговец от световен мащаб. Бих казал, че успехът е изписан на лицето ти.

— Осъществих това пътуване благодарение на доста крупната сума, която Майкъл вложи в моя бизнес.

— Аха... Започвам да разбирам.

— Какво разбираш? — веднага се наежи тя.

— О, няма значение. — Той разбра, че темата е опасна.

— Не, кажи ми.

— Вашите уравновесени и добре пресметнати отношения с Майкъл. Вие не сте просто сгодени, а сте и съдружници.

— Това не е най-важното в отношенията ни — каза тя студено. — Всъщност се получи почти случайно. Аз не бях съгласна, докато той не ме убеди, че няма да ми се бърка.

— За теб е важно сама да движиш нещата — кимна той.

— Е, все пак това е моят бизнес.

— И на масата за преговори ли се запознахте?

— Не, на делова вечеря на търговската камара. Той беше изнесъл доклад за финансовите възможности на малките фирми. Заприказвахме се и той ме покани на вечеря. Срецахме се три-четири месеца, преди връзката ни да стане сериозна.

— На мястото на Майкъл и аз бих вложил пари в твоята фирма — усмихна се той.

— Ако искаш да кажеш, че е имал някакви задни мисли, грешиш. Просто капиталовложението беше изгодно.

— Струва ми се, че Майкъл не е добра тема за разговор.

— Ти я подхвана.

— Права си. Все пак да говорим за друго. Габриела допи чая си.

— Ако не възразяваш, бих искала да поразгледам още малко. След това ще се върна в хотела. Очаквам...

— Майкъл да се обади — завърши той.

— Да.

Алекс плати сметката и станаха. Той се влачеше след нея, гледаше я и се възхищаваше от глезените и краката ѝ, от високите ѝ гърди, очертани от памучната рокля. Тя имаше прекрасно тяло — стегнато и в същото време сладко. Дори в сравнение с тайландките, едни от най-красивите жени в света, Габриела бе изумителна.

Физическото привличане бе разбираемо. Но не беше очаквал, че толкова ще я хареса.

Габриела бе погълната от заниманието си, но той беше сигурен, че част от съзнанието ѝ е насочено към него. От време на време го поглеждаше, а и действията ѝ бяха прекалено демонстративни.

Много искаше да я заведе на вечеря, но знаеше, че трудно ще я накара да отстъпи. Но и това беше част от нейния чар. Габриела Линд бе едно предизвикателство.

Под една сергия Габриела забеляза малко детенце и приклепна до него. Момиченцето си играеше с парцалена кукла. Бе облечено с ярки дрешки, а малкото му лице бе обградено с абаносовочерна коса. Габриела го погали по бузата и му заговори ласкаво. Естествено, нито детето, нито развеселената му майка разбираха нещо. Габи вдигна поглед:

— Не е ли най-красивото дяволче, което си виждал? — Алекс се усмихна. В позата ѝ имаше уязвимост, която го трогна. — Трябва да купя нещо от тази жена — изправи се Габриела и отвори чантата си.

— Имаш меко сърце.

— Не се ли размеква и твоето сърце при вида на това прекрасно дете?

— Може би имаш нужда от собствени деца?

Тя се обърна да огледа дрънкулките, които продаваше жената. Избра една и подаде банкнотата.

— Бих искала известно време да бъда самостоятелна, преди да създам семейство. Не съм такава, за каквато ме мислиш.

— И за каква те мисля аз?

Тя се усмихна предизвикателно:

— Жена, която не може да устои на големите ти сини очи.

— Бих искал да беше така!

— Значи съм права?

— Не, напротив. Ако съжалявам за нещо, то е, че си твърдо решила да ми устоиш.

— Аз те предупредих — засмя се Габриела.

— Вярно е.

— Но ти не можеш да се предадеш?

— Някои неща са по-силни от мен. Какво повече мога да ти кажа? — Искаше му се да вярва, че е постигнал някакъв успех. Реши да рискува още малко. — Знаеш ли, Габриела, забелязах, че ушите ти са много секси.

— Ушите ли? Секси?

— Да, много.

— Ако знаех, щях да ги покрия. Не бих искала да загубиш самообладание.

— Ти ми се подиграваш — обиди се той. — Много си коравосърдечна.

Тя се разсмя. Но вероятно разбираше каква вътрешна борба изживява Алекс, защото отговори:

— Няма нужда да се влачиш с мен. С удоволствие ще си взема такси до хотела.

Той я хвана за ръка и продължиха нататък.

— Изглежда не разбра какво ти казах. Всеки мъж си има слабости, а аз ти оказах високата чест да ти призная моята слабост.

Габи опита да си спомни какво ѝ е казал и откри в думите му по-скоро истина, отколкото притворство. Почувства се поласкана. Дори изкушена. Но нямаше смисъл да се впуска в тази връзка, колкото и да е кратка.

Този мъж имаше своите достойнства. Бе нежен като коприна. Караше те да му вярваш, дори да искаш да му доставиш удоволствие. Бе сигурна, че е имало безброй жени, които не са му отказвали, и вероятно много от тях са пострадали. Въпреки това не би казала, че той иска да причини някому зло. Приличаше на любовник, който предпочита да доставя удоволствие, вместо да получава: на когото всяка жена с готовност би се отдала.

— Мълчанието ти започва да става зловещо — обади се Алекс.

— Мислех върху това, което каза.

— Би ли споделила мислите си?

— Ти играеш толкова добре, че сам си вярваш. — Габи спря да види някакво изделие от месинг.

— Може да не ми повярваш, но ми се е случвало да ми отказват и съм го преживявал. Мога да го приема дори елегантно.

— Караш ме да се чувствам като людоед.

— Ти наистина си людоед, Габриела. Прелестен, но все пак людоед.

Тя взе някаква статуетка, копие на животинско божество от индуски храм.

— И така, и двамата успяхме да защитим достойнството си. Какво ни остава?

— Освен вечерята? Не знам. Ще трябва да се задоволим с нея.

— Питам се защо ли не те пратя по дяволите? — въздъхна тя.

— Това вече е истинско откровение.

— Не съм казала, че ще вечерям с теб. Само се чудех защо не мога да ти откажа.

— Може би защото всъщност искаш да вечеряме заедно — отговори той спокойно.

— Да, заключението е очевидно.

— Габриела, какво ще кажеш да престанем да обсъждаме въпроса и просто да отидем да се нахраним? Започвам да огладнявам.

— Добре. — Тя остави статуетката. — Но после наистина трябва да се върна в хотела.

Алекс очевидно бе доволен. Тя се досещаше, че според него дългият път започва с малки стъпки. Но всъщност Габи се изкушаваше повече от стъпките, отколкото от пътя. Тя отдавна знаеше накъде е тръгнала и определено не беше избрала противоположната на Алекс Таунсенд посока.

Когато вдигна поглед към него, усмивката му бе изчезнала заедно с победоносното изражение. Взираше се някъде зад гърба ѝ. Габи се обърна, но не видя нищо странно в тълпата.

— Какво има, Алекс?

— Слушай — започна той много сериозно, — помниш ли, казах ти, че работя върху една история за наркотрафика между Тайланд и Сан Франциско?

— Да.

— Е, преди няколко дни случайно срещнах една жена. Струва ми се, че я видях, придружена от мъж, който ръководи американския край на канала. Засега това е само предположение, но мисля, че съм прав.

— Какво ще правиш?

— Искам да разбера кой е нейният приятел. Това няма да е лесно, но трябва да опитам. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Това означава, че ще трябва да те изпратя сама в ресторанта и да дойда по-късно.

— Няма нужда. Мога просто да се върна в хотела, както мислех.

Алекс поклати глава.

— Не и след всички мъки да те убедя да дойдеш с мен.

— Не ставай глупав. Ако имаш работа... Той я хвана за раменете.

— Габриела, моля те, ела с мен. И без това вече съм запазил маса в „Панорама“.

— Не ти липсва самоувереност.

— Аз съм като скаутите — винаги готов. Можеш ли да намериш рикшата? Шофьорът знае къде да те заведе. — Алекс погледна часовника си. — Аз ще съм там след около час. Ако малко се забавя, не се тревожи. Във всички случаи ще дойда, обещавам.

— Наистина не е необходимо.

Той обхвана лицето ѝ и я погледна в очите.

— Не си права, Габриела. Необходимо е. — След това неочаквано я целуна леко по устните. — Ще се видим в „Панорама“ след около час.

Смаяна, Габриела видя как той изчезва в тълпата. Не знаеше какво да мисли. Не беше толкова сърдита от целувката, колкото би трябвало. По-скоро бе разочарована, че я остави. А това бе най-тревожното.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Габи седеше в ресторант „Панорама“ на покрива на хотел „Таймс“ и гледаше към назъбената тухлена арка от другата страна на площада. Зад нея смътно се виждаше силуетът на разрушен храм, а още по-нататък се издигаше планината Дой Сутеп.

В чашата ѝ бе останала само глътка бира. Вече четирийсет и пет минути я пиеше и чакаше Алекс. Отново погледна часовника си. Започваше да се чуди дали той изобщо ще дойде.

Вдигна очи и отново забеляза мъжа, който от около дваайсет минути я наблюдаваше. Той седеше сам през две маси. Пред него имаше чаша и полупразна бутилка вино. Приличаше на германец или скандинавец, около четирийсет и пет годишен, с прошарена коса, костюм и вратовръзка. По-скоро бизнесмен, отколкото турист, реши тя. Бързо отмести поглед, за да не бъде разбрана погрешно. С крайчеца на окото си го видя как се изправя и тръгва към нея. Изруга наум.

— Извинете ме — каза той на английски със силен акцент, — но имам бутилка вино и помислих, че ако сте сама, може би ще ви е приятно да я изпием заедно.

— Благодаря — отговори тя. — Но чакам един приятел. Той каза, че може да се забави.

— Разбирам. Не исках да ви безпокоя, просто мислех...

— Не се извинявайте. Истината е, че тъкмо се канех да си тръгвам.

— И не мога да ви убедя да останете с мен?

— Боя се, че не — поклати глава Габи. Мъжът се усмихна примирено:

— В такъв случай простете, че ви обезпокоих.

Тя го проследи с поглед, докато се отдалечаваше. Беше симпатичен, солиден, истински германец, доколкото можеше да съди по акцента. Но нямаше желание да завързва случайни запознанства, въпреки че приключението ѝ с Алекс Таунзенд опровергаваше това. Вярно е, че непрекъснато получаваше предложения — винаги, когато

се появише на обществено място, мъжете правеха опити да се запознаят с нея. Стараеше се да го приема като комплимент, макар че понякога се дразнеше.

Габи въздъхна и допи бирата си. Омръзна ѝ да чака. Постъпи глупаво, че изобщо дойде. След като Алекс тръгна, тя остана още половин час на пазара и три пъти промени решението си.

Дръзката му целувка беше достатъчна причина да се откаже. Не че една целувка е престъпление, но...

Даде знак на келнера.

— Съжалявам, но вероятно човекът, когото чакам, няма да дойде. Сметката, моля.

Габи плати и излезе. Рикшата на Алекс чакаше отпред. Шофьорът си почиваше на мястото за пътници. Изненада се, като я видя, скочи и избърса седалката с една стара кърпа, преди тя да успее да му каже, че ще вземе такси до хотела си. След няколко опита обаче разбра, че съобщението е прекалено сложно за него. Реши, че ще е по-лесно да го остави да я закара.

— Хотел „Мае Пинг“ — каза тя. — Разбирате ли? Мъжът кимна. Габи се качи и рикшата потегли. Улиците бяха много по-весели от нея. Колкото и да си повтаряше, че е за добро, чувстваше се разочарована и дори малко обидена. Ала нямаше смисъл да се отдава на мрачни мисли. Каквото и да е задържало Алекс, сигурно е било важно. Той настояваше за тази вечеря и не би я изоставил, ако нямаше сериозна причина.

Габи предполагаше, че рикшата е наета за цялата вечер, но все пак плати петдесет бата. Попита на рецепцията дали има някакви съобщения за нея и отново усети разочарование — нямаше нищо. Значи Майкъл не се беше обаждал.

Реши да не вечеря в ресторанта и поръча да ѝ донесат супа и салата в стаята. Седна на фотьойла до отворения прозорец. Беше нервна и неспокойна. Все пак вечерта не беше напълно загубена. Успя да почувства пазара и да се запознае със стоките на занаятчиите. Още не бе определила какви са възможностите за търговия на едро, но вече бе сигурна, че ще направи добри покупки.

Габи забарабани по облегалките на фотьойла и впи поглед в телефона. Помисли за Майкъл. Може би трябваше да му се обади. Сигурно по това време ще го намери в офиса му. Можеше ли да си

позволи да го откъсне от работата му? Той нямаше да се сърди, дори ако в момента имаше важна среща. Но тя не искаше да му отнема време само, защото се чувства отегчена, самотна или разстроена.

Може би всъщност искаше да изповяда греховете си. Но какво можеше да каже? „Как да ти кажа, Майкъл, тази вечер имах среща с един мъж... журналист. Той дойде с мен до пазара, а после щяхме да вечеряме заедно. Само че той трябваше да свърши една работа и така и не дойде. Затова аз изпих чаша бира и се върнах сама. Е... Имаше и една целувчица, но тя нищо не значи. Той просто си я открадна. Знаеш как стават тези неща...“

Габи стана, осъзнала колко глупаво би прозвучал подобно обяснение. Спомни си как я гледаше Алекс, миг преди да я целуне. Бе хванал брадичката ѝ с жест на притежание. А след това я целуна — толкова нежно и леко, че изглеждаше почти в реда на нещата. Не беше редно, разбира се, но той умееше да кара нещата да изглеждат не такива, каквито са в действителност. Ако не потискаше желанията си, би казала, че се изкушава да се отдаде на флирта.

Габи се сепна. Не можеше да повярва, че е помислила такова нещо. Вероятно просто Майкъл ѝ липсваше. Не, не вероятно. Той наистина ѝ липсваше!

На вратата се почука. Тя подскочи, но се досети, че това без съмнение е сервитьорът.

— Кой е?

— Вечерята ви. — Но гласът беше без акцент.

Габи отвори. Пред нея наистина стоеше мъж с поднос, но не беше сервитьорът. Алекс Таунзенд, със същия костюм, но поизмачкан и мръсен, с разрошена коса и насинена буза.

— Алекс, какво се е случило?

— Срещнах сервитьора и го подкупих, за да ми позволи да донеса вечерята. Мислех, че по друг начин няма да ме пуснеш.

— Питам за лицето ти, за дрехите. Изглеждаш, сякаш си се бил.

— Наистина се бих, но боят беше неравен, а аз за съжаление бях малцинство.

— Влез. — Тя отстъпи, за да му направи път. Алекс остави таблата на масата, повдигна капака и подуши.

— Ммм. — Погледна Габи. — Стигнах в ресторанта десетпетнайсет минути, след като си тръгнала. Извинявай. Надявах се, че

няма да закъснея.

Габи затвори вратата и приближи, за да разгледа раната му.

— Защо се би? Пак ли се опитваше да спасиш някоя нещастна жена от крадци?

— Не. Момчетата на Чу-Чи не бяха доволни, че следя онази жена от Сан Франциско... Мисля, че бяха негови хора.

— Кой е Чу-Чи?

— Това е дълга история. Ще ти я разкажа по-късно. Седни да хапнеш, преди супата ти да е изстинала.

— А ти? Нали не си ял?

— Не. Докато се пазех от ударите и те търсех, не ми остана време. Дори бързата закуска не е достатъчно бърза.

— Ще ти поръчам нещо. — Тя отиде до телефона. — Какво искаш?

— Не зная какво си поръчала за себе си, но мирише много вкусно.

— Най-обикновена супа. Не искаш ли поне един сандвич?

— Не, супата ще ми стигне. И може би порция ориз с жасмин.

Алекс остави самото си на облегалката на стола, а Габи набра номера. Помолиха я да почака.

— Защо не сложиш мокра кърпа на бузата си? — предложи тя. — Банята е там.

— Благодаря. Бих се поизмил, ако нямаш нищо против.

— Не обръщай внимание на безпорядъка — извика тя подире му, като си спомни, че е изпрала бельото си и го е проснала да съхне из цялата баня.

Внезапно осъзна, че за кратко време са станали много близки. Напълно непознат мъж, а тя го изпраща в банята при бельото си, докато му поръчва вечеря.

Свързаха я и Габи направи поръчката, като добави и ордъври. След това затисна с ръка слушалката.

— Какво искаш да пиеш?

Алекс спря водата.

— Можем да си разделим бутилка вино. Отначало тя мислеше да откаже, но след това реши, че няма да ѝ навреди. Добави виното към поръчката, затвори и приближи до банята. Алекс бе свалил ризата си и

се миеше. Имаше великолепно тяло — стегнато, мускулесто и силно загоряло. Той улови погледа ѝ в огледалото.

— Ударен ли си другаде? — попита тя невинно.

— Не, освен ако имам някоя рана на гърба си.

— Гърбът ти изглежда чудесно.

Леката му усмивка накара Габи да се изчерви. Не искаше обаче да се предаде на смуцението. Вероятно най-доброто поведение с този мъж бе агресивността.

— Нека погледна окото ти — каза тя и влезе в банята.

Алекс се извърна към нея. Габи взе от ръцете му влажната кърпа и я притисна към удареното място.

— Боли ли? — Той бе толкова близо, че усещаше топлината на тялото му, но се преструваше, че не ѝ въздейства. Достатъчно беше, че той се наслаждава на вниманието ѝ, без да я кара да се чувства като глупачка.

— Не повече, отколкото всеки друг път, когато са ме ритали в главата.

— Ритали са те?!

— Правилата за добро поведение твърдо се спазват в тази страна.

— Може би си сбъркал професията си. Изглежда, е доста опасно да си журналист. — Тя отново притисна кърпата към бузата му.

— Ти си толкова добра медицинска сестра, че си струва да те боли.

Той като че ли се канеше отново да я целуне. Габи разбра, че е време да се оттегли. Тя хвана ръката му и постави кърпата в нея:

— Ето. Измъкнах те от гроба, сега вече ще се оправиш и сам. — Усмихна се и понечи да излезе, но Алекс я хвана за ръката.

— Благодаря. Чувствам се много по-добре. — Устните му леко се разтвориха.

Погледът ѝ пробяга по тялото му. Спомни си целувката му и се смути. Опитва да се дръпне, но той я държеше здраво.

Габи се чувстваше като дете, което двама скарани родители теглят на различни страни. Искаше ѝ се да избяга, но изпитваше силно желание и да остане.

Алекс се възползва от нерешителността ѝ.

Привлече я към себе си — толкова близо, че гърдите ѝ опряха в голото му тяло. Тя залитна и устните ѝ се озоваха на сантиметри от

неговите. Завладя я непреодолимо желание да го целуне, но нещо сякаш я спираше. Когато устните им най-после се докоснаха, телефонът иззвъня.

Алекс вдигна очи към тавана и изръмжа:

— Защо не се е намерил някой да застреля Александър Бел!

Габи се отскубна и тръгна към телефона. Сърцето ѝ биеше до пръсване, мислите ѝ бяха напълно объркани. Вдигна слушалката, преди да се запита кой звъни.

— Ало?

— Здравей, скъпа!

Чу думите, но ѝ трябваше доста време, за да ги осъзнае.

— Майкъл! Не те очаквах...

— Кого очакваше? — засмя се той.

Тя седна на леглото и опита да се овладее. Водата в банята течеше. Ама че неловка ситуация!

— Никой... Искам да кажа, сервитъора. Ще вечерям в стаята. — Тя погледна към банята, където водата внезапно спря.

— Тези тайландци сигурно са много изобретателни — каза Майкъл, — но ако са се научили да изпращат ядене по телефона, вземи адреса на фирмата. Това е патент, който бих купил.

— Искан да кажа, той всеки момент ще почука на вратата. — Усещаше, че говори глупости, но се страхуваше, че Алекс може да влезе в стаята и да каже нещо на висок глас.

— Е, няма да те задържам. Току-що излизам от съвещание и реших да ти звънна. Сигурно там вече е време за лягане. Като не мога да те сложа в леглото, реших поне да се обадя да ти пожелаая лека нощ.

— Много мило.

— Наистина ми липсваш.

— И ти ми липсваш. — Габи вдигна очи и видя Алекс, застанал на вратата на банята. Прекрасното му тяло я привличаше неудържимо. С усилие отмести поглед.

Погали слушалката и се опита да извика в съзнанието си образа на Майкъл с очилата му в тъмни рамки. Но, кой знае защо, безукорната му външност не бе и наполовина толкова привлекателна, колкото Алекс — полугол, божествен и само на няколко метра от нея.

— Бих искала да си тук, скъпи. Щеше да е много хубаво, ако беше дошъл с мен.

— И аз вече съжалявам, че не дойдох — отговори Майкъл. — Но моментът не беше подходящ. Знам, че разбираш.

— Въпреки това щеше да е хубаво. Не обичам да пътувам сама. — Подозираше, че Алекс Таунзенд се хили злорадо, но нямаше да му направи удоволствието да го погледне. — Е, как вървят нещата там? Успя ли да минеш покрай магазина?

— Отбих се снощи. Всичко е наред. Доти каза, че последните няколко дни продажбите са много добри.

— Е, слава Богу.

— Ще се отбивам редовно, нали ти обещах. Не се безпокой.

— Ти си истински ангел — въздъхна Габи.

— Това е най-малкото, което мога да направя, като знам колко се трудиш да умножиш парите ми. — Той се поколеба и добави по-тихо: — Но като се върнеш, ще поема инициативата в свои ръце.

— Нямам търпение.

На вратата се почука. Алекс мълчаливо ѝ направи знак, че ще отвори. През следващите няколко минути тя се опитваше да поддържа разговора, докато той шепнешком се оправи с келнера, даде му бакшиш и безшумно затвори вратата зад него. Габи въздъхна с облекчение.

Намеси се секретарката на Майкъл, за да каже, че му се обаждат от Ню Йорк.

— Извинявай, но трябва да приключваме — каза той. — Ще се опитам да се свържа с теб утре сутринта, преди да дойда на работа.

Габи не знаеше дали иска да прекрати разговора. Не ѝ се искаше да се разделя с него, но повече я беше страх да не я разкрие. Във всеки случай това обаждане ѝ даде възможност да постави Алекс Таунзенд на мястото му.

— Майкъл, обичам те — каза тя.

— И аз те обичам, мила моя.

— Благодаря, че ми позвъни.

Той ѝ изпрати целувка и затвори. Когато Габи най-после се обърна, Алекс седеше на масата. Бе подредил всичко, бе облякъл ризата си и наливаше виното.

— Вечерята е сервирана — съобщи той тържествено.

Тя седна на масата. Чувстваше се истински лицемер.

— Благодаря за дискретността. Ако искаше, можеше да ми създадеш големи проблеми.

— Не обичам да развалям семейства — сви рамене той.

— Може би, но аз още не съм сигурна що за човек си.

Той вдигна чашата си.

— В момента съм човекът, който има честта да вечеря с най-красивата жена в цял Тайланд.

Габи поднесе чашата към устните си и отпи малка глътка.

— Май всичко е наред у дома — отбеляза Алекс.

— Нямах желание да подслушвам, но нищо не можех да направя.

— Нямам какво да крия. Ти вече знаеше за Майкъл.

— А какво щеше да каже той, ако му беше съобщила, че ще вечеряш с мен?

— Ако знаеше цялата история, нямаше да има нищо против. Майкъл е много зрял. Ако се чудиш защо не му казах, не виждах смисъл да обяснявам. Всичко е съвсем невинно, а за него само това е важно.

— Този Майкъл е изключителен. — Алекс взе лъжицата и се усмихна подигравателно: — Добър апетит!

Хранеха се мълчаливо. Щом вдигнеше поглед, Габи срещаше сините му очи. Той се държеше самоуверено, сякаш искаше да покаже, че и Майкъл, и всичко, което тя каза за него, нямат никакво значение.

— Ти изобщо не се интересуваш от Майкъл, нали? — попита тя след малко.

— Аз всъщност не го познавам.

— Нямах това предвид.

— А какво имаше предвид?

— Не те интересува, че го обичам и че вероятно ще се омъжа за него.

— Вероятно ще се омъжиш — Алекс наблегна на първата дума.

— Ще се омъжа. — Той я погледна скептично и продължи да се храни.

Не вярваш ли.

— Не искам да бъда лош пророк, но ти много често го повтаряш... Дори прекалено често.

— А как би се държал ти? Ето, ние сме в моята стая, а аз дори не те познавам. Може да си някакъв перверзен тип...

— Приличам ли на перверзен? — засмя се Алекс.

— Преди Майкъл да се обади, ти щеше да ме целунеш.

— Това показва по-скоро добър вкус, отколкото перверзия. Но не вярвам да си толкова превзета.

— Не се подигравай — предупреди го Габи.

— Обидена ли си?

— Че се подигравах ли?

— Не. Че исках да те целуна.

Тя се поколеба. Алекс чакаше, без да отмества очи от нея. Габи посегна към лъжицата си, после я остави.

— Не е толкова важно дали съм обидена. Това е въпрос на принцип.

— Не съм се задълбочавал във философски разсъждения. Имам лошия навик да правя това, което искам.

— Има значение и какво искам аз. — Тя отпи голяма глътка от виното си. — Затова тази вечер се постарай да не ти хрумват други идеи.

— Сигурно трябва да изпадна в дълбоко самосъжаление, но не се получава. Запознанството ни е прекалено интересно, за да спре дотук.

— Алекс, не ме ли чу?

— Може би любовта е не само сляпа, но и глуха.

— Не си смешен.

— Всъщност, аз не се шегувах. Толкова се заяждаме, че не може да е случайно.

— Аз съм сгодена за друг.

— Значи ни остава само приятелството.

— Но отдалеч. След няколко дни се връщам в Сан Франциско.

— Това е истинско предизвикателство за мен — поклати глава той с подигравателно съкрушена усмивка.

Беше непоправим. Но не можеше да не го харесва. Габи погледна ожулената му скула, трапчинката на бузата и отново усети физическото привличане. Стори ѝ се, че е прав. Наистина прекрасно си подходяха. Но Алекс бе най-яркият пример за девиза „Днес те обичам, утре не ме търси“. Защо иначе щеше да я преследва, след като отношенията им очевидно нямаха бъдеще?

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— След като вечеряме, ако те помоля да си отидеш, ще си тръгнеш ли, без да ми създаваш проблеми?

— Естествено. Казах ти, че не съм перверзен тип. — Той доля вино в чашите.

— Говоря сериозно.

— Аз също.

— Добре, сега вече съм спокойна. — Тя взе чашата си и я преполови на един дъх.

Алекс изпитателно се взираше в нея. Тя не искаше да го попита за какво мисли. Виното започваше да я хваща и Алекс изглеждаше все по-привлекателен. Явно падаше в капана, който ѝ бе заложил, въпреки опитите да го избегне. Вероятно бе намерил слабото ѝ място.

Погледна го и си спомни как изглеждаше гол до кръста. Представи си как би се чувствала в прегръдките му, какво би било, ако наистина я целуне.

— За какво мислиш? — попита той тихо.

Тя тръсна глава:

— Че трябва вече да си тръгваш.

— Наистина ли това искаш?

— Да — излъга тя. Трябваше да го принуди да си отиде. Това бе единствената ѝ надежда.

— Не искаш ли да излезеш с мен? Много е приятно да се разхождаш вечер из града, а да обикаляш сама няма да е безопасно.

Габи само поклати глава и се усмихна тъжно. Той кимна с разбиране, стана и облече сако си.

— Е, беше ми много приятно. Ти си невероятна жена.

Габи също се изправи. Алекс заобиколи масата, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Винаги съм имал късмет с жените. — Той я погледна печално в очите. — Ти ми уби самочувствието.

— Май наистина страдаш. — Той кимна. — Трябва обаче да ти кажа, че причината не е в късмета. Не е лесно да ти устои човек.

Той повдигна вежди. Обхвана лицето ѝ и се доближи до нея. Тя усещаше топлината му. Знаеше какво ще последва, но не можеше да го спре. Алекс я целуна — отначало нежно, след това по-силно. Тя си позволи за миг да отвърне на целувката му, но се овладя. Нямахше

смисъл. Устните им се разделиха. Но Габи все още не можеше да се насили да се отдръпне. Телата им едва се докосваха, а дъхът му леко раздвижваше косата ѝ.

— Дълго ще се чувствам виновна за това — прошепна тя.

— Беше съвсем невинно.

— Не, не беше.

— Да не се е случило нещо, което да не съм забелязал? — засмя се Алекс.

Габи вдигна очи към него:

— Аз исках да те целуна.

— Това не е престъпление.

— Но аз обичам Майкъл!

Алекс я погледна в очите и леко я погали по бузата. Отново я заля вълна от желание. Водеше жестока вътрешна борба. Без усилия той разгаряше пламъка, който Габи така упорито се опитваше да потуши. Целуна я по челото.

— Защо се появи едва сега? — попита тя и сама се изненада от откровеността си. — Можеше да е много хубаво.

— Сега не може ли? Габи поклати глава.

— Може да съм слаба, но не съм блудница.

— В такъв случай, по-добре да си вървя. Няма смисъл и двамата да се чувстваме виновни. — Целуна я още веднъж бързо по устните и тръгна към вратата.

За момент Габи съжали, че го пропъди. Гледаше го, без да помръдне. Алекс спря с ръка на дръжката:

— Какви са плановете ти за утре?

— Сутринта ще отида в Санкамфенг и ще се опитам да сключа някои сделки. Мисля, че вече добре знам какво искам да купя.

— Искаш ли компания?

Тя се усмихна. Изкушаваше се. Господи, как се изкушаваше!

— Мисля, че няма да е разумно.

— Може би. Не мога да обещаая, че няма да те целуна.

— Поне си честен.

— Да, но не съм неустоим.

— О, достатъчно си неустоим. Просто се опитвам да мисля за бъдещето.

— Не се чувствай виновна, красавице, каквото и да направиш. Чувството за вина е ужасна загуба на енергия. — Той отвори вратата и излезе.

Габи искаше да му извика да спре, но се въздържа. Въпреки всичко успя да постъпи както трябва.

Само след три минути започнаха да я гризат съмнения. Какво щеше да стане, ако му беше разрешила да остане? Щяха ли да се любят? И щеше ли това да е краят на света? Не бе необходимо Майкъл да научи.

Седна на леглото. Знаеше, че не е права. Не би могла да скрие от Майкъл и затова не можеше да позволи на Алекс да остане. Вероятно бе старомодна и глупава, но какво да се прави.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се присмя на своята сантименталност. Поне всичко свърши. Защо да се тревожи? Никога повече нямаше да види Алекс Таунзенд.

ПЕТА ГЛАВА

— Госпожице Линд, аз съм Чарнвит Пипатановонг — рече мъжът с учтив поклон. — Доколкото разбирам, искате да осъществите някои търговски сделки и имате нужда от преводач.

Стояха във фоайето на хотела. Чрез една търговска кантора бе наела преводач и бизнес — консултант, който да я придружи до Санкамфенг.

Тя протегна ръка:

— Радвам се да се запозная с вас, господин...

— Всичките ми клиенти ме наричат Пил — усмихна се той. — По-лесно е.

— Наистина — кимна Габи с благодарност. — Вие, тайландците, имате много сложни имена.

— Колкото по-сложни са нещата тук, толкова по-добре за моя бизнес — отговори той с усмивка.

Пипатановонг бе около четирийсет и пет годишен, дребен и слаб. Имаше гарвановочерна лъскава коса и скулесто лице. Носеше очила и бе елегантно облечен, макар и само по панталон и риза с къси ръкави.

— Колата ми е отпред — посочи той към вратата. Габи бе с тъмнозелена рокля и сандали с висок ток, с вдигната коса и висящи обеци, които си бе купила от Мексико, където с Майкъл прекараха няколко дни точно преди Коледа. Беше с десетина сантиметра по-висока от Пий, но реши, че ако той общува често с европейци и американци, сигурно е свикнал.

Пил галантно ѝ отвори вратата на колата. Настани се и той.

— Доколкото разбирам, искате да купите на едро занаятчийски стоки.

— Да. Казаха ми, че за тази цел трябва да отида в Санкамфенг.

— Зависи какво искате да купите. Има, разбира се, и други места. — Той плавно потегли.

Мина ѝ през ума, че той може да реши да я закара и някъде другаде. Нямаше нищо против, стига да намереше там стоки с високо качество и на добри цени.

— Говорите много добре английски, Пил. Къде сте учили езика?

— Завършил съм електроника в Щатите. Тук, както сигурно се досещате, няма особена нужда от такива специалисти, но аз исках да се върна.

Поведоха приятелски разговор. Габи му разказа за своя магазин. Той я попита дали се интересува от тайландски антики и тя отговори утвърдително, но му обясни, че не ги познава добре. Пил предложи, като се върнат в Чанг Май, да я разведе из някои от добрите магазини.

Излязоха извън града и разговорът замря. След неколкominутно мълчание Пил попита дали има някаква причина да я преследват.

— Не — отговори тя. — Защо?

— Един автомобил се движи след нас от предградията на Чанг Май, а може би дори от самия град — каза той и погледна в огледалото.

Габи се обърна. На петдесет-шейсет метра зад тях имаше черен мерцедес. Тя не можа да види добре пътниците, но си спомни за нападателите на Алекс.

— Не мога да си представя кой е, освен ако има нещо общо с един мой познат.

— Американски журналист. Казва се Алекс Таунзенд.

— Мисля, че не го познавам. Какви проблеми е имал?

— Проучва един човек, който, доколкото разбрах, е тайнствена личност. — Опитва да си спомни как се казваше. — Името му беше двойно, нещо като Чи — Чи.

— Да не е Чу-Чи? — погледна я намръщено Пий.

— Да, като че ли така се казваше.

— Госпожице Линд — поклати глава Пип, — не зная нищо за вашите работи, но ако в тях е намесен Чу-Чи, аз нямам желание да се забърквам.

Габи усети в гласа му безпокойство. Погледна отново към колата зад тях, сякаш можеше да ѝ разкрие какво става.

— Аз лично не съм замесена в нищо — увери го тя. — И нямам представа защо биха ме преследвали. — Пип не изглеждаше убеден. — Между другото, кой е Чу-Чи? Моят приятел не ми обясни.

— Той е търговският представител в Тайланд на генерал Рам Су, наркобаронът, който ръководи по-голямата част от Златния триъгълник, както го наричат на запад.

Габи не се изненада. Нали Алекс пишеше за наркотици. Насиненото му око доказваше, че не се занимава с обикновена банда. Но не проумяваше защо Чу-Чи ще се интересува от нея.

— Честно казано, не разбирам защо ме преследват... Освен ако търсят Алекс и мислят, че ще се срещна с него.

— А ще се срещнете ли?

— Не. Вчера го видях за първи път и почти не го познавам.

Но Габи знаеше, че Алекс не е обикновен познат.

Той вече бе успял да разколебае увереността ѝ за Майкъл. Снощи тя до късно не можа да заспи. Алекс Таунзенд разгоря страстта, която липсваше в живота ѝ, потисната от съображения за разумен избор и смислен живот. В същото време си казваше, че един задушевен разговор и една-две целувки не са от значение. Пип продължаваше да гледа в огледалото:

— Може ли да е грешка? Или някакво недоразумение?

— Честно казано, не разбирам какво става.

— Този ваш приятел — продължи Пип — журналист ли е?

— Може би точната дума е журналист на свободна практика.

— А не може ли да ви е заблудил? Възможно ли е и той да участва в търговията с наркотици?

— Той ми каза, че пише репортаж за наркотиците. Нямам причини да се съмнявам.

— А обясни ли ви какво общо има с Чу-Чи?

— Не. Не се впусна в подробности.

— С други думи, не е искал да знаете.

— Е, може и така да се каже.

— Не искам да ви се бъркам, госпожице Линд, но този мерцедес зад нас не ми харесва.

— И на мен — въздъхна Габи и погледна назад. Колата беше малко по-близо. Доколкото можеше да види, мъжете бяха азиатци.

— Мислите ли, че трябва да отидем в полицията?

— Мисля, че би било неразумно. На такива хора не се противоречи и властите го знаят.

— Все пак не трябва ли да направим нещо?

— Ако в колата е Чу-Чи или негови хора и ако наистина ви преследват, най-доброто за вас е да напуснете Тайланд.

— Но аз имам работа тук!

— Чу-Чи е опасен човек. Ако той се интересува от вас, това е достатъчна причина за безпокойство.

Габи бе съвсем объркана. Не искаше да мисли, че всичко това е заради Алекс, но не можеше да намери друго обяснение. Не ѝ се вярваше да я е заблудил. Въпреки това започваше да се ядосва. С нищо не бе заслужила тези неприятности.

— Мисля, че трябва да спрем — каза тя на Пип. — Просто ще ги попитам какво искат. Може би нямат нищо общо с Чу-Чи. Но дори да са негови хора, ще се разбере с тях.

Пип обмисли предложението:

— Не на пътя. След няколко минути ще бъдем в Санкамфенг. По-добре да сме между хора. Ако продължат да ни преследват, там ще можете да разговаряте с тях.

Габи реши, че Пип има право. Отново се огледа. Мерцедесът вече не беше толкова близо, а когато влязоха в Санкамфенг, не се виждаше никъде.

Оставиха колата на пращен паркинг в средата на града и няколко минути останаха загледани в пътя откъм Чанг Май, но мерцедесът не се появи.

— Какво може да се е случило с тях? — попита Габи.

— Нямам представа. Много странно.

— Е, нямам намерение да си развалям деня. Имаме работа. Къде ще отидем най-напред?

— Мисля, че трябва да се срещнете с търговец на едро. Най-добрият е господин Супипоут. Докато уговарям срещата, вие можете да пообиколите магазините.

— Добре.

— Можем да се срещнем след половин час.

— Тук, до колата ли?

— Не. От другата страна на площада има закусвалня за макаронени изделия. Там ще е по-удобно. Елате, ще ви покажа.

Пип я заведе в малко ресторантче на странична уличка. Габи надзърна вътре. Беше подредено и чисто. Единствените посетители бяха две момичета.

Бе сигурна, че лесно може да намери мястото, затова се раздели с Пип и се върна на площада, където бяха разположени повечето магазини. Един-два пъти се обърна назад. Забеляза някакъв мъж, но не можеше да каже със сигурност, че я следи.

Първият магазин, в който влезе, бе малък бутик и вместо витрина имаше огромно огледало. Стоките бяха по-качествени, отколкото в Чанг Май.

Продавачката я поздрави на английски с приятелска усмивка. Габи забеляза красиви бирмански рокли с ръчна бродерия. Нямаше намерение да купува дрехи за магазина си, но можеше да вземе за себе си. Избра една в зелено и златисто.

— Искате опитате? — попита жената.

— Имате ли пробна?

— Да, там. — Тя я заведе в ъгъла, където със завеса бе отделена малка кабинка, усмихна се с поклон и затвори завесата зад Габи.

— Вие харесвате хубава тайландска музика може би? — чу се отвън. — Аз свиря.

След малко се разнесе звукът на касетофон с традиционните ударни инструменти. Габи се съблече. На фона на музиката чу гласове. Вероятно бяха дошли и други клиенти. Все още разглеждаше роклята по бикини и сутиен, когато завесата се отвори. Обърна се изненадано. Очакваше да види продавачката. Но беше Алекс Таунзенд.

Тя притисна роклята до гърдите си. Алекс бързо затвори завесата зад себе си.

— Алекс! Какво правиш тук? — Той се усмихна невинно и в същото време в очите му проблеснаха закачливи искрици. — Алекс, аз съм съблечена! Той допря пръст до устните си и прошепна:

— Шшт! Казах на продавачката, че съм твой съпруг.

— Обаче не си! — възмути се Габи.

Алекс леко повдигна вежди. Бузата му още бе подута, но изглеждаше много по-добре.

— Следят те — съобщи той. — И се боя, че си в опасност.

— Ако говориш за мерцедеса, знам. Но той се върна в Чанг Май.

— Не се е върнал. Две от най-добрите момчета на Чу-Чи са по петите ти. Едва успях да дойда, без да ме забележат.

— Но те всъщност не следят ли теб?

— Има такава вероятност.

— Значи ако си тръгнеш, аз няма да имам никакви проблеми с тях. Единствената причина да се интересуват от мен си ти.

— Не е толкова просто.

— При теб изглежда всичко е объркано. И вече не съм сигурна, че си такъв, за какъвто се представяш.

— За какво говориш?

— Наистина ли си журналист? — погледна го Габи в очите.

— Да, разбира се! — Той сякаш не вярваше, че би могла да поставя думите му под съмнение.

— Защо тогава не ми каза нищо за Чу-Чи, когато те попитах какво се е случило?

— Не исках да те забърквам. Освен това сигурно подсъзнателно съм предчувствал, че ще стане нещо такова.

— Но какво става?

Той плъзна поглед по тялото ѝ. Върху устните му играеше изкусителна усмивка. Русата му коса бе леко разрошена от вятъра, а бледосинята риза прекрасно подходеше на цвета на очите му.

— Мисля, че сега не е нито времето, нито мястото да говорим за това — каза той.

— Ти изглежда никога няма да намериш време.

— Ако не се опитваше непрекъснато да се отървеш от мен, щеше да е много по-лесно — върна ѝ той.

Габи се чувстваше неудобно — не само защото бе тясно, а и заради Алекс. Тя се размърда неспокойно. Ароматът на одеколona и топлината на тялото му я обгръщаха отвсякъде.

— Защо не излезеш, за да се облека?

Той закачливо я щипна по брадичката, без да обърне внимание на думите ѝ.

— Между другото, харесваш ми с вдигната коса. Така по-добре се виждат ушите ти.

Габи се облегна на стената.

— Алекс, престани да налиташ върху мен! Много ще ти бъде благодарна, ако излезеш.

— Трябва да поговоря с теб насаме. Къде можем да намерим по-подходящо място?

— Нямах никакво чувство за приличие! — Тя ядосано тръсна глава.

— Е, щом тъй и тъй съм тук, защо да не се възползваме? — сви рамене той. — Какво ще кажеш за едно модно ревю?

Бе виждала безочие, но това беше вече прекалено.

— Алекс, излез веднага оттук!

— Къде да отида? В момента, в който се вмъкнах тук, видях, че едно от твоите приятелчета идва по улицата и оглежда магазините.

— Това е твой проблем.

— Не, това е наш проблем. Тя зяпна от изумление.

— Дори не знам какво правиш тук. И ти ли ме следиш?

— Не. Тази сутрин случайно бях в Санкамфенг и като те видях да пристигааш, си казах „Боже, какво съвпадение“. Но после видях и твоите приятели и разбрах, че светът е по-малък, отколкото си мислех.

— Престани да ги наричаш мои приятели! — ядоса се тя. — Смятам да се държа колкото може по-далеч от тях... И от теб също, ако искаш да знаеш!

Алекс погледна тъжно:

— Надявах се, че ще се радваш да ме видиш...

— Е, не се радвам. Сега ще излезеш ли? — изсъска тя.

— Може би ти трябва да излезеш. Онзи човек очаква оттук да излезеш ти, а не аз.

— Аз не съм облечена.

— Искаш ли да се обърна? Габи се огледа:

— Да!

Алекс се завъртя, което в това тясно пространство съвсем не беше лесно. Нямаше място дори да се наведеш. Тя протегна ръка над рамото му да си вземе дрехите.

— Няма ли да пробваш тази красива тайландска рокля?

— Не.

— Защо?

— Вече нямам настроение.

— Хайде, Габриела! Хващам се на бас, че много ще ти отива.

Тя с ръмжене нахлузи роклята, като, без да иска удари Алекс.

— Никога не съм била в такова глупаво положение!

— Това е само, защото едва сега се запозна с мен. Мога ли да се обърна вече?

Беше толкова тясно, че тя всъщност не виждаше каква е разликата.

— Ако трябва.

Алекс се завъртя. Опитваше се да стои колкото може по-далеч от нея.

— Чудесно! — огледа я той.

Тя го изблъска и излезе. Собственичката стоеше до прозореца и като, че ли въздъхна с облекчение, като я видя. Габи тръгна към огледалата и пътьом погледна навън. Някакъв подозрителен мъж се подпираше на отсрещната стена, но тя не можеше да каже дали е от нейните преследвачи.

Обърна се към огледалото. Алекс бе излязъл от кабината и усмихнат я наблюдаваше, скрит в сянката.

Тя се завъртя. Улови погледа на Алекс, който очевидно истински се забавляваше.

— Колко струва? — попита тя.

— Три хиляди бата, госпожица.

Габи започна да пресмята.

— Сто и двацет долара — обади се Алекс.

— Да, знам. — Хвърли последен поглед към огледалото. — Трябва да помисля.

Тръгна обратно към пробната и огледа улицата. Мъжът бе още там.

— Може би аз ви давам специална цена — каза продавачката. — Може би две хиляди петстотин. Какво вие мислите?

— Звучи примамливо, но наистина не знам. — Алекс се отмести да й направи път. — Мисля, че ще се оправя и без твоята помощ... скъпи.

— Габриела — примоли се той, без да отмества очи от улицата, — не можеш да ме хвърлиш на вълците!

— Мога! — усмихна се тя лъчезарно.

— Но ние винаги толкова добре сме се разбирали!

Тя посочи роклята:

— Купи си една и се маскирай. Никой няма да те познае.

— Габриела, скъпа моя, аз те обичам, нима можеш да си толкова коравосърдечна. — Той излезе от пробната и се скри между блузите.

Габи дръпна завесата. Музиката все още свиреше и заглушаваше гласовете им.

— Искам да ми кажеш защо ме следят. Искам да знам кой е онзи човек на улицата. В противен случай, отивам направо в полицията да обясня всичко.

— Там никой няма да ти помогне. Всъщност, като се има предвид влиянието на Чу-Чи, много е вероятно полицията да те предаде.

— Защо? — изсъска тя през завесата и свали роклята. — Аз не съм направила нищо.

— Снощи, когато излязох от твоя хотел, ме проследиха. Опитах да се измъкна, но ме подгониха. Забележи, изобщо не се криеха, направо се втурнаха след мен по улиците. Явно много искаха да ме хванат. Успях да им избягам и прекарах нощта при една... позната.

— Последното звучи съвсем правдоподобно.

— Както и да е... Рано тази сутрин отидох в хотела си. Стаята ми беше преобърната наопаки. Нощният пазач ми каза, че са били двама крадци. Разпитвали го за мен и за теб.

— Защо за мен? — учуди се Габи и приглади косата си.

— Може би защото си се събрала с лоши приятели — засмя се той.

— Много ти благодаря! — Тя подаде глава иззад завесата и го изгледа унищожително: — Алекс, това ли е истината или пак ми разправяш приказки?

— Нали ги видя? Да не мислиш, че аз съм ги наел?

— Не знам какво да мисля.

— Е, няма значение. Много скоро ще се ометем оттук.

— Ти може и да се ометеш, но аз не съм пропътувала петнайсет хиляди километра, за да си играя на криеница. Тук имам работа... — тя погледна часовника си — която започва след няколко минути.

— Това не е игра — посочи той насинената си буза. — Зная го от опит.

— Не се опитвай да ми прехвърляш проблемите си. Не вярвам да ме пребият само защото те познавам.

— Ще трябва да приемеш думите ми за достатъчно доказателство.

— Нямам такова намерение! — Габи излезе от кабината и подаде роклята на продавачката. — Много е красива, но мисля, че няма да я взема днес. Благодаря ви. — Тя тръгна към вратата.

— Габриела! — извика Алекс от дъното на магазина. — Не отивай там!

— Довиждане, Алекс! — отсече тя и излезе.

В яда си искаше само да се махне. Но когато видя, че мъжът на улицата застана нащрек при появяването ѝ, обзе я колебание. Тя го изгледа внимателно, за да го запомни добре. Носеше бяла риза и тъмни панталони. Имаше дълго лице. Бе по-едър от повечето азиатци. Черната му коса бе късо подстригана и стърчеше като на таралеж.

Габи решително се насочи към площада — Алекс преувеличаваше. Този младеж нямаше да ѝ стори нищо лошо.

Тя нервно се отправи към закусвалнята за спагети. Чарнвит Пипатановонг още го нямаше. Единственият посетител беше дребен посивял мъж, който се бе облегнал на стената и четеше вестник. Габи влезе и седна на маса в дъното. Вентилаторът на тавана я облъхна с миризма на спагети и екзотични подправки. Появи се мъж на средна възраст с черно сако и голяма бяла престилка и я заговори на тайландски.

— Чакам един човек — каза тя. — Ще поръчам по-късно. — Мъжът не я разбираше. — Чай — произнесе тя бавно. — Чай.

Той изглежда проумя. Габи се загледа през витрината. Не се виждаше нито Пип, нито човекът, който я следеше. След малко мъжът, който седеше до стената, сгъна вестника и стана.

Сега бе сама. Чудеше се дали сбърка, че изостави Алекс. Каквито и недостатъци да имаше, той поне се държеше приятелски. Пък и вече я бе спасил веднъж.

Погледна часовника си. Бяха минали почти четирийсет минути, откакто се разделиха с Пип. Къде беше той? Започна да се чуди дали не са го отвлекли хората от мерцедеса.

В този момент пред магазина се появи мъжът с бялата риза. Сърцето ѝ се преобърна. Зад него идваше по-висок мъж, който гледаше заплашително и очевидно беше телохранител. Двамата влязоха и бавно тръгнаха към нея. Стомахът ѝ се сви.

Отначало просто застанаха пред масата и я загледаха втренчено. Мъжът с бялата риза имаше мътни безизразни очи. Габи усети, че ѝ е трудно да диша. Съжали, че не обърна внимание на предупреждението на Алекс. Вдигна поглед, като се стараеше да не издаде страха си.

— Какво искате? — попита.

В този момент сервитьорът излезе от кухнята. Единият от мъжете му кресна нещо на тайландски и той моментално избяга. Отново се обърнаха към Габи. Човекът с бялата риза присви очи:

— Къде Алекс Таунзенд?

— Нямам представа.

— Снощи той бил във ваша стая, госпожица. Вие ми казвате къде той сега.

Габи събра цялата си смелост.

— Слушайте, господине. Алекс Таунзенд е просто един случаен познат. Вчера го видях за първи път и вие нямате право да ме разпитвате за човек, когото почти не познавам. Затова ви предлагам да не се държите като банда главорези и да ме оставите на мира. — Бе истински ядосана и се надяваше, че с гнева ще прикрие страха си.

Мъжът с бялата риза издърпа един стол и седна срещу нея.

— Вие слушайте, госпожица. Вие казвайте сега къде Алекс Таунзенд или вие никога вече не виждате Америка. Аз искам цялата история — какво вие правите тук, какво правите с Таунзенд... или живот може да стане много неприятен.

— Вече ми направихте живота неприятен — отвърна тя. — А сега ме оставете на мира, иначе ще се оплача в полицията.

Той я изгледа. Не беше впечатлен.

— С какво се занимавате в Сан Франциско?

— Не е ваша работа.

Мъжът започваше да се ядосва. Габи също. Нямахше и следа от Пил. Вече бе сигурна, че той няма да дойде.

— Всичко в тази страна моя работа. Вие идвате тук. Вие отговаряте въпроси.

— Добре, кой сте вие, ако смея да запитам?

— Отговаряте въпроси! — изкрещя той.

Габи кипна. Въпреки ужаса, който я обзе, реши, че достатъчно е търпяла. Изправи се и опита да мине покрай горилата, но той я хвана за ръката.

— Пуснете ме! — изпищя тя.

Мъжът с бялата риза стана от стола и хвана другата ѝ ръка Габи се изви към него и заби коляно в слабините му. Той се преви.

В този момент вратата откъм кухнята се отвори и се появи Алекс. Мъжът, който я държеше, се обърна. Алекс за миг се озова до

него, събори го на пода и с трясък скочи отгоре му.

Другият мъж се олюля. Габи грабна от съседната маса един чайник и го стовари върху главата му. Той се просна по гръб в безсъзнание. В това време Алекс и горилата си разменяха удари. Алекс бе по-висок, но не и по-тежък. Удари азиатца в корема и със силен удар в зъбите го запрати към отсрещната стена, където той се свлече безчувствен.

До вратата на кухнята готвачът крещеше истерично. Габи се бе вцепенила. Алекс я хвана за ръката и я повлече към кухнята. Изтичаха през задната стая. Той грабна един пакет, който лежеше до вратата, и я поведе по тясна алея. Почти я влачеше след себе си без никакви обяснения. Габи се спъваше с високите си токчета. Стигнаха до края на алеята, втурнаха се по улицата, пресякоха от другата страна, завиха зад ъгъла и се озоваха пред десетина паркирани мотопеди.

И двамата дишаха тежко. Габи го погледна със смесица от отчаяние и облекчение.

— Трябваше да ме послушаш — каза той.

— Прав си.

Алекс посочи пакета в ръката си:

— Това е едно малко подаръче за теб, но сега няма време да го отваряме. — Той пое дълбоко въздух. — Трябва да се измъкнем оттук. — Приблужи до голям мотопед и сложи пакета в багажника му.

— Какво е това?

— Наех го сутринта в Чанг Май. — Той сложи защитни очила и яхна мотопеда.

— Нали не очакваш да се кача на това нещо?

— Защо не? Да не искаш да висиш тук цял ден, за да видиш какви други неприятности ще ти се случат?

— За съжаление съм си забравила коженото яке в Сан Франциско.

— Не ти трябва кожено яке. При висока скорост влажният въздух е много приятен. Хайде, имай ми доверие.

— Алекс, не мога да се кача на това! Виж как съм облечена.

Алекс скръсти ръце.

— Нашите приятели в закусвалнята няма вечно да спят. Това може би е най-добрият ни шанс да се изпарим, както се изразяват те.

Габи погледна мотопеда.

— Жените качват ли се с поли на такива неща?

— Ако не искат да ходят пеш. Хайде — протегна ръка Алекс. — Лесно е. Трябва само да се държиш. Качи се зад мен и си сложи краката тук. Точно като на конче от въртележка.

Тя приближи до мотопеда, но за да се качи, трябваше да вдигне високо полата си.

— Бъди джентълмен и гледай напред — помоли тя.

Алекс се разсмя. Тя го плесна по ръката и се настани зад него. Краката ѝ бяха плътно прилепнали към бедрата му, тялото ѝ се притискаше към широкия му топъл гръб. Ароматът му я опияняваше. Алекс се обърна да види дали е поставила краката си, където трябва и я потупа по коляното:

— Казвал ли ти е някой, че имаш страхотни бедра?

— Млъкни! — тросна се тя. — И без твоите забележки се чувствам достатъчно неудобно. Тръгвай, преди да съм размислила.

Той ѝ се усмихна през рамо и намести очилата си:

— Готова ли си?

— Да. — Отговорът ѝ беше по-неуверен, отколкото ѝ се искаше.

Алекс развъртя стартерът и моторът изрева.

— Надявам се, че постъпвам правилно — промърмори тя.

Алекс я потупа по голото бедро.

— Само се дръж здраво и се успокой.

Габи обви ръце около кръста му и когато той даде газ, конвулсивно го стисна.

— Дръж се — подхвърли той през рамо, — но не ми чупи ребрата.

— Извинявай.

Той протегна ръка и я погали по бузата:

— Стой до мен, малката, и аз ще ти покажа целия свят.

Включи на скорост и потеглиха. След няколко минути бяха на магистралата, но не се движеха към Чанг Май, а в обратна посока. Габи шепнеше наум молитви.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Не знам. Имаш ли някакви предложения?

— Алекс, не можем просто да се разхождаме. Трябва да изготвим план.

Бяха в покрайнините на града и Алекс спря под голямо дърво встрани от пътя.

— Мисля, че за начало може да отидем да хапнем някъде — предложи той.

— Ами моето пазаруване? Нали затова съм дошла тук. Днес е денят за сключване на сделки. Преди Пип да избяга или да го отвлечат, трябваше да ми уреди среща с някой си Супипоут.

— Габриела, трябва да изчезнем не само от Санкамфенг, но и от Тайланд. Ще те кача на първия самолет за Щатите. Ако още не си забелязала, тези момчета не се шегуват.

— Може би имат причини да са ядосани на теб — отговори тя. — Но що се отнася до мен, станала е някаква грешка. Много лесно ще изясня всичко, ако намеря някой, с когото да поговоря разумно.

— Не си струва риска. Човешкият живот понякога е много евтин.

— Няма да напусна Тайланд, преди да купя стока за магазина.

Алекс въздъхна примирено:

— И къде е този Супипоут?

— Не зная. Пип отиде да уреди срещата. Но градът е малък. Сигурно не е трудно да го намерим.

— Там има кафене — посочи той. — Ще попитам дали не знаят къде можем да го открием.

Габи го прегърна по-силно:

— Сигурна бях, че си разумен човек. Благодаря.

— Днес вече се сбих — изръмжа той. — Защо сега да не понапазаруваме?

ШЕСТА ГЛАВА

Алекс стоеше на входа на малката къща и гледаше пиленцата, които кълвяха из двора. Жълто куче лежеше лениво под дървото. Движеха се само очите му и върхът на опашката. Габриела и господин Супипоут седяха на масата в средата на стаята и водеха приятелски разговор. Навсякъде около тях имаше пръснати мостри.

Преговорите вървяха добре. Габриела бе договорила цените на пет–шест вида стоки, а господин Супипоут, набит четирийсетгодишен мъж с рано побеляла коса, се опитваше всячески да ѝ угоди. Единственият проблем се оказа цената на месинговите изделия. Габриела веднага разбра, че Супипоут разчита на посредник, за да получи желаните количества.

Алекс все още се тревожеше заради хората на Чу-Чи. Мотопедът бе паркиран наблизко, готов веднага да потегли. Не беше сигурен, но мислеше, че онези двамата ще се върнат в Чанг Май — ако целта им е била не само да получат информация, но и да го сплашат.

Но вече нямаше съмнение, че разследването му засяга Чу-Чи. Очевидно загадъчният човек от Сан Франциско бе ключова фигура в тази история. Рано сутринта Алекс бе отишъл до хотел „Банджи“, за да опита да научи нещо. След като подкупи нощния пазач, разбра, че китайката живее в хотела сама, а азиатецът, който говори английски, я посещава редовно, но не всяка нощ. Пазачът нямаше представа кой е той. Момичето се бе регистрирало под името Синтия Уонг от Ню Йорк, а стаята ѝ била предплатена от фирмата „Лунно слънце“ от Банкок. В хотела се говорело, че тя е американска проститутка от висока класа.

Алекс знаеше, че някъде в стаята ѝ може да намери информация за истинското ѝ име под формата на шофьорска книжка или паспорт. Той предложи хиляда бата на пазача, ако му съобщи името на жената и адреса ѝ в Сан Франциско.

Но тъй като Чу-Чи бе по петите му, трябваше да се притаи за една–две седмици, докато премине опасността. Проблемът му в

момента бе Габриела. Разпавиите им вече бяха почти шеговити. В остриите реплики, които си разменяха, се чувстваше взаимна симпатия. Трудностите ги бяха сближили.

— Почакайте няколко минути да проверя по телефона дали мога да осигурия исканите от вас количества — дочу той гласа на Супипоут. — Може би вие с господина бихте пили по нещо студено. Ще изпратя моята прислужница да ви сервира в градината, ако желаете да си починете, докато направя справката.

Габриела погледна Алекс.

— Както кажете, шефе — вдигна той рамене и тайно ѝ намигна.

— Добре — обърна се Габи към Супипоут. — Ще отидем с Алекс в градината.

Изправи се, лъчезарна и пълна с енергия. Без съмнение, беше в стихията си. Обичаше търговията, обичаше да измъква батовете или доларите направо от джоба на партньора си. Алекс не беше бизнесмен, но разбираше тази психика. Нищо не повдига настроението на един търговец повече от добре направената сделка.

— Надявам се, че не си се отегчил до смърт — каза тя и докосна ръката му, докато слизаха по стълбите.

— Не мислех, че ще продължи толкова дълго. Но този човек е истинска златна мина. Има прекрасна стока.

— Извини ме за откровеността, но обичам да наблюдавам как действаш.

— Какво научи по телефона? — смени тя рязко темата.

Алекс бе помолил Супипоут да ползва телефона му, за да се обади до летището, а после и до хотела, за да разбере от Джими какво става в Чанг Май.

— Първият самолет е утре вечер — отговори той.

— Управителят на твоя хотел се съгласи да опаковат багажа ти и да го изпратят на летището. Това ще ни спести риска да се връщаме в града.

— Но биха могли да взривят самолета ми.

— Е, разбира се, винаги има такава опасност. Габриела извъртя очи.

— Аз се шегувах, Алекс!

Той сви рамене и двамата се настаниха на плетените столове около масата в двора.

— Моят човек в „Монтри“ ми каза, че хотелът е пълен с хора на Чу-Чи, които ме чакат. Мисля, че съм влязъл в списъка на десетте най-търсени хора, а това не е особено желателно за един журналист.

— Все си повтарям, че това е шега, но май не е, нали?

— Не, скъпа моя, не е шега.

Пиленцата се ровеха в лехата с орхидеи. Във въздуха се носеше аромат на цветя и подправки. Габи се вгледа в лицето на Алекс, насинената му буза, разрешената коса, пронизателните сини очи.

— Работата ти винаги ли е толкова вълнуваща?

— Не. Обичам приключенията, но трябва да призная, че днешното е малко прекалено дори за мен.

— Знаеш ли, Алекс, ти вече два пъти ме спасяваш. Виждала съм те да се биеш, виждала съм те на мотопед, но всъщност почти нищо не зная за теб.

— И сега искаш автобиографията ми, така ли?

— Ако ми се налага да ти се доверя, нормално е да искам да знам с кого си имам работа.

— Права си.

— И така, къде си се научил да караш мотоциклет? В някоя банда в Лос Анжелос?

— Не. Започнах подвизите си в планините и равнините на Монтана Бях много буен. Веднъж един фермер ми напълни задника със сачми, задето му отмъкнах добичето от обора.

— Имаш предвид, мотоциклета му?

— Да — усмихна се той. — Бях ужасно дете.

— Значи си от Монтана?

— Да.

— Имаш ли семейство?

— Не, нямам братя и сестри, родителите ми не са живи. Майка ми почина само преди няколко години. За последен път я видях, когато се отбих у дома на път за Аляска. Тя беше на двора с кокошките. Хвърляше им жито от престилката си. Картината на фона на залязващото слънце се е запечатала дълбоко в паметта ми.

— Бяхте ли близки?

— Да, но не колкото на нея ѝ се искаше. Не ѝ беше приятно, че единственото ѝ дете скита по света. Никога не успя да разбере колко вълнуващо е за мен и аз постоянно се боях, че съм я разочаровал.

— Сигурно въпреки това се е гордеела с теб.

— Тя искаше всичко, което желае една жена — внучета, неделни гости, семейство. Вместо това получаваше писма и твърде рядко някое посещение. Но предполагам, беше благодарна и на това.

Габи почувства неочаквана топлина към него. Може би защото го видя като обикновен земен човек, а не просто авантюрист. Чудно колко малко ѝ трябваше — няколко искрени думи за майка му, един носталгичен спомен и вече бе готова да го прегърне.

Прислужницата, възрастна жена, дойде и постави подноса на масичката между тях. Габи отпи от студения сок.

— Какви са плановете ти, Алекс? Ще се върнеш ли в Щатите или ще останеш още известно време в Азия?

— Репортажът още не е завършен. Никога не оставям работата по средата.

— Но ти не можеш да останеш тук!

— Още не съм решил. Не съм изчерпал всички възможности за разследване. — Той ѝ разказа какво е научил за китайката от Сан Франциско и за фирмата „Лунно слънце“.

Господин Супипоут излезе от къщата и приближи към тях.

— Мога да осигуря по петдесет от трите вида — рече радостно той.

— На каква цена? — попита Габи.

— Деветдесет бата.

Спазаряването отне доста време, но накрая двамата се договориха за количеството и цената.

— Ще ви дам по една мостра от всеки вид. Ако бъдете така добра да дойдете с мен, ще прегледаме вашата поръчка и ще попълним документите.

— С удоволствие. — Тя стана и се обърна към Алекс. — Ще ме извиниш ли?

— Разбира се. Габриела — Алекс също се изправи, — ако ще се забавиш, може би е добре да напазарувам. Ще ни трябват някои неща.

— Добре. Мисля, че ще свършим за десет-петнайсет минути. — Супипоут кимна. Тръгнаха към къщата. Алекс се загледа в стройната ѝ

фигура и дългите крака. Тя го привличаше от самото начало, когато я видя да се бие с крадците. Тогава бе приел ролята на спасител и още я играеше. Но сега залогът се промени и Габриела значеше за него много повече. Не помнеше друга жена да го е привличала и вълнувала толкова силно. Добре знаеше какво иска — искаше нея.

След като подписа договора, Габи се сбогува и излезе в предния двор да чака Алекс. Носеше пакета с мострите. Не знаеше как ще съберат целия багаж на мотопеда, но бе сигурна, че Алекс ще измисли нещо.

Седна на каменната пейка до лехата с орхидеи. Вдиша дълбоко благоухания въздух. Бе довольна, че е изпълнила задачата, заради която дойде в Тайланд. Въпреки надвисналата опасност, усещаше облекчение като дете, което току-що са пуснали в лятна ваканция. Искеше да се радва на свободата си, да тича по вятъра и да пее с птиците.

Но най-объркани бяха чувствата ѝ към Майкъл. В началото се страхуваше да не наруши дадената дума. Сега усещаше нужда да изпита любовта си.

Чу бръмченето на мотопеда и излезе на улицата в момента, в който Алекс спря. Той вдигна очилата си и слезе. Към мотора бе привързан евтин пластмасов куфар.

— Щом ще бягаме, нужна ни е някаква торба — каза той.

— До нивото на Бони и Клайд ли паднахме?

— Да, Бони и Клайд по азиатски. — Той отвори куфара. — Четки за зъби, паста за зъби, самобръсначка, дезодорант. Остана място и за твоите мостри. Не бях сигурен какво друго ти трябва. Мисля, че всичко най-важно носиш в чантата си. Но можем да спрем някъде, ако се сетиш за нещо, без което не можеш да живееш.

— Очевидно връзките ти с жени никога не са били особено продължителни.

— Изложих се, а? — усмихна се той смутено.

— Много.

— Е, хайде да събираме нещата. — Той сложи мострите в куфара. После пхна вътре и пакетчето, което носеше в закусвалнята за спагети.

— Какво е това? — попита тя.

— Твоят подарък. Ще го видиш, като стигнем там.

— Между другото, къде е това „там“? Изглежда, имаш някакъв план. Какво ще правим до излитането на самолета ми?

— Е, не можем да се върнем в Чанг Май.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Освен ако искаш да прекараш нощта в болницата.

— На полето ли ще спим?

— Не. Имам едно местенце наум.

Тя погледна дяволито проблясващите му очи.

— Обзалагам се, че искаш да ме изненадаш.

— Габриела, ти си невероятно проникателна.

— Не, Алекс, просто ти си твърде прозрачен.

— Госпожице Линд, понякога наистина сте непоносима.

— Не повече от вас, господин Таунзенд — засмя се тя.

Алекс затвори куфара и отново го закрепил на мотопеда. Седна и потупа мястото зад себе си:

— Хайде, нямаме време за губене.

Габи вдигна полата си и се настани. Той сложи длан на бедрото ѝ:

— Господи, какви крака имаш! Но май вече съм ти го казвал.

Тя решително отмести ръката му.

— Да. Но като стана въпрос за това, нека се разберем. Може да нямам нищо против една малка авантюра, но не съм момиче за развлечения. Искam да бъдем само приятели.

Той протегна ръка и я погали по бузата.

— Така да бъде. — Нагласи очилата и запали мотора.

Габи обви ръце около кръста му и скри глава зад гърба му.

— Ако не гледаш, нищо няма да видиш — засмя се той.

— Предпочитам да не видя какво ще ме удари — промърмори тя.

Все пак надзърна зад рамото му. Колкото и да се плашеше от скоростта, откри нещо привлекателно в нея. И може би дори възбуждащо. Затвори очи и тайно вдъхна аромата на тялото му.

Когато стигнаха магистралата, вече бе събрала достатъчно смелост да гледа наоколо. Смешно, помисли тя, на двайсет и седем години за пръв път да открие такова пубертетско удоволствие. На времето не можеше да си представи да препуска диво с момче на мотор. Е, може би сега ѝ бе дошло времето да е безотговорна.

Магистралата ги отнасяше високо в планината, далеч от Чанг Май. Алекс пазеше в тайна къде отиват, но Габи не се интересувахе. Тя просто се забавляваше.

Алекс караше бързо, но не безразсъдно. От време на време срещаха някой голям камион или автобус, но дори на завоите имаше достатъчно място да се разминат. Наистина, понякога ѝ ставаше страшно. Освен това движението беше от лявата страна и това още повече я объркваше.

Минаха десет или петнайсет минути, а те все още се изкачваха. Габи започна да се чуди къде отиват все пак.

— Да не ме водиш в Бирма? — надвика тя рева на мотора.

— Почти.

— Между другото, кога ще ядем? От сутринта не съм слагала нищо в устата си.

— Веднага, щом стигнем. Съгласна ли си?

— А къде отиваме?

— Открих това място преди няколко години, когато пишех за тайландските военни. Там взех интервю от главнокомандващия на въоръжените сили. Ще ти хареса.

— Сигурен ли си, че ще има свободни стаи?

— Обадох се по телефона, докато пазарувах.

През следващите петнайсет минути Габи се наслаждаваше на красивата природа, на живописните селца, на селяните в национални носии край пътя. Накрая се спуснаха в долина и Алекс намали скоростта. Минаха през висока порта и продължиха по насипана с чакъл алея между дърветата.

— Това хотел ли е? — попита тя.

— Манастир. Но вътре има хотел и планински курорт за богати и известни посетители.

— Ние богати и известни ли сме?

— Спокойни и неизвестни не е по-лошо, не мислиш ли?

Скоро настигнаха група монаси, боси, с жълти раса и обръснати глави. Никой от тях не се обърна при звука на мотора, но някои се усмихнаха блажено, когато ги отминаха.

— Това наистина е манастир — забеляза тя.

— Да не си помисли, че те лъжа?

— Ще го прибавя към необикновените си преживявания.

— Повярвай ми, още нищо не си видяла. Междувременно стигнаха до къща от тиково дърво.

Той спря, скочи от мотора и помогна на Габи да слезе. Гледката бе толкова величествена, че тя веднага забрави за схванатите си от дългото пътуване мускули.

Алекс свали очилата и ги прибра в джоба на ризата си. Смутена от критичния му поглед, Габи прекара пръсти през разрошената си коса и приглади полата си. Обърна се към чудесната стара постройка.

— Това ли е манастирът?

— Не, той е в планината.

Габи погледна към обвитите в облаци върхове.

— Прекрасно място!

— Това е само началото — обеща той гордо и свали куфара от мотора.

На вратата на къщата се появи мъж с рогови очила.

— Добре дошли, господин Таунзенд — поклони се той с усмивка.

— Добър ден. Мъжът ги покани вътре.

— Моля, оставете багажа си тук. Доколкото разбирам, това е всичко, което носите.

— Колко стаи имаме? — прошепна Габи.

— Една, но много, много голяма. Достатъчно голяма, като за приятели.

Алекс отиде до регистратурата и се подписа. Мъжът му благодари и затвори книгата. Плесна с ръце и почти веднага от страничната врата излезе жена в рокля на ярки цветя.

— Моля, елате — каза тя тихо.

— Приятно прекарване, господин Таунзенд — каза мъжът.

— Благодаря — отговори Алекс. — Ще се постареем.

Последваха жената. Тя излезе от къщата, взе куфара и ги поведе между дърветата по пясъчна пътека. От процеждащата се между листата светлина гората приличаше на гигантска ботаническа градина. Чуваха се само стъпките им по пясъка и пеенето на птиците над главите им.

Изминаха около сто метра. Шумът от падаща вода ставаше все по-силен. Изведнъж пред тях се появи къщичка, умалено копие на постройката, от която идваха. Жената ги въведе в просторна стая с

огромно легло и изглед към градината, осветена от златистите лъчи на залязващото слънце. Градината заобикаляше пещера, от която бликаше водопад и образуваше обградено с папрат езеро. Няколко тераси се спускаха от къщата до брега. Навсякъде цъфтяха орхидеи, храсти и всякаква буйна растителност. Приличаше на Японската чайна градина в парка Голдън Гейт, но вместо невероятните тълпи имаше само птички и пеперуди.

— Господи! — възкликна Габи. — Никога не съм виждала такава красота!

— И аз реагирах по същия начин първия път, когато дойдох.

— Тук ли говори с генерала?

— Да. Трябваше малко да го понатисна, а той искаше да изхарчи в приятна компания някакви извънредни пари — каза Алекс, приближи до нея и я прегърна през кръста. — Накрая написах репортаж за това място, но сърце не ми даде да го публикувам. Не можех да понеса мисълта, че ще нахлуят туристи и всичко ще развалят. Макар че тук не пускат всеки.

— Сигурно ще ти струва цяло състояние. — Габи се обърна към него и той отмести ръката си.

— Ще пропусна някой и друг обед следващата седмица и ще си оправя бюджета. Освен това отдавна искам да доведа тук някой, който да оцени по достойнство красотата на това място.

Докато говореше, Алекс я гледаше в очите. Габи чувстваше силата на взаимното им привличане. Смутена от откровеното желание в погледа му, тя отмести очи.

— Кога можем да обядваме? — обърна се Алекс към камериерката.

— Аз донеса, може би десет минути. Добре?

— Прекрасно. Ще имаме време да се освежим и да решим къде ще ядем.

Жената се оттегли. Алекс хвана Габи за раменете:

— Радвам се, че сме тук двамата. С теб това прекрасно място става още по-прекрасно.

— За какво са приятелите, ако не да избягат заедно и да се скрият от лошите момчета?

Той се усмихна и леко я целуна по устните.

— Приятелите не правят такива неща! — отдръпна се тя.

— Нали няма да ми кажеш, че не разрешаваш нищо повече?

— Нали няма да ми кажеш, че си ме излъгал?

— Аз съм простосмъртен мъж с простосмъртни слабости. Какво повече бих могъл да кажа?

— Аз също съм простосмъртна жена, но май не чак колкото теб.

Той се усмихна и отново я хвана за раменете:

— А това се нарича приятелска целувка.

Този път устните му се притиснаха към нейните по-дълго и настойчиво. Когато се отделиха, тя отвори очи и въздъхна:

— Това е прекалено простосмъртно, Алекс. Не бива да го правиш.

— Права си, скъпа моя, но не мога да гарантирам, че няма да се повтори — отговори сериозно той.

Алекс стоеше на брега на езерото. Въздухът бе изпълнен с ухание на цветя и пръски от водопада. Никъде другаде не бе усещал толкова силно величествеността на природата. С най-прекрасната жена на най-прекрасното място. Е, това, разбира се, бе казано малко наизуст. Познаваше Габриела само от няколко разговора, няколко вълнуващи преживявания и най-кратката възможна целувка. Въпреки това желаше тази жена повече от всяка друга. Изпитваше нещо много повече от желание, но му бе трудно да определи чувствата си към нея.

Още по-трудно беше да отгатне нейните чувства. Засега, изглежда, тя действаше съвсем импулсивно. Но само засега. Играта на приятелство не можеше да продължи вечно.

След няколко минути Габи се присъедини към него. Бяха решили да обядват на най-долната тераса, където имаше маса и два стола.

— Има само едно легло — каза тя обвинително.

— Това не е единственото място, където може да се спи — отговори той с най-невинното изражение, на което бе способен. Забеляза, че беше вдигнала косата си и измила лицето. Нежната ѝ кожа изглеждаше особено свежа. Искаше му се да я докосне, но се въздържа.

Габриела направи няколко крачки покрай езерото и се загледа във водата.

— Но... тук има риби! — посочи тя един шаран.

— Предишния път, когато бях тук, във водата имаше много по-страшни животни. — Тя вдигна въпросително вежди и Алекс

продължи: — Докато седяхме с генерала на терасата и разговаряхме, неговата любовница плуваше в езерото... съвсем гола.

— Сигурно е било интересно.

— Не мога да си спомня на някое друго интервю да ми е било толкова трудно да се съсредоточа.

— Представям си.

— Може би по-късно ще поплуваме?

Габриела бавно се завъртя на пети, седна на масата и кръстоса крака:

— Как, голи ли?

— Само предложих — сви рамене той.

— Моля, господин. — Камериерката донесе поднос с храна.

Алекс седна до Габриела. Жената бързо подреди масата — изстуден сок от мандарина и купа екзотични плодове.

— Това е дориан — обясни той. — Прилича на ананас, но внимавай да не го помиришеш. После няма да можеш да го ядеш. — Видя, че тя се поколеба и се разсмя: — Не исках да ти разваля апетита.

Жената остави чиния с печени миди, цветно зеле със сос от чесън и стриди и накрая пананг — червено кърпичко с кокосово мляко.

— Не се безпокойте, господин. Аз по-късно чистя — каза тя и си отиде.

Нахраниха се под звуците на водопада. От време на време очите им се срещаха, но никой не проговори. Оказа се, че са доста по-гладни, отколкото мислеха.

— Струва ми се, че е време да видиш подаръка си — обади се той, когато свършиха. Отиде в къщата и донесе пакетчето, увито в обикновена хартия и вързано с канап.

Габриела скъса хартията. Беше роклята, която бе пробвала.

— Колко мило! Не трябваше...

— Толкова ти отиваше, че не можах да се въздържа. Освен това трябваше някак да се помирим.

— Благодаря. — Габриела се наведе през масата и го целуна по бузата. — Много си внимателен.

— По-късно може да ти потрябва. Вероятно няма да искаш да спиш с дрехите си.

Тя се престори, че не е чула забележката. Дълго мълчаха.

— Обясни ми, Алекс — обади се тя най-после. — Как един каубой от Монтана е станал журналист, който обикаля света?

— Как изобщо някой става нещо? Случайно.

— Тайна ли е?

— Не е тайна. Баща ми искаше да стана фермер като него, затова аз естествено трябваше да измисля нещо друго. Училището ми вървеше, въпреки че не го приемах много сериозно. Но бях достатъчно умен, за да разбера, че висшето образование е билет за по-различен живот. Струваше ми се, че Ню Йорк е весело място, затова прегледах специалностите в Колумбийския университет и попаднах на Факултета по журналистика. Това е всичко.

— Както го разказваш, изглежда много лесно.

— Е, имаше и трудни моменти. Преди да завърша, баща ми се отрече от мен. С майка ми се развеدهа, когато бях съвсем малък, но живеях с него. С нея се запознах едва когато напуснах ранчото. Разбрах как баща ми е използвал парите си, за да я тормози, и се възмутих. Застанах на нейна страна, но не оправдах и нейните надежди.

— Ти изглежда наистина се чувстваш виновен за това.

— Струва ми се, че да. И не ми помага много да си казвам, че всеки има право да изживее живота си както иска.

— Но е така! Винаги съм мислила, че най-важното е другият да знае, че го обичаш.

— Надявам се поне да съм успял да ѝ покажа обичта си — усмихна се той тъжно.

Последва дълго мълчание.

— Знаеш ли — каза Алекс. — Ти май си първият човек, с когото споделям за семейството си. С майка ми сме разговаряли един-два пъти, но не е имало никой друг.

— Значи ми оказваш голямо доверие. — Тонът ѝ показваше, че наистина мисли така.

Той усети необикновената близост, създава се помежду им. Харесваше му и искаше повече.

— Разкажи ми за братята и сестрите си — помоли той.

— Имам само един брат и една сестра, но всички сме различни. Тони е най-голям. Той прилича на майка ни. Има тъмна коса, мургава кожа и е с десет сантиметра по-нисък от мен. Всеки, който го види,

пита къде е бил баща ми девет месеца преди Тони да се роди. По-малката ми сестра Киара е висока, синеока, със светлокестенява коса. Не е типична шведка, но е трудно в нея да се открие нещо италианско.

— А ти си съчетание между двамата?

— Да — кимна тя. — Родителите ми казват, че съм най-доброто им доказателство, че са спали заедно.

— Семейството ти още в Сан Франциско ли живее?

— Майка ми и баща ми се преместиха в Аризона. Тони е строител и живее в Сан Диего. Киара е в Лос Анжелос. Тя е фотомодел.

— Значи цялото семейство сте красиви.

— Най-красива е майка ми.

Приятно му бе да слуша за семейството ѝ. Но тя не спомена един човек, който навярно беше по-важен за нея от всички други — годеника ѝ. Алекс се зачуди дали да попита за Майкъл, но реши засега да не го споменава. Тя сигурно се опитваше да избегне темата.

Облегна се назад и се загледа в жената срещу себе си. Преди два дни тя беше само една неотразима красавица. Сега вече я познаваше. Нещо повече — беше я хванал и не искаше да я пусне.

Докато се взираше в очите ѝ, през ума му мина смешна, луда мисъл: как ли би се чувствал с шурей на име Тони, балдъза, наречена Киара и тъща, която му пълни чинията със спагети. Още по-странно обаче беше друго. Сърцето му се свиваше така само, когато мислеше за майка си.

Габриела се усмихна:

— За какво мислиш? Имаш много странно изражение.

— Чудех се какво биха казали Тони и Киара, ако можеха сега да те видят.

— По-интересно е какво би казал Майкъл.

Беше неизбежно. Но той нямаше намерение да си разваля настроението. Стана и протегна ръка:

— Ела, хубавице. Да се разходим около езерото и да видим водопада отблизо.

СЕДМА ГЛАВА

По пътеката стигнаха до дървено мостче, което минаваше над извиращия от езерото поток. В избуялите листа над главите им изкрещя екзотична птица. Шумът от водопада стана по-силен. Виждаше се струящата по скалите вода.

Алекс я хвана за ръка. Бяха на десетина метра от водопада, на каменния бряг на езерото. Кристалночистата вода изглеждаше прохладна и освежителна. Заради влажността въздухът ѝ се струваше още по-горещ. Предложението да поплуват изведнъж ѝ се стори примамливо, макар да знаеше, че не е редно. А и нямаха бански костюми.

— Сякаш ни кани да се гмурнем — прочете мислите ѝ Алекс.

— Да — съгласи се тя.

— Тук сме съвсем сами. Можем да правим каквото искаме.

— Мама ми е казвала никога да не плувам веднага след ядене, а татко — да не се събличам пред непознати мъже.

— Доста точно описание на ситуацията, струва ми се.

— Родителите ми са старомодни. Аз също.

— Искаш ли да седнем и да погледаме? — предложи Алекс.

— Мисля, че така няма да нарушим никакви правила.

Той я заведе на брега. Обви ги прозрачна мъгла — удивително топла, но приятна. От съседното дърво изграчи пъстроцветна птица.

— Не знам дали ни предлагала да се натопим, или иска да се махнем оттук.

Алекс погледна птицата.

— Присъствието ни е по-скоро нежелано. Той се поколеба за момент:

— Ти като че ли наистина се страхуваш от мен?

— Повече се страхувам от себе си — призна тя.

— С други думи, достатъчно си изкушена, за да погледнеш по-отблизо, но не толкова, че да се хвърлиш надолу с главата.

— Наистина разбираш от половин дума.

— Ако беше живяла колкото мен, нямаше да се впечатляваш от такива дребни хитрости.

— Говориш като стар развратник.

— Аз не съм светец, а ти не си първата жена, която съм пожелавал.

— Това ли било? — попита тя. — Желание?

Алекс впери поглед в езерото и дълбоко се замисли.

— Толкова ли труден въпрос ти зададох?

— Чудя се как да ти отговоря.

— Ами опитай да кажеш честно какво мислиш — предложи тя.

— Добре. Не вярвам, че можеш да се влюбиш за един-два дни.

— И аз. Но ние не говорим за любов, нали?

— Така е.

— Тогава защо го наричаш така?

— Опитвам да разбера чувствата си. Засега не успявам.

— Не е желание. Не е любов. Знам, че не е и приятелство. Не виждам какво остава.

— Може би все пак е приятелство.

Габи поклати глава.

— Ако беше така, нямаше толкова упорито да се опитваш да ме прелъстиш. Струва ми се, че в крайна сметка е желание.

— Знаеш ли — засмя се той, — разбирам как успя да изпразниш джобовете на горкия Супипоут.

— Толкова ли съм лоша?

— Мила моя, изобщо не си лоша — хвана я за ръката Алекс. — Но се чудя какво, по дяволите, правим — намираме се в рая, а си губим времето да се лъжем като деца как за пръв път да се отъркаляме в сеното.

— Не ми е лесно да призная, че ме привличаш. А още по-трудно ми е да направя нещо.

— Духът на Майкъл Бордън...

— Той още не е умрял все пак.

— Започва да става прекалено сложно за мен. Аз действам по инстинкт. А ако приемаш критика, бих препоръчал същото и на теб.

— Имам чувството, че вече си го казвал на някого — отговори тя, загледана във водопада.

— Възможно е, защото така разбирам живота. Но това не омаловажава чувствата ми към теб.

— Нямах никакви особени чувства към мен. Просто случайно аз съм тук. Това е всичко.

— Не ми харесва посоката на разговора. Лично аз смятам да изпитам всички удоволствия, които може да ми предложи това място. — Той я погледна право в очите. — Това не значи непременно да те прелъстявам. Въпреки съветите на скъпата ти майка, смятам да поплувам.

— Мога да се върна в къщата — предложи тя.

— Както искаш. Аз ще се съблека в храстите, за да не те скандализирам. А ти можеш да постъпиш както желаеш.

Той се отдалечи към брега. Габи не го виждаше, но въпреки това се чувстваше неудобно. Рядко се възмущаваше от нещо, а и не се смяташе за моралистка. Нищо не ѝ пречеше да гледа как се къпе гол мъж. Но не беше там работата. Алекс оставяше на нея да реши какво ще се случи помежду им, а тя не бе сигурна, че иска да поеме подобна отговорност.

Не беше честно от негова страна. Майкъл никога не би постъпил така. Той винаги се съобразяваше с нея. Първия път, когато се любиха, предварително обсъдиха решението си. Никой от тях не искаше недоразумения.

Алекс, от друга страна, бе егоист. Не че не можеше да се жертва — два пъти я спаси, но и двата пъти не беше безкористно. Той успяваше от всяка ситуация да извлече изгода за себе си. Освен това тя подозираше, че единственото, което го интересува, е удоволствието.

Чу плясък. Алекс се бе гмурнал. Стегнатото му стройно тяло се стрелна под водата и се показа чак до другия бряг, на около двайсет метра.

Той приглади мократа си коса и се усмихна.

— Страхотно е!

— Не е ли студено?

— Леко прохладно, колкото да те освежи.

Пое дълбоко въздух и отново се гмурна. Плуваше право към нея. Габи го гледаше, изпитвайки странна възбуда от голотата му. Бе предизвикателен, но не и заплашителен.

След няколко секунди главата му се появи точно пред нея. Косата му изглеждаше тъмна, а в ъгъла на устните му се мярна трапчинка. Гледаше я и се усмихваше, без следа от смущение. Бе достатъчно плитко, за да стъпи на дъното. Раменете и гърдите му се подаваха над водата. Възбудата ѝ нарасна.

Алекс без съмнение разбираше чувствата ѝ. Надуваше се като пуяк, а тя жадно поглъщаше с очи всичко, което ѝ предлагаше. Продължаваше да я гледа и да се усмихва.

— Още ли не си се схванал? — подразни го тя.

— Не! Но ако получа спазъм, ще дойдеш ли да ме спасиш?

— Сигурно не.

Той се разсмя и се завъртя като момче в плувен басейн.

— Чудя се дали от този водопад ще се получи хубав душ.

— Поне ще те измие.

— Ще опитам. — Той заплува нататък.

Не можеше да отрече, че безочieto му я привличаше. Макар да знаеше, че то е добре пресметнато, на Габи ѝ се искаше да отиде при него. Помисли да се съблече и да влезе в езерото, но разбра, че не може.

Междувременно Алекс застана под струите на около петдесет метра от нея. Веднага потъна, за да я изплаши, но след малко изскочи като риба.

Габи го гледаше как лудува и крещи и усещаше почти непреодолимо желание да опита и тя. Всичко изчезна, остана само желанието. Разумните доводи отстъпиха.

Приближи до брега. Алекс бе твърде зает със себе си, така че тя успя да се съблече, без да я види. Въпреки това стоеше с гръб към него. Едва когато бе съвсем гола, хвърли поглед през рамо и видя, че я наблюдава.

— Бъди джентълмен и се обърни — помоли тя.

— Искаш твърде много от мен — надвика той рева на водопада. Но се подчини.

Габи се гмурна. Водата се оказа по-топла, отколкото очакваше, чиста и освежителна, както ѝ бе казал Алекс. Когато се показа, той отново се бе обърнал и я следеше с поглед.

Алекс се отмести от пръските и приближи към нея.

Бе стъпил на дъното, водата стигаше до раменете му. Бяха може би на пет метра един от друг. Габи се насочи бавно към него. Нищо, дори чувствата ѝ към Майкъл, не можеха да я спрат.

Когато се доближи достатъчно, той я хвана за ръката. Гледаше я напрегнато и мълчеше. По лицето му блестяха капки вода. Устните му леко се разтвориха, сякаш искаше да я целуне. Но Габи поддържаше разстоянието. Движенията им наподобяваха старинен бавен танц, макар партньорите да бяха съвсем голи и до раменете във вода. Той бавно започна да я придърпва към себе си. Тя си представи допира на тялото му, но не беше готова да го усети... не още. В последния момент се отскубна. Алекс изглеждаше разочарован, но не каза нищо.

Габи заплува към отсрещния бряг. Стъпи на дъното и отново го погледна. Той се усмихваше, вероятно се опитваше да разгадае играта ѝ. Но и тя не знаеше какво иска. Бавно започна да плува към него. На няколко метра спря.

— Нали е хубаво? — извика той. Тя кимна и отново заплува.

— Опитай, ако искаш — посочи той към водопада и се отдалечи към средата на езерото.

Габи застана под пороя. Водата се стовари върху нея и тя потъна, както Алекс преди минути. Водовъртежът я поде и преобърна. Когато изскочи на повърхността, пръските я обляха отново и тя извика. Мина още няколко пъти под струите и отплува в езерото. Алекс не откъсваше очи от нея.

— Ти си по-смела, отколкото предполагам.

— Сигурно и аз съм малко импулсивна.

— Обичаш ли водата? — Тя кимна. — И аз. Габи видя потъмнелите му от желание очи и се отдалечи. Той заплува до нея. Стигнаха до плиткото и спряха. Тя стъпи на дъното. Алекс стоеше на разстояние.

— Чудя се как по-достойно да изляза оттук — каза тя.

— Искаш ли да излезеш?

— Честно казано, не мога да повярвам, че съм влязла. Нямаме дори кърпи да се избършем.

— Ако искаш, мога да взема от къщата.

— Ще ти бъда благодарна.

Алекс тръгна към брега, а Габи се гмурна. Изненада се колко ясно се виждаше под водата. Край нея премина ято шарани и тя ги

подгони. Сега се чувстваше по-спокойна и се разлудува. След няколко минути спря и погледна дали Алекс се връща. Видя го на пътеката. Беше съвсем гол, но това очевидно ни най-малко не го смущаваше. Повече обаче я учуди, че самата тя не бе възмутена. Гмурна се във водата, за да се скрие. Без да поглежда към него, отиде отново под водопада. Когато изплува, Алекс бе в езерото.

— Хавлията е до дрехите ти — каза той. — Донесох ти и роклята, ако решиш, че ти трябва.

— Благодаря.

— Наистина ли ще ме изоставиш?

— Да, ако нямаш нищо против.

— Както искаш.

Габи доплува до брега и погледна през рамо. Алекс се бе обърнал с гръб. Тя бързо излезе, изсуши се и облече роклята.

— Готова съм! Ще отида в къщата.

Събра дрехите си и тръгна по пътеката. На терасата се обърна и видя, че Алекс също е излязъл от езерото.

Влезе в банята и разреса косата си. Когато след няколко минути се върна в стаята, Алекс се бе изтегнал на леглото — с панталон, но гол до кръста.

— Освежи ли се? — усмихна се той.

Нима можеше да признае, че ѝ е горещо, че тялото ѝ пламти? Изобщо възможно ли бе една жена да стои близо до Алекс Таунсенд и да се чувства „освежена“?

— Благодаря, че се държа като истински джентълмен — отговори тя. — Повечето мъже на твое място биха се възползвали от ситуацията.

— Не съм такъв простак, за какъвто ме мислиш. — Той се обърна настрани и подпря глава на ръката си. Гледа я толкова дълго, че тя се смути.

— Моля те, не ме гледай така!

— Не мога да те гледам по друг начин.

— Не зная как ще прекараме заедно тази нощ — въздъхна Габи.

— Приятно.

— Точно това имах предвид. — Тя го посочи обвинително с пръст: — Ти наистина така си решил, нали?

— Аха.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това.

— Значи не е трябвало да питаш — подсмихна се той.

— Вярно. — Габи седна на края на леглото. Опитваше се да не гледа към чудесното му тяло, но безуспешно.

Алекс плъзна ръка към нея. Тя се поколеба за миг, после покри с длан пръстите му.

— Ти си наистина опитен прелъстител.

— Само при специални случаи — намигна той, обърна се по гръб и скръсти ръце под главата си.

Габи се загледа в него. Бе сигурна, че трябва да каже нещо, но не знаеше какво. Алекс замислено бе вперил очи в тавана. След като го наблюдава няколко секунди, тя коленичи на леглото близо до него и седна на пети.

— Алекс — започна тя, — чувствам се много неудобно и ми се струва, че знам какво ме притеснява.

— Какво?

— Ти наистина не правиш нищо непочтено, но в същото време ме подлудяваш. Караш ме да се боря с теб. Бих искала да спреш и да ме пуснеш от въдицата.

— Това е наистина неочаквано признание.

— Знаеш, че много ме привличаш.

— И какво трябва да направя?

— Поне ми помогни!

— Не можеш да си представиш какво ми струва да съм толкова въздържан.

— Не казвам, че цялата отговорност пада върху теб, но трябва да знаеш, че да бъда с теб не е точно това, за което мечтая.

— Кого се опитваш да убедиш?

Габи сведе поглед към гърдите му, сякаш там я чакаше забраненият плод. Леко плъзна пръсти по тях.

— Дявол да те вземе! — промърмори тя.

Алекс нежно я погали по бузата. Когато понечи да целуне дланта му, той обхвана с две ръце лицето ѝ и я погледна право в очите.

— Ти си истински негодник! — проплака тя.

Той обаче не се трогна. Направи това, което отдавна искаше — просто я целуна. Устните им жадно се сляха и обзелата ги страст помете всякакви съмнения и колебания. Може би от самото начало бе

искала точно това. Всяка стъпка я водеше натам. А най-лошото бе, че никой не я принуждаваше. Той просто я бе накарал да го желае.

Възбудата я завладя. Тя се отпусна върху него, впи нокти в раменете му и пламенно отвърна на целувката му. Желаете го и не можеше повече да се съпротивлява срещу обзелата я страст.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Не успяваше да диша достатъчно бързо или достатъчно дълбоко. Накрая отскубна устните си и пое дълбоко въздух.

— Щом решиш нещо, момиченце, наистина го правиш, нали?

Алекс също се задъхваше.

— Млъкни, Алекс! Млъкни!

Тя се наведе бързо и ухапа до кръв устната му. Болката го изненада, но разпали още повече желанието му. Отговори страстно на целувката ѝ. Изтощена, Габи се надигна и коленичи, обхванала с крака тялото му.

Алекс обхвана гърдите ѝ през тънката материя на роклята. Погали с палци зърната, принуди ги да се втвърдят болезнено.

— О, Алекс! — простена тя, неспособна да овладее залялата я вълна от желание. — Мразя те за това! Но моля те, не спирай!

— Съблечи роклята — прошепна той дрезгаво.

Тя се подчини. Едва ли Алекс би могъл да поиска нещо, което тя да не желае повече от него. Дивата разкъсваща я страст бе толкова силна, че я плашеше. Но вече бе загубила власт над тялото си.

Алекс изведнъж се надигна и прокара език по зърната ѝ. Усетила нежното ухапване, тя изстена от удоволствие.

— Да те пазя ли? — попита той и я целуна.

— Погрижила съм се за това, но бих предпочела да си сложиш нещо, ако имаш.

Той стана и отиде до гардероба.

За тези няколко секунди Габи се овладя. Спомни си за Майкъл. Нима би могла да му изневери, ако наистина го обича.

Алекс изглежда долови вътрешната ѝ борба. Мълчаливо я прегърна и я почака да се успокои. А тя се чувстваше прекрасно до него. Не беше само физическото привличане. Сякаш цял живот е искала да бъде само с него. Беше фантастично да пори вятъра с него на мотоциклета. Струваше ѝ се толкова естествено да е гола с него в езерото.

Жената, в която се бе превърнала, не ѝ бе чужда. Това беше самата тя. Тогава коя бе жената, която искаше да се омъжи за Майкъл Бордън? Въпросът я разтревожи. Защото и онази жена беше тя.

— Добре ли си? — попита Алекс и я целуна по челото.

— Не. Връхлетя ме чувство за вина. Но всъщност очаквал ли си нещо друго?

— Искаш ли да спрем?

Габи се разсмя. Той целуна ъгълчето на устните ѝ, като едва я докосваше. В този момент разумът ѝ се предаде на желанието и остави всичко във властта на тялото.

— Господи, Габриела, нямаш представа колко силно те желая!

Тя също го желаше — от самото начало.

Той нежно прокара ръка по гърдите ѝ, по плоския корем, плъзна пръсти между бедрата ѝ. Милувката му отначало я накара да се стегне, но усещането бе толкова вълнуващо, толкова всепоглъщащо и безумно, че тя се отпусна, за да му се наслади. Тялото ѝ конвулсивно се извиваше и тя хвана ръката му.

— Люби ме, Алекс! Моля те!

Той бавно проникна в нея. Изживяването бе неопишимо. Не ѝ беше достатъчно. Искаше още и още!

— Господи! — простена тя.

— Габриела!

Не каза нищо повече — само името ѝ. Но в гласа му тя усети силата на страстта, която и двамата изпитваха, единението им. Той я желаше толкова, колкото и тя него.

Достигнаха едновременно апогея на удоволствието.

Габи дишаше на пресекулки. Цялото ѝ тяло пулсираше. Не чувстваше нищо, освен невъобразимата наслада. Но след малко дойде на себе си. Усети тежестта на тялото му и осъзна какво се е случило — любила се бе с него, с един непознат. Бе се поддавала на разврата, на зова на плътта.

Алекс вдигна глава и я погледна в очите.

— Боже мой, Габриела — прошепна той задъхано, — съвсем лесно би могла да убиеш някой мъж!

— Винаги ли се любиш с такава страст? — прошепна тя.

— Честно казано, не.

— Аз също.

Той се отпусна до нея. Лежаха един до друг. Още не можеха да възстановят дишането си. Алекс хвана ръката ѝ. Мина цяла вечност, докато сърцето ѝ се успокои. Габи отново чу водопада — вечния глас на природата. Светът, от който възбудата я бе откъснала, бавно се върна на мястото си. Майкъл. Сега не искаше да мисли за него. И без това ѝ предстояха много безсънни нощи.

— Зная, че звучи глупаво — каза тя, — но човек понякога трябва да прави това, което иска.

— Не се извинявай. Това, което се случи между нас, няма нужда от извинения.

— Не се извинявам. Само мисля на глас.

Той хвана ръката ѝ и я потърка в бузата си. Няколко секунди не каза нищо.

— Габриела, ти беше страхотна.

— Ти също.

— Добре ли си? — попита той, усетил безпокойството ѝ.

— Не съм обзета от чувство за вина, ако това имаш предвид. Сигурно ще го усетя по-късно, когато се изправа пред Майкъл.

— Би трябвало всякакви мисли за утрешния ден да бъдат забранени на места като това — въздъхна той.

Габи щеше да отговори нещо заядливо, но прехапа устни. Удоволствието още не бе напълно изживяно и нямаше смисъл да убива това, което бе останало. Ако и той искаше да каже същото, трябваше да се съгласи с него.

Алекс се обърна към нея и се подпря на лакът. Нежно очерта с пръст профила ѝ — челото, носа, устните. Докосването бе едва доловимо, но я накара да потръпне.

— Ти си прекрасен любовник!

— Ти ме вдъхнови.

— Струва ми се, че не е трудно някой да те вдъхнови.

— Не говори така, Габриела! Никога няма да забравя този ден. Той е един от най-прекрасните в живота ми.

Гласът му бе толкова нежен и искрен, че тя го погледна учудено. В очите му прочете възхищение, което я трогна.

— И аз няма да го забравя — призна тя.

Изведнъж ѝ стана много тъжно, но не заради Майкъл. Знаеше, че връзката ѝ с Алекс е само кратък, отлитащ миг. Но дълбоко в себе си

не можеше да приеме подобна мисъл.

Тя не хранеше илюзии за Алекс Таунзенд. Опитваше се да не мисли за нищо, освен за настоящия момент. Чувстваше се прекрасно с него, но не можеше да си прости, че го желае тъй силно. Щеше да е много по-лесно, ако не копнееше за непокорната му, неуловима душа, ако жената, която се любеше с него, бе неканена натрапница. Но тази жена бе истинската Габриела Линд.

— Не мисли толкова — промърмори той. — Не ти се отразява добре.

— Имаш предвид, че не се отразява добре на теб.

— Винаги, когато човек се бори със себе си, това е знак, че нещо не е наред.

— И какво не е наред с мен, докторе?

— Мислиш, че трябва да си разумна. Но невинаги е така.

— Само ако искаш да си плащаш сметките навреме.

— Според мен това са глупости. Дай на тялото си каквото иска.

— Струва ми се, че точно това направих.

— Тогава отдай се на удоволствието.

Габи се усмихна. Майкъл никога не би й дал подобен съвет. Да, но Майкъл никога не би се държал като Алекс. Той не бе способен да живее по този начин.

Това съвсем не означаваше, че Майкъл не е прав. Просто е различен. И любовта й към него съвсем не е безпочвена. Любовта, според нея, бе нещо, което трябва да се усеща не само физически, но и интелектуално. Иначе би било много лесно да се самозалъгва. Особено с някой като Алекс.

— Проблемът е, че ти правиш всичко да изглежда много просто — каза тя.

— Странно, аз винаги съм смятал, че това е предимство.

— Не се съмнявам.

— Всеки трябва да намери пътя си. Такъв е животът.

Дали не беше по-мъдър от нея и Майкъл, взети заедно?

— А ти много добре знаеш какво искаш, нали? Той я целуна леко и отново се отпусна по гръб:

— Точно сега зная, че не ми стига времето, прекарано с теб.

— Всъщност искаш да оползотвориш напълно вложените пари, нали? — засмя се тя, за да не прозвучи като подигравка.

— Може би ми е трудно да се разделя с нещо, което ми се струва изключително.

Ръката му се плъзна към гърдите ѝ. Тялото ѝ реагира незабавно. Изтръпна цялата от неугасналата още възбуда.

— Ти май не се шегуваш? — попита тя.

— Искам отново да те любя. А довечера, преди да заспим, ще отидем отново да поплуваме — този път на лунна светлина.

Габриела знаеше, че той отново ще я поведе по пътищата на страстта. Сигурно щяха да минат дни, преди да се възстанови физически, може би месеци, докато се възстанови емоционално, но в момента това нямаше никакво значение.

ОСМА ГЛАВА

Алекс се събуди от грохота на колите по Ломбард Стрийт. Минаваше пладне. Бе спал почти дванайсет часа. Седна на ръба на леглото. Чувстваше се махмурлия, макар главоболието му да се дължеше на кошмарния четиринайсетчасов полет.

Отиде в банята, избърсна се, взе душ и се върна да се облече. Отново избра номера на Габриела и отново никой не отговори.

Пристигна късно снощи. Позвъни от летището, не я намери и реши, че е излязла. Сега бе вече неделя следобед, а нея още я нямаше. Или може би отново бе излязла?

Надяваше се, че е излязла, макар с отчаяние да мислеше, че е с Майкъл. Ами, че тя можеше дори да се е омъжила за него! А най-лошото бе, че той дори не знаеше какво място заема в нейния живот. Когато се разделиха, не изясниха нещата — може би, защото той не знаеше как. А и тя изглежда не очакваше повече — не обърна никакво внимание на намеците му, че ще я намери в Сан Франциско, прие ги като празно бръцолевене.

Оттогава бяха изминали три седмици, които му се сториха като три месеца. След като напуснаха хотела, той я придружи до Банкок с обяснението, че носи отговорност за нея, макар и двамата да знаеха, че това е само претекст да останат още малко заедно. В последния момент тя смени билета си и прекараха по-голямата част от следващите два дни в леглото. Любеха се необуздано, понякога отчаяно, но винаги страстно.

— Никога няма да разбера защо правя всичко това — беше му казала тогава тя.

— Може би се опитваш да ме избиеш от ума си.

— Сигурно си прав. Ако не е така, значи съм просто мазохист.

— Не се обвинявай, когато се върнеш — посъветва я той. — Никога не съжалявай за това, което вече е минало.

— Ти затова ли така добре се справяш с живота?

— Да.

Бяха наели стая в евтин хотел в Патпонг, но бяха доволни. Въпросът бе да са колкото може по-незабележими. Излязоха да ядат само два пъти в ресторантчето до хотела. През останалото време, Габи го чакаше, заключена в стаята, а той носеше готова храна от магазина или от някой уличен продавач. Не беше сигурен какво ще предприеме Чу-Чи и не искаше да разбере за сметка на сигурността на Габриела.

И ето, сега бе почти до нея, а побесняваше от невъзможността да я открие. Опита се дори да намери номера на Майкъл Бордън, но го нямаше в указателя.

Нищо повече не можеше да направи, а беше и гладен, затова реши да отскочи до близката закусвалня. В продължение на месеци бе ял тайландска храна и американската кухня му се стори необичайна, макар и позната — като стар приятел, когото не е виждал от години. Миризмата на кафе и бекон, едрите сервитьорки с отегчени движения и изкуствени усмивки — всичко изглеждаше нереално.

Всъщност не му оставаше време за спомени. Преследваше горещата следа, уловена в Банкок. Бе се върнал за малко в Чанг Май, за да си събере багажа. Голяма част от времето си посвети на проучвания за „Лунно слънце“. Убеди се, че компанията е свързана не само с Чу-Чи, но и с износа на наркотици за Щатите.

От пристанищните власти опита да научи колкото може повече за дейността на фирмата. Повечето хора, с които говореше, нямаха желание да му помагат. Намери се обаче едно изключение — човек, който се съгласи срещу шепа двайсетдоларови банкноти да му покаже разрешителните за износ и митническите декларации на компанията. Според документите пратките бяха големи, но нередовни. Местоназначението им неизменно бе Хонконг. Според декларациите последната пратка бе отпреди три дни и съдържаше изделия на планинските племена от Северен Тайланд, по-точно дърворезба и ръчно бродирани облекла.

Но колкото и да се опитваше да бъде дискретен, в деня след разговора с чиновника намери хотелската си стая преобърната. Чу-Чи наистина имаше дълги ръце. Алекс веднага се пренесе в друг хотел и се приготви да напусне страната. Явно нямаше какво повече да прави в Тайланд. При последното си отиване в Чанг Май получи ценна информация. Нощният пазач в хотел „Банджи“ бе платил на една прислужница да препише името и адреса от шофьорската книжка на

китайката, преди тя и приятелят ѝ да заминат. Момичето се казваше Тифани Сунг и живееше на Джоунс Стрийт в Сан Франциско.

Докато беше в Чанг Май, научи нещо любопитно. Джими му съобщи, че Чу-Чи и свитата му са изчезнали и никой не знае къде са. Интуицията му подсказваше, че предстои нещо голямо. Подозираше, че отсъствието на Чу-Чи, новата доставка на „Лунно слънце“ за Хонконг и посещението на американеца от китайски произход са свързани.

Щом се нахрани, Алекс тръгна обратно към мотела.

Както винаги, мислите му се мятаха между Чу-Чи и Габриела Линд. Дишаше въздуха на Сан Франциско, нейния град. Тя му бе казала, че апартаментът ѝ е в Коу Холоу. Тъй като опитите да се свърже с нея по телефона се бяха оказали безуспешни, той реши да се отбие до дома ѝ с надеждата все пак да я намери.

За негова изненада Филбърт Стрийт се оказа само на няколко преки от мотела. Бе спал само на един хвърлей от апартамента на Габриела.

Сградата бе триетажна. Във входа имаше дванайсет пощенски кутии. На последната пишеше „Г. Линд“. Дълго се вглежда в името ѝ, завладян от неочаквани чувства. Отиде до домофона и натисна звънеца. Никакъв отговор. Позвъни отново.

Бе готов да се откаже, когато във входа влезе възрастна жена.

— Извинете, госпожо — обърна се той към нея. — От известно време безуспешно се опитвам да намеря госпожица Линд. Не знаете ли нещо за нея?

— Линд? — повтори жената. — Имате предвид красивото червенокосо момиче, което живееше на третия етаж?

— Да, Габриела Линд.

— А, тя вече не живее тук. Не е идвала от месеци. Аз съм точно под нея и щях да чуя, ако беше дошла. Мисля, че се е пренесла при приятеля си.

— Благодаря.

Алекс бавно тръгна по улицата. Чувстваше се като глупак. Прекрасната Габриела изглежда доста бързо се бе възстановила от увлечението си и, без да губи време, се бе върнала към стария си начин на живот.

Може би така дори беше по-добре. Не можеше да ѝ предложи нищо. Не желаше отново да се намеси в живота, който си бе избрала, освен това не му харесваше ролята на разрушител.

Каза си, че сега най-важен е репортажът. Във всеки случай реши да се заеме с него и да посети Тифани Сунг.

Габи седна на леглото и се вгледа в стелешката се навън мъгла. Сутринта, докато Майкъл играеше тенис с един от бизнес партньорите си, тя отиде до магазина да провери сметките. Бе неделя и нямаше нужда да работи, но не обичаше да се мотае в апартамента на Майкъл, когато него го нямаше.

Всъщност искаше да си отиде у дома, но Майкъл я убеждаваше да пренесе целия си багаж в неговия апартамент. Тя реши, че единствения начин да провери дали ѝ харесва да бъдат заедно е да поживее с него. Но не беше лесно. Нищо не беше лесно, откакто се върна от Тайланд.

В момента Майкъл бе в банята. Бе я взел от магазина на връщане от тенис корта с обещанието да я заведе на обяд, след като се изкъпе. Качи се с него и трябваше да изслуша разказа му за мача. Отдъхна си едва когато той се пхна под душа.

Шуртенето на водата ѝ напомни за планинския водопад в Тайланд. Всяка сутрин я събуждаше шума на душа, когато Майкъл влезеше в банята, и всяка сутрин тялото ѝ тръпнеше от еротични сънища за Алекс. Би било ужасно, ако никога не може да чуе течаща вода, без да си спомни за онова далечно място и за удоволствието, изживяно с един забележителен мъж.

Всъщност Алекс почти успя да разколебае чувствата ѝ към Майкъл. Тя се върна в Щатите с твърдото намерение да провери доколко е здрава връзката им. Откри, че Майкъл си е същият. Тя обаче се бе променила.

Алекс Таунсенд ѝ помогна да открие у себе си качества, за които не бе и подозирала, че притежава. Или може би не искаше да признае, че притежава. Първата им нощ заедно бе невероятна. Самият декор бе достатъчен, за да принуди, която и да е жена да си загуби ума. По-късно най-после разбра какво значи да дадеш свобода на фантазията. Любиха се четири пъти, последния път в езерото точно на зазоряване,

когато мастиленочерното небе над тях бавно започваше да прелива в лазурно.

Тя едва събра сили да изпълзи на брега и да се просне неподвижно. Не можеше да помръдне. Бе изцяло покорена. Сякаш едва сега бе отнета девствеността ѝ. Алекс успя да направи всичко това само за една нощ. Когато се събуди на следващата сутрин, тя вече беше друг човек.

Бе невъзможно да се преструва, че нищо не се е случило. С Алекс беше съвсем различна. Не знаеше обаче дали тази различна жена, която волно се е носила на мотор из планините, ще пожелае да се върне в клетката си.

Вярно, оттогава не бе минало много време, но резултатите не изглеждаха обнадеждаващи. А и не можеше вечно да се преструва. Един ден, и то съвсем скоро, трябваше да реши какво да прави с Майкъл — което означаваше да реши коя е тя всъщност.

Горкият Майкъл! Той като че ли не забелязваше промяната в нея и по този начин я караше да се чувства още по-виновна. Но тя нямаше да позволи угризенията да повлияят на решението ѝ.

Първите дни, след като се върна, бе много обърквана. Питаше се дали трябва да му разкаже всичко? Накрая стигна до извода, че няма да има никаква полза, само ще се отклони от основния въпрос — какви са истинските ѝ чувства. Проблемът бе, че тя не знаеше отговора. Поне засега.

Казваше си, че вероятно няма да види Алекс отново, но дори да го види, няма да е същото. За такова общуване, както и за барута, съставните части бяха много съществени, иначе не би се получило. Далеч от екзотичния Изток без съмнение нямаше да се държат по същия начин един към друг.

В отношенията ѝ с Алекс всичко се свеждаше до секс и фантазия. Дори докато бе с него, Габи знаеше, че връзката им е без бъдеще.

Макар и трудно, успя да го накара да разкаже за работата си и с изненада научи, че е носител на наградата „Пулицър“. След като се върна, разбра от свой приятел, който работеше в „Кроникъл“, че името Алекс Таунсенд е много известно в журналистическите среди и му се носи славата на човек, който не се бои от предизвикателства.

— Ще се умориш ли някога да скиташ по света? — бе попитала тя през онази първа нощ, по време на една кратка почивка в прегръдките му.

— Кой знае? Едно нещо е сигурно — не мога да видя скала и да не отида до ръба, за да погледна какво има долу.

Този отговор ѝ разкри твърде много страни от характера на мъжа до нея, макар да се бе досещала за тях и преди. Страстта на Алекс към приключенията личеше дори от начина, по който се любеше.

Майкъл не бе и наполовина толкова добър любовник, въпреки че според изискванията на повечето жени съвсем не беше лош. Дори да не се вземат под внимание финансовите му успехи, той можеше още много да предложи. Като начало, той беше всичко, което Алекс не беше — уравновесен, предан, солиден. И най-важното, напълно нормален. Майкъл говореше на нейния език. Майкъл олицетворяваше всичко, което тя се опитваше да бъде от деня, в който за пръв път взе куфарчето си и реши да се занимава с бизнес.

Алекс, от друга страна, събуждаше волния ѝ дух. Майкъл я караше да мисли, Алекс я караше да чувства. Майкъл подхождаше на всекидневието ѝ. Алекс бе дива ваканция. Защо тогава ѝ беше толкова трудно да направи очевидния извод и да изхвърли Алекс от главата си?

Трябва да му се признае, че той не се опита да превърне връзката им в нещо повече. Уважаваше я достатъчно, за да не лицемерничи. Нямаше дълги разговори, нямаше обещания и извинения. „Беше чудесно — каза ѝ той, когато я целуваше за сбогом на летището в Банкок. — Никога няма да забравя последните три дни“. Ако бе казал нещо повече, щеше някак да обезцени всичко.

Габи стана и отиде до прозореца. Апартаментът на Майкъл бе в края на улица „Валехо“ и имаше прекрасен изглед към града. Беше невероятно скъп и той много се гордееше с него.

Но Майкъл не се задържа дълго в мислите ѝ. Тя си спомни мизерната стаичка в хотела в Банкок, в която през една незабравима нощ с Алекс се любиха до зори.

Майкъл излезе от банята. Беше по къси панталони, с едната ръка изсушаваше с кърпа тъмната си коса, а в другата държеше очилата си. Бе висок около метър и седемдесет и пет, добре сложен, макар че тенисът не беше достатъчен да се поддържа във форма. Напоследък се бе поотпуснал.

— Между другото, какво става с твоя апартамент? — попита той.
— Нали тези дни някой щеше да го оглежда.

— Утре сутринта.

— Аха.

Забележката му ѝ напомни за разногласията им. Майкъл настояваше да дадат апартамента ѝ под наем и приемаше нежеланието ѝ като колебание. Затова тя се съгласи, макар да не бе убедена. Винаги, когато показваше жилището си на някой кандидат, се надяваше той да не го хареса.

Защо тогава го правеше? Защо се двоумеше? Може би защото не вярваше на това, което се случи в Тайланд. Плашеше се от себе си — от жената, която ѝ показва Алекс Таунсенд.

— Скъпа, забравих да ти кажа, че гостите от Хонконг искат да видят предприятията, преди да си заминат — чу тя гласа на Майкъл. — Утре вечер с Джон ще ги заведем до Сиатъл. Ще се върнем във вторник.

Габи кимна. Майкъл пътуваше доста и тя бе доволна, защото искаше да остане насаме с мислите си. Бе живяла сама толкова дълго, че не можеше лесно да свикне непрекъснато да има някой около себе си.

— Мисля във вторник да ги заведа на вечеря — добави той. — Искам да дойдеш с мен.

— Аз?

— Да. Бен Уонг е наистина много представителен, културен, завършил в Оксфорд. Ще ти бъде приятно да се запознаеш с него. А и той ще те хареса.

Габи изпитваше удоволствие да говори с Майкъл за бизнес. Миналата седмица ѝ бе разказал за компанията „Пан Азия Пасифик“ от Хонконг, която искаше да инвестира в Щатите.

— Това е съвсем нова компания — бе ѝ казал Майкъл. — Имат купища пари. Искат да ги вложат във високотехнологични производства, особено в Силиконовата долина. Говорил съм с тях за съвместни разработки и сега те са пристигнали най-вече да се запознаем.

Габи се радваше на възможността да участва в такива преговори. Разговорите с крупен капиталист от Хонконг нямаше да са като

пазаренето с господин Супипоут в планинското градче в Тайланд, но въпреки това щяха да ѝ бъдат интересни.

— С удоволствие ще дойда на вечерята — отвърна тя. — Благодаря за поканата.

Майкъл се усмихна и отиде да се преоблече. В този миг телефонът иззвъня и Габи вдигна слушалката.

— Добър ден. Ако обичате, мога ли да говоря с Майкъл Бордън?
— Гласът бе учтив, изискан, с лек акцент.

— Кой го търси?

— Обажда се Бен Уонг, от „Пан Азия Пасифик“.

— Добър ден, господин Уонг. Майкъл в момента се преоблича, но съм сигурна, че би искал да говори с вас. Почакайте, ще го повикам.

— Не е нужно. С госпожа Бордън ли разговарям?

— Не, аз съм годеницата на Майкъл.

— Да, разбирам. Бихте ли му предали едно съобщение?

— Разбира се.

— Моля, кажете на господин Бордън, че утре вечер имам много важен ангажимент и няма да мога да пътувам задно с него до Сиатъл. Но много бих желал да прегледам проектите. Планирам да излетя късно утре вечер или с първия самолет на следващата сутрин. Уверете го, че ще пристигна, за да посетим заедно предприятията.

— Разбира се, господин Уонг. Ще предам на Майкъл.

— Много ви благодаря и ви пожелавам приятен ден.

Габи затвори телефона, заинтригувана от начина, по който говореше чужденецът. Звучеше по-английски от всеки англичанин.

Майкъл се върна и тя му предаде съобщението.

— Много лошо — огорчи се той. — Надявах се, че по време на пътуването ще имам възможност да поговоря лично с Уонг. Много загадъчен човек — симпатичен, но малко странен. Както и да е. Обзалагам се, че вече умираш от глад — каза той и погледна часовника си — фалшивия „Ролекс“, който му беше донесла от Тайланд. Бе му признала за шегата, но той го носеше с гордост и я уверяваше, че му е по-скъп отколкото ако беше от чисто злато.

На Габи изведнъж ѝ се дояде тайландска храна, но реши да не казва на Майкъл и го остави той да реши къде ще вечерят.

Таксито остави Алекс на няколко пресечки от Джоунс Стрийт. Той се огледа. Едно двайсетгодишно момиче не би могло да си позволи такъв скъп квартал. Най-вероятно живееше тук като държанка.

Портиерът го изглежда изненадано, когато попита за Тифани Сунг, и се обади по домофона, за да ѝ каже, че има посетител на име Алекс Таунзенд.

— Тя не ви познава — съобщи той.

— Искам да поговоря с нея — каза Алекс и взе слушалката. — Госпожице Сунг, мисля, че е добре да се срещнем. Аз съм журналист и пиша репортаж за хората, които вие и вашият приятел сте посетили в Чанг Май. Струва ми се, че ще ви спестя много неприятности, ако ми отделите няколко минути.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна тя.

— В такъв случай нека се кача и ви обясня подробно.

— Добре, но нямам много време. Точно излизах. Алекс се качи с асансьора до деветия етаж. Тифани го чакаше пред вратата си. Беше с мини пола и широк бял пуловер. Гарвановочерната ѝ коса бе подстригана, на ушите ѝ проблясваха големи златни обеци.

— Отрязали сте си косата, след като сте се върнали от Чанг Май — подхвърли той небрежно.

— Вие сте били в Тайланд? — погледна го тя озадачено.

— Да.

Тифани стоеше на прага, дъвчеше дъвка и го гледаше изпитателно.

— И каква е тази история с вашия репортаж?

— Не може ли да я обсъдим вътре?

— Не ви познавам. Имате ли някакъв документ?

— Ще ви свърши ли работа шофьорската ми книжка? Аз не съм специален кореспондент на Белия дом и нямам журналистическа карта — отговори той иронично.

— Поне нещо, на което да е написано името ви. Алекс извади портфейла си и показва шофьорската книжка. Беше издадена по времето, когато живееше в Ню Йорк.

— Срокът ѝ е изтекъл — усмихна се тя накриво.

— Е, и какво? Ще ме глобите ли?

Тя отстъпи и му направи път да влезе. Коридорът бе затрупан с кашони.

— Значи наистина излизате — забеляза той.
— Изнасям се.
— Личи си. А къде отивате?
— Слушайте, господине, по принцип не разговарям с непознати, така че казвайте каквото ще казвате и ме оставете на мира. Всеки момент ще дойдат за багажа ми.
— Приятелят ви е изхвърлил, а?
— На вас какво ви влиза в работата? — намръщи се тя.
— Слушай, малката — рязко смени тона Алекс, — твоят приятел е загазил. Едно пиленце ми каза, че ти не знаеш какво е правил в Тайланд. Затова реших да проверя дали не искаш да ми помогнеш, а аз за благодарност да не те забърквам.
— Какви проблеми има Томи?
— Не се преструвай, че не разбираш. Знаеш какво правят с онези красиви макове там в Златния триъгълник. Да не мислиш, че ги пращат на цветарите в Калифорния?
Тя се замисли за момент.
— Слушай, аз нямам нищо общо с бизнеса на Томи. Ние бяхме просто приятели и отидохме заедно на малка екскурзия. Аз купувах подаръци за леля си. Разбра ли?
Алекс се огледа.
— Хубаво местенце. Защо те изхвърля Томи? Да не си е намерил друго гадже?
— Ако искаш да знаеш, с Томи скъсахме. Заради жена му. И нямам нищо общо с неговия бизнес в Тайланд.
— Добре, Тифани. Ще ти повярвам, но трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш.
— Казах ти, нищо не знам.
— Кажи ми с какво се занимава Томи тук.
— Той е бизнесмен. Каза ми, че отива в Тайланд да купува някаква важна стока за тукашните си клиенти.
— Наистина важна стока. По-точно бял прах.
— Казах ти, аз...
— Да, да, ти не знаеш нищо.
— Това е истината! — намръщи се тя.
— Къде мога да намеря Томи?
— Най-вероятно в офиса му.

— А той къде е?

— В „Китайския квартал“ на улица „Грант“. Ако не е отишъл да провери складовете си в южната част на Сан Франциско.

— Как се казва фирмата му?

— „Хиляди цветя“. — Тя го погледна учудено: — Хей, щом са ти известни толкова много неща за Томи, как може да не знаеш името на фирмата му?

— Аз познавам Томи като търговец на наркотици, а за законния му бизнес знам много по-малко, отколкото бих искал. Освен това той се представя с различни имена. За полицията е Томи Уинг. На теб какво име ти каза?

— Единственото име, което знам, е Томи Джи. И никога не съм чувала някой да го нарича по-различно. Сигурен ли си, че не търсиш друг човек?

— Скоро ще разбере — усмихна се Алекс.

— Не ме ли будалкаш нещо? — погледна го тя подозрително.

— Ни най-малко. Но ще ти дам един съвет. Ако искаш да не се забъркваш в тази история, не споменавай на Томи, че сме говорили. Колкото по-малко знае, толкова по-добре за теб.

— Вече нямам нищо общо с Томи. Ние скъсахме. Ако е внасял наркотици, да го окошарят. Хич не ми пука.

— Аз пък няма да му споменавам какво си казала — засмя се Алекс и тръгна към вратата. — Благодаря, Тифани. Желая ти късмет.

Той излезе от апартамента, слезе с асансьора и отново се озова на ветровитата улица. Следващата му задача беше да открие каквото може за Томи Джи от „Хиляди цветя“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Габи се събуди бавно. Тялото ѝ тръпнеше от поредния еротичен сън. Отново Алекс. Изведнъж си спомни къде се намира и погледна към другия край на широката спалня. Майкъл го нямаше. Господи, колко ли беше часът? Протегна ръка към часовника. Минаваше осем. Снощи бе казала на Майкъл, че ще отиде в магазина по-късно, защото трябва да се срещне с кандидата за апартамента. Очевидно той я бе оставил да се наспи.

Чакаше я напрегнат ден. Следобед имаше делова среща с банкера, а трябваше да помогне и на Доти — правеха ревизия в магазина.

Когато излезе от банята, телефонът иззвъня. Беше Доти.

— Може и да не ми вярваш, но точно мислех за теб.

— Казах ти, че съществува телепатия. — Доти вярваше в свръхестественото. — Знаеш ли защо ти се обаждам?

— Нямам представа.

— Познай!

— Загадъчен непознат иска да ме отвлече в замъка си във Франция и пита кога ще дойда.

— Топло! Слушай! Дойдох по-рано, за да се подготвя за ревизията... Тъкмо пълзах по пода на четири крака, когато до вратата приближи някакъв мъж. Видя ме и почука. Казах му, че магазинът още не е отворен, но той отговори, че не иска да купува нищо, а търси теб.

— И кой беше?

— Как кой? Загадъчен непознат, естествено. Точно както ти каза.

— И за това ли се обаждаш? — изпъшка Габи.

— Обясних му, че ще закъснееш, защото даваш апартамента си под наем. Той изглеждаше много разочарован, но не каза нищо. Само погледна часовника си и замина.

— Как изглеждаше?

— Красив, русолав, висок, на около трийсет и две, трийсет и три години. Почернял, сякаш току-що идва от Хаваите.

Сърцето на Габи спря.

— Не беше ли със светлосини очи и трапчинка на едната буза?

— Е, чак толкова не съм го разглеждала — засмя се Доти. — Ако дойде пак, да му предам ли нещо?

— Кажи му, че вероятно ще пристигна около десет. Габи остави слушалката и се хвърли на леглото. Загадъчният непознат е бил Алекс. Нямахте съмнение.

Представи си лицето му, сякаш бе до нея. Видя как се усмихва и се навежда да я целуне. Протяга ръка да я погали... Господи, какво ставаше с нея!?

Докато се обличаше, Габи за пръв път разбра колко се е надявала да види отново Алекс. Не си бе позволявала да мечтае за това, за да не се разочарова.

Хапна набързо един кроасан и тръгна пеш към апартамента си. Бе с тъмновиолетов костюм и млечнобяла блуза. Обикновено не се обличаше специално за работа, но днес щеше да се срещне с банкера си, а може би и с Алекс, затова искаше да изглежда добре.

Всъщност защо се вълнуваше толкова за срещата с Алекс? Бе прекарала с него само няколко дни. Живееше с Майкъл, смяташе да се омъжи за него. В края на краищата не можеше да скъса една трайна връзка само заради мимолетен флирт с необикновено сексапилен авантюрист.

Но реакцията ѝ при мисълта, че може отново да види Алекс, ѝ показва, че е крайно време да спре да се преструва. Вместо да дава апартамента си под наем, би трябвало да се върне в него. Всичко друго би било нечестно спрямо Майкъл.

Наближи сградата. Мярна във входа силует и въздъхна с облекчение — не беше закъсняла за срещата.

Влезе стремително във фойето и се озова лице в лице с Алекс Таунсенд.

Той изглеждаше приятно изненадан, макар и не колкото нея. Грабна я в прегръдките си и радостно я завъртя.

— Габриела! Вече бях решил, че си изчезнала от лицето на земята.

— Алекс... Какво правиш тук? — едва успя да изрече тя.

— Не помниш ли, че ми даде адреса си?

— Не, имах предвид тук, в Сан Франциско.

— Дали ще е много изтъркано, ако кажа, че случайно минавах и помислих...

— Да видиш дали съм свободна тази вечер, нали?

— Знаеш ли, става ми неудобно, че толкова добре ме разбираш — засмя се той. — Между другото, изглеждаш чудесно.

Тя се усмихна и леко се изчерви. Изпитваше желание да го докосне. Протегна нерешително ръка. Той я пое и пристъпи към нея. Целувката беше кратка, но чувствена.

Габи пое въздух и направи крачка назад.

— Ти май вярваш, че можеш да продължиш оттам, докъдето си стигнал.

— Два дни те търся. Няма никой и през деня, и през нощта.

— Пренесох се при Майкъл. — Нямаше смисъл да премълчава. Това бе истината.

Алекс кимна. Тя се зачуди дали да му каже, че е решила да скъса с Майкъл, но се отказа. Би могъл да си направи погрешни изводи.

— Скоро ли е сватбата?

— Не.

Той я погледна с очакване, но тя не обясни нищо повече.

— Разбрах, че даваш апартамента си под наем. Спомни си, че Доти му е казала.

— Да. Имам среща с един кандидат. — Тя погледна часовника си. — Закъснява. Освен, ако сме се разминали.

— Аз от доста време съм тук. Никой не е идвал.

— Може би изобщо няма да дойде — каза тя с надежда. Не искаше да откаже пред Алекс. Самата мисъл да признае, че е решила да скъса с Майкъл, я караше да се чувства уязвима.

— Защо не покажеш апартамента си на мен? — предложи Алекс. — Може да остана тук по-дълго и да ми потрѣбва жилище.

— Не е много подходящ за мъж — възрази тя. — Искam да кажа, давам го мебелиран.

— А онзи кандидат не е ли мъж? Усети се хваната натясно.

— Аз му обясних и той няма нищо против.

— И аз нямам нищо против. Защо не се качим? Няма смисъл да стоим на улицата.

Габи се поколеба, но реши, че той е прав и го поведе.

Както в повечето стари постройки, миришеше на мухъл, но бе чисто. Вече пет години живееше тук и се чувстваше като у дома си, макар да бе наемател.

Отключи вратата на апартамента си и влезе. Лъхна я застоял въздух. Приблужи до прозореца и го отвори.

— Не е лошо — огледа се Алекс. — Прилича на теб.

— Всъщност не е останало почти нищо, освен мебелите. По-голямата част от багажа ми е в апартамента на Майкъл.

Той я наблюдаваше внимателно, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ. Знаеше, че я смуцава и очевидно му доставяше удоволствие.

— Ще отворя да се проветри малко и в кухнята — рече Габи и излезе от стаята.

Както винаги, прозорецът в кухнята заяде. Докато се бореше с него, домофонът иззвъня.

— Ало — чу тя гласа на Алекс.

— Аз съм Род Андерсън — отговори високоговорителят. — Идвам да видя апартамента.

— Съжалявам, но жилището току-що беше наето. Благодаря ви, че дойдохте.

— Алекс! — извика Габи възмутено. Той вдигна невинно рамене:

— Аз го искам. Нали няма да ми откажеш само защото идвам от Тайланд? Това би противоречало на конституцията.

— Не е там работата. Имах уговорка с този човек.

— Е, той закъсна. Тъкмо ще се научи друг път да е по-точен. Между другото, какъв е наемът?

— Пет хиляди на месец! — сопна се тя.

— Доларът или бата?

Габи не можеше повече да гледа строго.

— Негодник такъв! — разсмя се тя.

— Нали няма да бъдеш лоша хазяйка?

— Алекс, още не си ми казал какво правиш тук?

— Продължавам репортажа си. Скоро в Сан Франциско ще пристигне голяма пратка хероин. Още не знам подробности, но мисля, че разбрах кой е получателят. Само трябва да го докажа.

— Кой е?

— Казва се Томи Джи. Собственик е на фирмата „Хиляди цветя“. Това говори ли ти нещо?

— Чувала съм за тази фирма. Снабдяват стотици магазини. Веднъж ми се обади един от техните доставчици. Не купих нищо, но мисля, че работят на едро. И ти смяташ, че Томи Джи търгува с хероин?

— Мисля, че Томи Джи беше загадъчният посетител на Чу-Чи. Неговата любовница срещнахме на пазара. Аз я намерих и вчера говорих с нея. — Алекс ѝ разказа как е открил момичето и какво се е случило в Банкок след заминаването на Габриела.

— Моите поздравления! Очевидно заслужаваш славата си.

— Още нищо не е сигурно. Всъщност това са само догадки. Преди да напиша нещо, трябва да пипна Томи Джи.

— Как смяташ да го направиш?

Той се усмихна, приближи се и сложи ръце на раменете ѝ.

— Габриела, какво ще кажеш да те назнача за своя помощничка?

Тя потърси очите му.

— Да, разбирам. — Отстъпи крачка назад. — Това посещение не е просто проява на любезност към стар приятел. Ти искаш помощ.

— Не мога да те излъжа. Искам да навляза в работата на Томи, а не мога сам. Кой би се справил по-добре от човек, който е в бизнеса и разбира от търговия?

— Алекс, ти си истински негодник!

— Негодник? Защо?

— Мислех, че идваш, за... — Габи изведнъж разбра, че не може да каже какво мисли.

— За какво? — настоя той.

— Няма значение.

Алекс опита да я привлече към себе си, но тя опря ръце в раменете му.

— Габриела, да не искаш да кажеш, че си спомняш за онези дни със същото удоволствие като мен?

— Нищо подобно! — блъсна го тя.

— Защо тогава си разочарована?

— Не съм разочарована, а заета. В магазина сме в разгара на шестмесечна ревизия. Трябва да се срещна с банкера си. Имам достатъчно работа и не ми е до твоите игри на стражари и апаши.

— Може би става дума за хероин на стойност стотици милиони долари.

— Пожелавам ти успех. Проблемът не е мой. — Чула въздишката му, тя предупреди: — И не се опитвай да призоваваш патриотизма ми. Вече съм направила достатъчно. Не ми плащат да ловя престъпници.

— Ами чувството ти за романтика?

— Този номер няма да мине втори път.

— Значи отказваш да ми помогнеш?

— Казвам, че не искам да ме използваш.

Алекс протегна ръка и я погали по бузата. Габи замръзна. Струваше ѝ се, че вътрешностите ѝ се преобръщат. Трябваше да го отблъсне, макар да знаеше, че втори път едва ли би могла да падне в същия капан.

Отдръпна се. Алекс отпусна ръка. Бе разбрал. Но не изглеждаше съкрушен. Запази спокойното си вгълбено изражение. Сякаш нищо не можеше да го развълнува.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че имах намерение да дойда в Сан Франциско да те видя, независимо дали разследването щеше да ме доведе тук?

— Не. Ясно е кое за теб е важно и кое не е. — Тя опита да прикрие горчивината в гласа си.

— Извинявай, но с теб никак не е лесно. — Той даде воля на раздражението си. — Идвам да те търся и откривам, че живееш с друг. Това не ми прилича на доказателство, че се интересуваш от мен.

— Не се интересувам от теб! — озъби се тя. — А и ти през цялото време знаеше за Майкъл.

— Да, но...

— Но какво?

— Но не знаех, че толкова бързо ще се върнеш при него.

— А какво трябваше да направя? Да страдам за теб? Не мислех, че някога ще те видя отново.

— Казах ти, че ще дойда.

— На колко други жени си го казвал?

— Габриела, не е честно!

— Да не се зальгваме. Не знам защо въобще говорим за това. Когато се разделихме в Банкок, и двамата знаехме, че така е по-добре.

Сега ти имаш нужда от мен и се появяваш. Честно казано, обидена съм. Обижда ме твоята самонадеяност.

— Не виждам смисъл да те убеждавам. Ти би се омъжила за Бордън само за да докажеш, че си права.

— Как се осмеляваш! Ти нямаш представа какво чувствам и какви са мотивите ми!

— А, така ли? И защо живееш с него?

— Ако искаш да знаеш, реших да не живея с Майкъл. Ще се изнеса оттам.

— Наистина ли? — усмихна се той.

— Не бъди толкова самодоволен. Това няма нищо общо с... — Габи се поколеба. Искаше да бъде откровена, но да не му дава основание да си прави илюзии. — Няма нищо общо с факта, че си тук. Все едно щях да го направя.

Алекс се разположи на един фотьойл и скръсти ръце зад главата си:

— Това малко променя нещата.

— Какво искаш да кажеш?

— Надявам се да остана известно време в Сан Франциско. Томи Джи е само едно звено във веригата. Трябва да разкрия цялата мафия. Какво по-хубаво? И двамата сме свободни...

— Знаеш ли, нахалството ти няма граници!

— Може би просто имам по-добра памет от теб. Навярно съм малко по-честен в чувствата си.

Габи закри сърдито из стаята. От време на време го поглеждаше и лицето ѝ ставаше все по-червено.

— Мразя те! Наистина те мразя! — промърмори тя.

Алекс се усмихна наум, но не посмя да покаже с нищо, че е доволен. Вече бе получил от съдбата много повече, отколкото можеше да си представи дори в най-лудите надежди. А по начина, по който реагираше тя, беше ясно, че се готви за капитулация. Трябваше само да ѝ помогне да го направи, като запази достойнството ѝ.

Той стана и наподоби разкаяние.

— Не ми се сърди, Габриела. Не мога да не се радвам, че си свободна. Последните три дни в Тайланд бяха най-прекрасните в

живота ми. Нима бих могъл да ги забравя? Нима бих могъл да не те желая отново?

— Вярвам ти. Проблемът е, че ти заслужаваш доверие колкото един пияница. Освен това не съм свободна. Просто реших да дам почивка на отношенията си с Майкъл, това е всичко.

— А той какво мисли?

— Той още не знае. Аз току-що реших.

— Щом се изнасяш от неговия апартамент, това значи ли, че ще дойдеш тук с мен?

— Ще дойда тук, но не с теб — отговори тя студено.

— Бях останал с впечатлението, че ще ми дадеш апартамента си под наем.

— Впечатлението ти е погрешно.

— И докъде ще ни отведе това?

— Дотам, където бяхме, когато се качих на самолета в Банкок.

Тя изглежда бе убедена в думите си. Но той не ѝ вярваше, а в момента това бе много по-важно.

— Искаш да кажеш, че никак не се радваш да ме видиш?

Тя застана зад стола срещу него, сякаш се криеше.

— Ще ти призная, че мислих за теб. Вероятно ти си истинската причина, поради която имам колебания за Майкъл. Но това не означава, че имам желание отново да се захващам с теб.

— Логиката като че ли ми убягва. Лично аз страдах по теб три седмици. Казвах си, че не бива да се намесвам в живота ти, че най-почтено е да стоя настрана, че няма да ти се обадя. Но ето ме тук. И това не е само, защото имам нужда от помощта ти. Наистина искам да ми помогнеш, вярно е. Но истинската причина да съм тук е изгарящото желание да те видя.

Габи го изгледа втренчено.

— Вярно ли е, Алекс?

— Да, Габриела.

Тя стана и прекоси стаята. Спря, погледна го и направи още няколко крачки. Алекс никога не бе изпитвал такъв копнеж — не само физически, но и емоционален. Спомените не го оставяха на мира, но да я види пред себе си — разгневена, готова да се бори, решителна и в същото време измъчена — бе прекалено много за него.

Погледна леко разтворените ѝ устни и му се прииска да я целуне. Спомняше си вкуса ѝ, аромата на тялото ѝ и жаравата на нейната страст. Чувахе стенанията ѝ. Сякаш бе запечатана в душата му от някаква висша сила.

— Алекс — започна тя, като че ли се канеше да произнесе отдавна подготвена реч, — няма да ти се присмивам за това, което каза. Може би бях с теб по-груба, отколкото трябваше. Но не съм убедена, че е добре да възкресяваме случилото се между нас в Тайланд.

— Тогава да не насилваме нещата. Нека прекараме една спокойна вечер у дома — може би с готова китайска храна.

— Това е насилване.

— Какво предлагаш?

— Не зная, но в момента не ми е до това. Наистина имам много работа. Най-добре да отида до магазина.

— Знам, че бързаш, но мога ли да те помоля за една услуга? Трябва да освободя стаята си в хотела до обед, а имам да проведя няколко разговора. Искам да се свържа с един познат от местната служба за борба с наркоманията. Казва се Ед Ву. Ще видя какво мога да изкопча от него. Та ще имаш ли нещо против да използвам жилището ти за главен щаб?

Тя се замисли за момент.

— Може. Но временно.

— Ти си чудесна!

— Ще кажеш ли на приятеля си за Томи Джи?

— Още не съм решил. Обикновено се обръщам към официалните власти, едва когато имам всички доказателства. В момента не съм готов.

— Наистина ли трябва да говориш с Томи Джи?

— Искам да видя нещата отвътре. Не знам какво друго да правя.

— Нека помисля. Ако мога да ти помогна, без да изоставям другите си задължения, ще се опитам.

— Наистина ли? — усмихна се той широко. Тя кимна.

— Ще прескоча за един-два часа до магазина. След това ще взема нещо за хапване и ще дойда. Можем да поговорим, докато обядваме.

— Не мога да мечтая за нищо по-добро. Габриела извади от чантата си ключ.

— Ето. За да можеш да влезеш. — Отиде до вратата, спря и го погледна.

— Колко дълго е „временно“? — попита той. — Да си разопаковам ли багажа, когато дойда?

— Алекс, ти си непоправим! — поклати глава тя. — Да, разопаковай си багажа. — И излезе, като затвори тихо вратата зад гърба си.

Алекс въздъхна дълбоко. Имаше чувството, че душата му е спасена, и това нямаше нищо общо с Томи Джи, Чу-Чи, генерал Рам Су и който и да е друг от свитата на дявола. Стори му се, че най-последно е открил какво значи да си влюбен.

Когато Габи се върна с обед, във всекидневната нямаше никой, но душът в банята беше пуснат. Тя надзърна в кухнята и видя на масата разхвърляни в безпорядък листове. На дивана имаше два куфара, единият отворен и пълен с дрехи, другият все още неразпакован. Върху капака му бяха оставени одеколон и паста за зъби.

От банята се дочуваше звучен баритон. Габи седна на един стол и се заслуша. Алекс пееше на френски. След малко душът спря, но пеенето продължи. Алекс излезе съвсем гол, с кърпа в ръка. Изтри косата си и внимателно уви кърпата около бедрата си.

— Не е лошо — рече тя.

— Кое? Гласът ми или тялото?

— Като си помисля, и двете.

— Знаех си, че рано или късно ще ме оценят. Само не очаквах да е точно при такива обстоятелства.

Тя се усмихна.

— Виждам, че си се настанил.

— Извинявай за безпорядъка. Смятах да подредя, преди да се върнеш, но изглежда съм загубил представа за времето. — Той отиде до отворения куфар и разрови да намери бельо.

Габи го огледа. Спомни си гмуркането в планинското езеро, играта под водопада. Испита желание да свали дрехите си и отново да поиграе.

— Обадох се на моя приятел Ед Ву. Следобед ще се срещнем да обменим сведения.

— Човекът от Управлението за борба с наркоманията?

— Да. Запознахме се преди няколко години в Банкок. Той е американец от китайски произход и бързо стана професионалист. Алекс улови погледа ѝ, насочен към бедрата му и към широките му загорели рамене. — Да не би в прелестната ти главичка да се въртят похотливи мисли?

Понечи да отрече, но реши да бъде откровена.

— Спомнях си — призна.

— Радвам се, че не съм единствен. — Забеляза белия книжен плик на ниската масичка: — Това обедът ли е?

Габи кимна, без да откъсва очи от тялото му. Какво правеше? Защо си позволяваше да мисли за това? В края на краищата, тук не бе Тайланд.

— Дали ще е много прибързано да ти предложи един пикник в леглото, за да си спомним за добрите стари времена? — попита той.

— Прекалено прибързано.

Той приближи, подаде ѝ ръка, издърпа я да стане и обви ръце около кръста ѝ. Целуна я по косата.

— И ти ли усещаш как отвътре те изгаря огън? — промърмори той.

— Да.

— Чудя се дали не трябва първо да се любим. От това напрежение човек не може да се съсредоточи върху нищо друго.

Беше вярно, но предложението ѝ се стори много лекомислено.

— Не за това съм тук — заяви тя и вдъхна аромата на чистата му кожа. Миришеше точно както си спомняше, макар и с лек примес на парфюмирания ѝ тоалетен сапун. Докосна рамото му с устни. — Миришеш на мен — прошепна.

Той повдигна тежката ѝ коса и я целуна по врата. През тялото ѝ премина тръпка. Габи впи пръсти в гърба му и се притисна към него.

— Не бива да правим това.

— Защо?

Добър въпрос. Не можеше повече да се извинява с Майкъл.

Пръстите му се плъзнаха по тялото ѝ. Дишането му се учести. Започна да целува лицето ѝ. Телата им се притискаха. Габи усети, че

пламва. Страстта ѝ бързо излизаше от контрол.

Алекс ставаше все по-настойчив. Кърпата падна в краката им, но никой не ѝ обърна внимание.

— Обзалагам се, че това не е обичайният обед на една бизнес дама — промърмори той между две целувки.

— Позна.

Устните им се сляха. Ръцете ѝ бавно се плъзваха между бедрата му и обхванаха пениса. Ноздрите му се разшириха. Той опря замаяно ръце на раменете ѝ.

Габи почувства, че притежава огромна власт — властта да му доставя удоволствие или да му го откаже, да го изпрати в рая или в ада. Избра рая.

Той бавно разтвори блузата ѝ — копче по копче. Разкопча сутиена и освободи гърдите ѝ. Нежно погали с палци зърната. Насладата се разля по цялото ѝ тяло и я направи едновременно безсилна и всемогъща. Искаше още. Много повече.

Алекс свали блузата и сутиена, разкопча полата, която бавно се свлече на пода. Накрая смъкна бикините. Сега и двамата бяха голи. Габи тръпнеше от възбуда. Той отново я привлече към себе си. Силата му, топлината му, нежността му я успокоиха.

— По дяволите! Как може сексът да е нещо толкова прекрасно?!

И тя се чудеше. Как бе възможно тялото му толкова добре да приляга на нейното? Как можеха няколко целувки и ласки да я накарат да тръпне? Как можеше очакването да е негова да бъде най-важното нещо на света.

Алекс без усилие я вдигна и се усмихна, без да откъсва поглед от очите ѝ. Никога не бе виждала това изражение.

— Дали би било прибързано, ако ти кажа, че те обичам? — попита той.

— А обичаш ли ме?

— Така ми се струва.

— Това сигурно е страст.

— Може би. В такъв случай обаче е някакъв съвсем нов вид страст. — Той погледна към плика с обеда, който все още ги чакаше на ниската масичка. — Искаш ли да обсъдим този въпрос, докато обядваме?

— Гладен ли си?

Той само се усмихна и я отнесе в спалнята. Заедно събраха завивките и, прегръщайки се нетърпеливо, се хвърлиха на леглото.

След кратко боричкане тя се озова отгоре. Но той бързо я претърколи. След няколко отчаяни целувки тя си възвърна позицията. Когато я привлече към себе си, Габи силно го ухапа по рамото. Алекс извика и леко я плесна по бедрото.

— Без хапане! — предупреди той.

— Не мога да обещая. Освен това, който е отгоре, може да прави каквото поиска.

Преди да успее да си поеме дъх, Алекс я преобърна и я затисна с цялата си тежест.

— Опасна игра започваш, мила моя.

Вместо трофей тя му предложи устните си и той ги прие.

— Люби ме, Алекс! — успя да каже тя в една кратка пауза между целувките. — Моля те, люби ме!

Нищо не можеше да се сравни с усещането, когато той проникна в нея. На света нямаше друг мъж, друг любовник като него. Тя не беше в настроение за дълга и бавна любов. Искаше всичко и веднага. Усети, че губи контрол над тялото си. Стенанията ѝ ставаха все по-силни. Сякаш ги завъртя вихрушка. Габи бе сляпа и глуха за всичко, освен за собственото си тръпнещо тяло. Постепенно чувството избледня като отминаваща буря.

— Боже мой! — прошепна тя изтощено. Той изръмжа в знак на съгласие.

— Като, че ли си подхождаме.

Тя се засмя. Все още не можеше да се откъсне от него. Погледна умореното му лице и го целуна по брадичката. Виждаше, че Алекс изживява собственото си блаженство и леко погали с пръсти раменете и гърдите му.

— Как можа да се върнеш и да постъпиш така с мен! Точно си мислех, че съм те победила.

— Наистина ли беше толкова лошо?

— Беше свършено!

— Може би трябва да се замислим за една по-продължителна връзка — предложи той почти сериозно.

Габи погледна часовника на стената:

— Е, не може да бъде много продължителна. След двацет и пет минути трябва да се срещна с моя банкер.

— Още един мъж, с когото ще обядваш — подразни я той.

Тя се облегна на лакът и докосна с пръст устните му.

— Не искам да те разочаровам, но това е истината.

— Той е още един мъж, с когото ще обядвам. От теб получих каквото искам, сега мога да се връщам на работа.

Той лежеше и се усмихваше. В погледа му се четеше обожание. Ако сексът имаше нещо общо с любовта, Габи също бе хлътнала. Но не беше готова да отиде по-нататък.

— След като ме прелъсти и изостави, може ли да попитам дали ще ми помогнеш за Томи Джи и „Хиляди цветя“?

— Бях сигурна, че ще се върнеш на това.

— Нали не се съмняваш в искреността на чувствата ми?

Тя го погледна.

— Мисля, че заслужи помощта ми.

— Слава Богу, че съм се оказал на висота.

— Внимавай да не развалиш всичко.

— Ако си съгласна, мисля след разговора с Ед Ву да взема кола под наем и да отидем до южната част на Сан Франциско. Там са складовете на Томи.

— Добре, но ми трябва поне два часа.

— Прекрасно. Какво ще кажеш да те взема от магазина около три часа?

— Добре.

Погледът му се спря на гърдите ѝ.

— И сега какво? Има ли време за още малко удоволствие?

— Има време за обед, любов моя, и за нищо друго.

Тя взе плика. — Какво искаш? Има салата от пиле и сандвич с говеждо печено.

— Ама за теб аз наистина съм само компания за обед! — възмути се той. — Обзалагам се, че умът ти е вече при банкера.

Тя се усмихна сдържано.

— Има също макарони и салата от зеле. Но трябва да решавам по-бързо. Знам, че говоря като мъж, но наистина трябва да тръгвам.

Мрачният му поглед я разсмя. Габи трябваше да признае, че за първи път, откакто се върна в Сан Франциско, се забавляваше

ИСТИНСКИ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Алекс седеше срещу Ед Ву в малкото павилионче. Ед се бе съсредоточил върху любимата си торта с бананов крем. Имаше интелигентно лице и живи очи. Носеше очила с телени рамки. Говореше бавно и внимателно. Само дрехите и начинът, по който ги носеше, издаваха, че е полицай. Иначе би приличал на счетоводител.

— Доста си навлязъл в тази работа — отбеляза Ву и отхапа ново парче от тортата.

— Бих искал да дойда при теб с всички сведения и доказателства, но засега много неща липсват. Ще приема всякаква помощ. — Алекс не му бе казал всичко, но достатъчно, за да го заинтригува и да измъкне още малко информация.

— Не мога да издавам сведения на Управлението за борба с наркоманията — отговори Ву, — но ще ти кажа, че си попаднал на вярна следа.

— Знаеш ли къде е сега Чу-Чи?

— Не е в Тайланд, за това си прав. От известно време е извън страната.

— Може ли да е в Хонконг?

Ву се усмихна и отпи от кафето си.

— Преди три седмици го засякохме там. Но после го изпуснахме от поглед.

— Знаем, че Чу-Чи контролира „Лунно слънце“ и че компанията изнася почти изключително в Хонконг. Но сигурно хероинът не остава там.

— Не. Наркотикът, предназначен за Северна Америка и Европа, преминава през междинни пунктове. Директните доставки лесно могат да се проследят и трафикантите го знаят. Като преминат през страни с голям търговски оборот като Хонконг и Тайван, следите на наркотиците могат да се загубят.

— Добре, но и вие го знаете. Защо не следите всички доставки, които идват от Хонконг?

— За това ни трябва цяла армия. Всяка година само на малките пристанища идват над две хиляди контейнера, и основната част е от Далечния изток. При липсата на персонал и бюджетните ограничения, които имаме, на практика успяваме да проверим около два процента от тях.

— В такъв случай нищо чудно, че търговията с наркотици се разраства все повече.

— Митницата прави каквото може. Използват компютърен анализ на доставчиците и клиентите, а също и на пристанището, откъдето идва товарът. Ако известен износител на наркотици изпраща на известен търговец на наркотици, лесно ще ги засечем.

— Но те очевидно не постъпват така.

— Не. Използват подставени лица — обикновено хора, които се занимават със законна търговия и които срещу съответното заплащане биха се съгласили контрабандната стока да се изпрати като част от редовната доставка на разрешени стоки. Между десет палети обикновени дреболии може да се скрие половин тон хероин, а може би дори повече.

Алекс подсвирна.

— Подставеното лице получава само една–две големи доставки — продължи Ву. — С повече би привлякъл вниманието към себе си, така че босовете периодично се насочват към друг получател. По този начин е много трудно да се хванат.

Алекс кимна. Чудеше се да попита ли Ву дали митницата или Управлението за борба с наркоманията подозират Томи Джи и „Хиляди цветя“. Но ако споменеше за Томи, Ву сигурно щеше да се хвърли след него и да предупреди Алекс да не му се мотае в краката. Беше му се случвало по-рано с полицаите: „Благодаря за помощта, Алекс. Седни си сега пред пишещата машина, а като свършим, ти ще си първият човек, който ще научи“. Страхотна сделка — месеци тежък труд, за да получиш новината два часа преди останалите журналисти!

— От известно време правя проучвания — каза той предпазливо. — Подушвам, че скоро ще пристигне голям товар. Добре ли работи обонянието ми?

— Извинявай, Алекс — усмихна се Ву. — Не мога да коментирам.

— Все пак би могъл да ме насочиш поне.

— Рядко се случва да научим предварително за пристигането на пратката. Понякога разбираме, че е получена от падането на цената на наркотика при уличните продавачи, но тогава е вече твърде късно. Единственият начин да получим навреме сведения са информаторите.

— Да предположим, че съм по следите на някой, който може да е подставено лице — започна Алекс. — Някой, който ще получи пратка хероин. Кога е моментът да бъде засечен? Когато приема стоката, когато я предава на някого или когато му плащат?

— Ако си открил нещо, — а аз се обзалагам, че е така, иначе не бихме седели тук — по-добре веднага да ми кажеш.

— Засега имам само парчета от мозайката.

— Обичам парчетата от мозайка.

— Виж какво — засмя се Алекс, — ако разбере нещо конкретно, ти ще си първият, който ще научи.

Ед Ву не изглеждаше доволен. Намести очилата на носа си:

— Е, ако откриеш нещо, не се мотай. В момента, в който пратката се освободи от митницата, пласъорите веднага се нахвърлят върху нея. След четирийсет и осем часа стоката вече е разпръсната из цялата страна.

— Тогава може би ще ми дадеш телефон, на който мога да те намеря по всяко време на денонощието.

Ву извади от джоба си визитна картичка и написа на гърба ѝ някакъв номер.

— Ако откриеш посредник, седнал върху цял тон бял прах, можеш да смутиш сладкия ми сън.

— Ед, ти си истинско съкровище! Зная, че си много зает. — Алекс погледна часовника си. — А аз имам среща с една страхотна червенокоса, та ще тръгвам.

— Червенокоса ли? Последния път, когато те видях, беше хванал изцяло тайландско цвете — танцорка, масажистка или нещо подобно.

— Беше преди сто години! Ти обаче наистина имаш полицейска памет.

— Трудно беше да не я запомни човек. — Ву го изглежда с любопитство: — Да не искаш да кажеш, че този път е сериозно?

— Сигурно остарявам — усмихна се Алекс.

— Алекс Таунзенд укротен? Господи, накъде върви светът?

— Казвам, че остарявам, не че умирам — намръщи се Алекс.

Ед се засмя:

— Знаех си, че в теб има нещо странно — нещо в погледа. Сега вече знам какво е.

Габи седеше на бюрото си и опитваше да се съсредоточи. Оказа се обаче, че не може да мисли за нищо друго, освен за Алекс. Дали той се досещаше какво е направил с нея?

Върна се в живота ѝ като вихър, точно както миналия път. Само че сега бе по-лошо. Този път той щурмуваше дома ѝ. Нанесе се в апартамента ѝ. Довечера Майкъл щеше да замине за Сиатъл, сигурен, че има вярна годеница. Самолетът му още не бе излетял, а тя вече успя да се люби с Алекс. И все пак не беше толкова голямо престъпление, защото връзката ѝ с Майкъл отдавна се пропукваше. Алекс само ѝ помогна да я доразруши.

Но не в това бе проблемът. Сега повече я занимаваше въпросът какво да прави с него. Той се бе преборил със съперника си. Бе стигнал дотам, че да ѝ се обясни в любов. Но какво искаше той всъщност? И, което бе не по-малко важно, какво искаше тя самата? Габи започваше да разбира, че не може да си отговори. Все още се страхуваше, както от истинската същност на Алекс, така и от жената, в която се превръщаше, когато беше с него.

Ясно беше, че той събужда най-съкровени и желания, че се докосва до скрито кътче в душата ѝ, до което никой друг не е достигал. Бяха свързани, и то на най-първично ниво. Но дали това бе достатъчно? Имаше момичета, които изоставяха досегашния си живот и дори семействата си, мяха се на мотоциклета зад гърба на някое лудо момче и отправяха с него към залеза. Но дали намираха вечното щастие? Габи не знаеше.

Алекс се бе оказал прекрасен спътник. Имаше дори качествата на постоянен любовник, ако решише да се обвърже дотолкова. Но това ли искаше тя? И колко дълго можеше да разчита на Алекс Таунсенд — в каквата и да е роля?

Габи затвори папката и отиде в склада да провери докъде е стигнала Доти. Намери я коленичила на пода между купчина кутии.

— Още два часа и свършвам.

— Денят беше уморителен за теб. Не искаш ли да си тръгваш? Можем да довършим утре сутринта. И без това имам уговорена среща и скоро ще ме вземат. Можем да работим заедно утре сутринта, а може и да останеш сега сама. Както ти решиш.

— С мъжа, който дойде сутринта, ли ще се срещаш?

— Да. Казва се Алекс. Трябва да му помогна за преговорите с един търговец на едро. — Габи реши да не се впуска в обяснения.

— Може би е по-добре да си тръгна. Ревизията е смърт за гърба ми. — Доти се изправи. — А, едва не забравих. Докато беше в банката, се обади господин Бордън. Каза да ти предам, че пристига утре в пет и половина вечерта. С господин Уонг ще отидат направо в ресторанта и помоли да си там в седем часа.

— Надявам се, че е казал в кой ресторант.

— „Карнелиан“.

— Благодаря, Доти.

Продавачката си взе сакото и излезе. Габи остана до вратата, загледана към улицата. Мислите ѝ се връщаха към Алекс. Стараеше се да пропъди спомените за страстния обед в леглото, но напразно.

Тъкмо заключваше магазина, когато Алекс се появи. Спря на забранено място, защото паркингът никога не бе свободен. Видя я и помаха. Тя бързо скочи в колата до него.

Алекс я посрещна с дълга целувка. Най-после Габи се отдръпна.

— Ако продължаваш така, може да не мръднем оттук цял час — заплаши го тя. — А ти ще си изкараш някоя глоба.

— Задето те целувам ли?

— Не, глупчо. За неправилно паркиране.

Той се засмя, включи на скорост и потегли.

— Знаеш ли, Алекс, още не мога да повярвам, че си тук. Само преди двацет и четири часа, Майкъл ме вземаше от магазина, той ме целуваше. — Тя се усмихна тъжно. — Започвам да се чувствам истинска мръсница. А за всичко си виновен ти.

— Започваш да проявяваш вкус, Габриела. Това е всичко.

Тя въздъхна, възмутена от нахалството му. Но той вероятно бе прав.

— Завий надясно по „Гоф“. Тя е след пет-шест пресечки.

— Разбрано.

Габи го огледа. Алекс бе в тъмен костюм и изглеждаше много представителен. Със светлите си дрехи в Чанг Май й се бе сторил невъобразимо красив, но тогава всичко бе като на кино, а той приличаше на актьор. Сега беше обикновен — много хубав, но въпреки това обикновен. Дали бе способна да живее обикновено, да му бъде тиха спътница?

— Какви са плановете ти за Томи Джи? — попита тя, за да се отърси от мислите си.

— Нека първо ти разкажа какво е положението, за да решим какво да правим. Мисля, че голямата пратка на „Лунно слънце“ ще пристигне всеки момент в Сан Франциско, ако вече не е дошла. Наркотиците са скрити в нея. Ако знаем кога идва стоката, ще знаем кога идват наркотиците. Разбира се, всичко това е при условие, че предположенията ми са верни.

— Е, това изглежда лесно. Ще проявя интерес към стоките и ако кажа, че искам да купя част от тях, ще науча датата на доставката.

— Можеш ли да го направиш, без да събудиш подозрение?

— Моят магазин е известен. Никой не би заподозрял, че се интересувам от нещо друго, освен от стоката? Нали затова ме помоли да ти помогна?

— Всъщност да. Ако нещо се обърка, аз ще съм с теб.

— Наистина ли смяташ да дойдеш?

— Разбира се.

— А как ще те представя? Да им кажа, че си мой помощник, или да призная, че си журналист, който ме използва за прикритие?

— Представи ме за твой партньор.

— Бъди сериозен. Мен няма да заподозрат. Но ако дойдеш и ти, ще бъде все едно да нося значка „Измамница!“

— Може и да си права — призна той неохотно. — Но не съм сигурен, че мога да те пусна сама. Ами ако се случи нещо?

— Тогава цял живот няма да можеш да си простиш — засмя се тя.

— Благодаря.

— Не се безпокой. Ще вляза, ще науча каквото те интересува и ще изляза. После можеш да ме заведеш на някое приятно място да вечеряме.

Алекс се опитваше да приеме плана, който бяха измислили — всъщност плана, който Габриела бе измислила. Не му се искаше да я пусне сама в леговището на лъва. Държеше прекалено много на нея и всичките му амбиции за сензационна новина, бледнееха пред загрижеността му за нея.

Досега винаги щом се появеше възможност за съвместен живот, сработваха защитните му механизми и той се отдръпваше. Но с Габриела нямаше чувството, че свободата му е застрашена. Напротив, най-страшна изглеждаше опасността да я загуби.

Цял следобед си представяше как живеят заедно в малкия ѝ апартамент. Може би шеговитото му признание пред Ед Ву, че остарява, не бе толкова далеч от истината. Какво казваше майка му? „Налудувай се, момчето ми, защото някой ден ще се появи момиче, което ще те повали по гръб. И когато това се случи, неочаквано ще ти се стори, че е много добре да имаш собствен дом, пълен с дечица“.

Не бе сигурен, че в мечтите си е стигнал чак до дечица, но Габриела определено събуждаше у него непознати чувства.

Навлязоха в индустриалната зона. Повечето постройки бяха складове и малки предприятия. Пътят вървеше край железопътна линия. В края на улицата се виждаше ново бетонно здание с емблемата на „Хиляди цветя“. Околните постройки бяха на доста голямо разстояние.

Алекс спря до тротоара на около стотина метра от входа. По улицата имаше паркирани достатъчно коли и тяхната едва ли щеше да привлече вниманието.

— Стигнахме — съобщи той.

— Е, аз тръгвам.

Погледна я и усети как сърцето му се свива.

— А може би аз съм брат ти, който ти е дошъл на гости?

— Стига, Алекс!

— Ох, добре. Но ще ми обещаеш, че ако усетиш нещо подозрително, веднага ще излезеш.

— Обещавам. — Габриела се наведе да го целуне и се вгледа в очите му. — Ще се чувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че започвам да се привързвам към теб? — измърка тя.

— Не, чувствам се още по-зле. Хайде, тръгваме, промених решението си.

Той посегна към ключа, но Габи го хвана за ръката:

— Ще трябва да се откажеш от разбиранията си, че само защото си мъж, си единственият, който може да се оправя. — Потупа го по бузата: — Ще се видим след малко.

Габриела излезе от колата и затръшна вратата. Тръгна към зданието. Алекс гледаше стройната ѝ фигура и гъвкавата походка с чувство на собственик и се ненавиждаше, задето я пусна сама. Погледна часовника си и опита да реши колко ще чака, преди да влезе след нея.

Нямаше причини някой да я подозира. Но дали бе достатъчно добра актриса? Ако започнеше много да притиска Томи Джи, в главата му веднага щеше да светне червената лампичка.

Минаха десет мъчителни минути. Пред входа спря кола, от която слязоха двама азиатци. Сториха му се смътно познати. Единият бе с шлифер, а другият с плътно сако. Когато по-дребният се обърна да каже нещо, Алекс успя да види лицето му. Спомни си къде го е виждал — в закусвалнята за спагети в Санкамфенг. Но разбира се! Хората на Чу-Чи!

Изскочи от колата, готов да се втурне след тях. Успя да се овладее. Каква беше вероятността да познаят Габриела? Ако я видеха, със сигурност щяха да я познаят. Добре, но какво от това? Не се намираха в Тайланд, където Чу-Чи контролираше всичко. От друга страна, ако се срещнеха с нея, те щяха да знаят, че са разкрити. И в единия, и в другия случай Габи несъмнено бе в опасност. Въпросът беше какво да се прави.

Знаеше, че трябва да действа бързо, но не можеше да измисли нищо друго, освен да влезе след нея. Последният път това помогна, нямаше причини да не помогне и сега. Единствената опасност беше, че ако още не са я забелязали, с влизането си може да развали всичко. Не можеше да поеме този риск. Затова реши, преди да нахлуе вътре, да обиколи склада и да види дали не може да разбере какво става там. На най-близката стена имаше няколко ниски прозореца, вероятно канцеларии. Другите стени бяха бетонни с малки отвори за проветряване близо до покрива.

Прилепи се до стената на постройката и се насочи към първия прозорец. Видя жена, която правеше някакви изчисления с калкулатор.

Сигурно бе счетоводителка. Лицето ѝ не изразяваше тревога. Алекс се приведе и доближи следващия прозорец.

През щорите успя да мерне мъж зад широко бюро — около четирийсетгодишен азиатец, едър и набит. Бе по риза с къси ръкави, но с вратовръзка. Вероятно бе Томи Джи. Нямаше заплашителен вид, но гледаше смаяно. Говореше с някого от другата страна на бюрото, но събеседникът му не се виждаше. Алекс се промъкна под прозореца, за да погледне по-добре.

Видя Габриела. Седеше на един стол, скръстила предизвикателно ръце, и гледаше намръщено. Зад нея стоеше един от мъжете от закусвалнята за спагети. Алекс веднага разбра, че са я разкрили.

Точно когато се наведе, за да пропълзи под прозореца, усети допира на студена стомана до врата си, а една ръка го хвана здраво за рамото.

— Не мърдайте, господин Таунзенд! Притиснат до стената, той се обърна и видя втория мъж от Санкамфенг, озъбен в усмивка и с тридесет и осемкалибров пистолет в ръката.

— Толкова хубаво, че виждам вас — каза горилата.

— Аз мислил дали може би някой ден отново казваме здрасти.

Обзе го тягостно чувство на обреченост. За няколко секунди залогът се бе вдигнал многократно. Нямаше нужда да мисли много, за да разбере, че ставаше въпрос за собствения му живот и за живота на Габриела.

— Бъдете добър да сложи ръце на стена.

Алекс изпълни нареждането. Бандитът бързо го претърси.

— Не очаквал неприятности, господин Таунзенд? Няма пистолет?

— Аз съм журналист, а не полицаи.

— Вие не много добър в Санкамфенг, а? — Мъжът го хвана за яката. — Не много приятелски. Може би поговорим за това.

Алекс имаше чувството, че разговорът няма да е много приятен. Горилата го поведе покрай сградата. Влязоха през задната врата, където няколко души разтоварваха голям камион. Пазачът ги изгледа любопитно, но не реагира. Тръгнаха по дълъг коридор към канцелариите.

— Съдейки по пистолета, не сте тук като тайландски посланик на добра воля.

— Млъкнете, господин Таунзенд, моля. Аз може би си спомня какво направихте в Санкамфенг.

Стигнаха до някаква врата. Мъжът почука, отвори и го блъсна вътре. Озова се срещу човека, когото бе видял през прозореца. Габриела все още седеше на стола.

— О, Алекс! — скочи тя. — Надявах се, че си отишъл за помощ.

— Не се безпокойте, госпожица — ухили се горилата. — Аз доволен да помогна господин Таунзенд. — С тези думи той го удари рязко в корема, стовари пистолета си върху рамото му и го събори на пода.

Габи се спусна към него.

— Добре ли си? Чуваш ли ме?

Беше бясна. Погледна тайландеца, но той бе насочил вниманието си към другите мъже. Говореха на китайски, всички едновременно. Томи Джи стана иззад бюрото си и се разкрещя.

По време на краткия им разговор Габи бе разбрала, че той не е професионален престъпник. Беше уплашен, че се е забъркал в ужасна каша и нервите му бяха опънати до скъсване. Дватамата с Габриела водеха приятелски разговор, макар и под охрана, когато влязоха хората на Чу-Чи. По-дребният веднага я позна и започна да вика, сочейки я обвинително, сякаш беше шпионин, което не беше далеч от истината. Объркан, Томи Джи се опита да успокои горилите, като в същото време настояваше да разбере за какво всъщност е дошла Габриела. Оправданията и явно не му звучаха убедително, а когато доведоха Алекс, тя разбра, че всичко е свършено.

Алекс изстена и отвори очи. Изглежда не знаеше къде се намира.

— Какво става? — промълви той.

— Нашият умен план се провали — съобщи Габи. Той я погледна объркано и вдигна глава. Заслуша се в продължаващия спор между азиатците.

— О, по дяволите!

— Напълно съм съгласна с теб — отговори тя. Алекс успя да седне и разтърка удареното си рамо.

— Чувствам се, сякаш ме е блъснал камион.

— Щеше да е по-добре.

От скандала не се разбираше нито дума. Въпреки това беше ясно, че Томи Джи възразява, защото сърдито тръскаше глава.

— Имаш ли представа какво става? — прошепна Габи.

— Мисля, че обсъждат съдбата ни.

— Надявам се разумът да надделее. — Постепенно започна да осъзнава сериозността на положението.

— Защо не послушах Ед Ву — промърмори Алекс.

Виковецете най-после престанаха. Момчетата на Чу-Чи вдигнаха грубо Алекс на крака. Той бе все още замаян и залиташе. По-дребният бандит хвана Габи за лакътя и всички тръгнаха след Томи Джи към задната част на сградата. Последната врата имаше тежка метална решетка. Джи извади от джоба си ключ, отвори и светна лампата.

Стаята бе може би два пъти по-голяма от канцеларията му, стените, подът и таванът бяха бетонни. Имаше само един малък прозорец за проветряване на около четири–пет метра от пода. Мебелировката се състоеше от две легла с тънки дюшеци, стар диван с протрити възглавници, дървена маса и четири стола. Изглежда тук си почиваха нощните пазачи.

Азиатците подновиха разгорещения си спор. Високият обиколи стаята, погледна към прозореца, посочи възмутено нагоре и започна да изнася мебелите. Остави само дюшеците.

Тримата тръгнаха към вратата. Томи Джи се забави малко, след като другите излязоха.

— Не трябваше да идвате тук — тъжно поклати глава той.

Вратата се затвори зад него. Чу се превъртането на ключа. Габи и Алекс се спогледаха.

— Хубавото е, че не сме в отделни килии — каза Алекс. — Освен това има и дюшеци.

— А лошото?

— Мисля, че имат намерение да ни убият.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да ни убият?!

На тяхно място ти какво би направила? Ясно е, че знаем какво става тук. Въпросът е как да се отърват от нас. Мисля, че спореха само дали да ни убият веднага, или да почакат.

— Какво ще правим?

Алекс огледа празната стая и тесния прозорец, до който можеше да се стигне само с прът за овчарски скок. Но тъмничарите им се бяха погрижили да не оставят никакви пръти.

— Сигурно съм полудял. Не трябваше да те водя тук.

Очите на Габи се навлажниха. Инстинктивно се приближи до Алекс и опря глава на рамото му. По страните ѝ беззвучно се стичаха сълзи. Алекс я прегърна и я потупа по гърба.

— Трябва да има някакъв начин — изхлипа тя.

— Успя ли да научиш нещо?

— Да. Хероинът е вече тук или поне скоро ще пристигне. Казах на Томи Джи, че се интересувам от южноазиатски стоки, а той ми отговори, че имам късмет, защото току-що е получил пратка. Започнахме да обсъждаме мострите. Тогава дойдоха онези двамата, видяха ме и започнаха да крещят. Преди това всичко вървеше като по вода.

— Никога не съм предполагал, че ще попаднеш на хора, които са те виждали.

— Ти не си виновен. — Габи изтри сълзите си.

— Няма кого друг да обвинявам. Тя го целуна по бузата.

— Защо са дошли тези хора в Сан Франциско?

— Предполагам, пратката е много голяма, може би тонове. Сигурно Чу-Чи иска да има тук свои хора. А може и самият той да е в града, за да провери дали всичко върви гладко.

— Може би той би ни пощадил — погледна го тя с надежда. — Не вярвам всичките да са животни.

— Не знаеш с кого си имаме работа. Ако у някого има капчица съчувствие, това е Томи Джи. Той е корумпиран бизнесмен, но не е гангстер. Ала не разчитам да пожертва всичко, което е получил, за да ни спаси.

Алекс гледаше към прозореца и Габи също вдигна глава. Правоъгълният отвор бе широк около метър и висок към трийсет сантиметра. Само паяк би стигнал дотам.

— За какво мислиш?

— Чудя се... — той посочи желязната тръба, която пресичаше стаята и се забиваше в стената близо до прозореца — дали можем да стигнем до тази тръба. Оттам можем да се доберем до прозореца. Отворът е много малък, но може би ще успеем да се промъкнем.

— Да, но как да стигнем до тръбата?

— С въже — отвърна той с измъчена усмивка.

— Браво, много си умен. Може би Томи Джи ще ни продаде едно копrienено, внос от Тайланд. — Той сви рамене. Габи седна на дюшека и се облегна на стената — Някой подозира ли, че сме тук?

— Моят приятел от Управлението за борба с наркоманията знае, че правя журналистическо разследване, но не знае за „Хиляди цветя“ и Томи Джи. Реших да пазя сведенията в тайна, за да не ми открадне някой сензацията.

— Възможно ли е Управлението и полицията да са стигнали сами до тази информация?

— Възможно е, но не бих разчитал на това — Алекс седна до нея на дюшека и разтърка удареното си рамо.

Тя се замисли за момент.

— А какво ще стане, ако се развикаме с всички сили, за да привлечем вниманието на минувачите отвън или на някой от работниците?

— Може да си спечелим по някой куршум в главата, а може и да ни завържат и да ни запушат устата. Колкото до работниците, сигурен съм, че Томи ги е научил да не си пъхат носа, където не им е работа. Но като си помисля, може би досега не са ни направили нищо само, защото наоколо има хора.

— С други думи, имаме време до края на работния ден, когато всички ще си тръгнат?

— Сигурно. Възможно е също първо да се опитат да разберат какво знаем и кой друг го знае.

— Прекрасно! Искаш да кажеш, че ни чакат мъчения, за да изтръгнат от нас всичко, което знаем?

— И това е възможно.

— Ако не те познавах, бих казала, че се забавляваш.

— Е, това не е най-любимият ми начин за прекарване на времето, но ако така или иначе трябва да съм тук, не бих искал да съм с никой друг, освен с теб.

— Благодаря ти. Няма да го забравя до смъртта си.

— Да се надяваме, че междувременно ще можеш да го разкажеш на внуците си.

— Чуваш ли се какво говориш? Ние сме в опасност, а ти се шегуваш.

— Да, а на всичко отгоре се чувствам, сякаш катър ме е ритнал в корема.

Тя се вгледа в красивото му лице и помисли, че ѝ е станал скъп, че се е превърнал в нещо повече от обикновен любовник. Беше започнала да го обича. Наистина го обичаше. Но точно сега ли трябваше да го разбере?

— Знаеш ли кое е най-тъжното? — обади се тя.

— Кое?

— Никога няма да разберем какво би станало с нас. Имам предвид какво би излязло от нашата връзка.

— Мисля, че бихме се оженили. Бог ми е свидетел, че по-рано не можех дори да произнеса тази дума. Но откакто те срещнах, станах друг човек. Сигурен съм, че ако имаме малко късмет, ще бъдем щастливи заедно. — Той се надигна, погледна я предизвикателно и леко я целуна по устата.

— Тези приятелчета са много предвидливи. Оставили са ни два дюшека. Не мислиш ли, че трябва да ги употребим по предназначение?

— Как можеш да мислиш за секс в такъв момент?

— Идва ли ти наум нещо по-добро?

— Ако можех да правя с тези дюшеци каквото искам, щях да ги разкъсам и да напъхам парцалите в устата на Чу-Чи!

Той се втренчи в нея, после вдигна поглед към тавана.

— Алекс! Имаш ли някаква идея? Той неочаквано се засмя:

— Габриела, нали знаеш как се плете плитка?

— Разбира се. Но каква полза?

— Ти каза, че би разкъсала дюшеците. А калъфите им? В тях има толкова плат! Можем да ги накъсаме на дълги ленти и да оплетем въже.

По лицето ѝ се разля усмивка.

— Мислиш ли, че можем да го направим?

— Струва си да опитаме, нали?

— Господи, струва си да се опита всичко!

Алекс стана и огледа дюшеците. Потърка брадичката си.

— Не може просто да ги късаме. Ако ни видят, всичко пропада. Трябва да късаме само от единия, а с другия да сме готови да го покрием, ако ги чуем да идват. Имаме няколко секунди, докато превъртят ключа.

— Да започваме! — скочи Габи със светнали очи. Алекс вдигна горния дюшек. Опитва се да го разкъса, но не успя.

— Трябва да намерим с какво да го разрежем. — Той прерови джобовете си. Най-острото нещо, което намери, бяха ключовете от колата. Тайландците бяха взели чантата на Габриела. — Ето, дръж другия дюшек и бъди готова да го сложиш отгоре, ако идва някой.

След няколко опита Алекс успя да разкъса калъфа. Платът бе стар и се цепеше лесно. Трябваше обаче да внимават да не разпилеят парцалите.

След десет минути бяха свалили целия плат от гърба на дюшека. Алекс се взря в очите на Габриела. Надеждата, която видя там, го изпълни едновременно с щастие и непоносима тъга.

— Ще ни трябват три или четири дължини — каза той. — И може би да удвоим или утроим всяка дължина, за да те издържи.

— Мен ли?!

— За мен ще трябва по-здраво въже, пък и едва ли ще се провря през прозореца. Освен това се съмнявам дали мога да се катеря с това рамо. Ще се справиш ли?

— От гимназията не съм правила подобно нещо.

— Ще направим възли, за да ти е по-лесно. Габриела сплете лентите, които той бе откъснал, а Алекс ги навърза. Оказа се обаче, че

въжето е много късо. Трябваше да се пори и от другата страна на дюшека, което значеше, че пълнежът ще се разсипе по пода.

Докато работеха рамо до рамо, долови аромата на парфюма ѝ.

— Казвал ли съм ти някога, че ухаеш прекрасно?

— Не, струва ми се.

— Е, сега ти го казвам.

— Алекс, ти казваш най-милите неща в най-неочаквани моменти.

Обзалагам се, че ако не съществуваше вероятността да не доживееш до вечеря, не би говорил такива глупости.

— Признай, че сме създадени един за друг — настоя той. — Това изпитание го доказва.

— Доказва само, че имаме един и същ лош късмет.

— Габриела, къде е изчезнала романтичната ти душа?

— Ще ти кажа, когато се измъкнем оттук. Алекс събра две дължини и опита здравината им.

— Искаш ли да имаш деца? — попита той равнодушно.

Въпросът я завари неподготвена.

— Е, сигурно. Винаги съм мислила, че някой ден и това ще стане. Защо?

— Аз никога не съм мислил за деца. И не знам дали от мен ще излезе добър баща. Но напоследък този въпрос ми минава през ума.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Той остави въжето, погледна я и обхвана лицето ѝ.

— Когато съм с теб, се чувствам много особено. Държа да знаеш това, макар че не искам да сляза от сцената, без да съм си свършил работата.

Тя го целуна леко. Когато устните им се разделиха, очите ѝ блестяха. Внезапно го обзе гняв. Искаше му се да се нахвърли с юмруци върху стените.

Точно в този момент чуха превъртането на ключа.

— О, Боже! — изохка Габриела.

— Остави внимателно дюшека — прошепна той. — Да не се разпилеят парцалите.

Успяха да нагласят дюшека. Габриела се хвърли върху него и вратата се отвори. По-високият пазач влезе с пистолет в ръка. Веднага след него вървеше друг мъж, в елегантен европейски костюм. Нямахше нужда да се представя. Чу-Чи.

— Господин Таунзенд, ние отново се срещаме — каза той и погледна Габи.

Влезе и вторият телохранител и затвори вратата. Томи Джи не се виждаше никъде. Алекс пристъпи към средата на стаята.

— Вие наистина пътувате много — каза той.

— Е, аз бих могъл да кажа същото за вас.

— Искате да се призная за победен или идвате да преговаряте?

— Вашата самоувереност е похвална, да не говорим за дързостта ви. Дошъл съм за информация. Във ваш интерес е да отговоряте бързо и точно.

— Целият съм слух.

— Колко хора знаят, че сте тук? Таунзенд се усмихна замечтано:

— С удоволствие ще ви отговоря, но имам едно условие.

Чу-Чи се изсмя.

— Интересно е, че се смятате в положение да поставяте условия, но ще ви изслушам.

— Пуснете жената. Чиста случайност е, че тя е тук. Аз я накарах да дойде с мен, но не съм й обяснил нищо. Тя не е заплаха за вас.

— Много кавалерски жест от ваша страна, господин Таунзенд. Европейският манталитет на странстващи рицари винаги ме е очаровал. За съжаление смятам, че на вас ни най-малко не може да се вярва. Човек би допуснал, че сте автор на фантастика, а не журналист, носител на наградата „Пулицър“, какъвто претендирате да бъдете. — Той се засмя самодоволно.

— Това е моето условие — отвърна Алекс.

— Разбрах — отсече Чу-Чи. — Сега вашият отговор.

— Ще я оставите ли на мира?

— Ще взема под внимание условието. Сега не увъртайте повече.

— Очевидно полицията не е обградила склада. Но тази сутрин се срещнах с Ед Ву от Управлението за борба с наркоманията, за да поговорим за вашата дейност. Той знае, че сте напуснали Хонконг и смята, че сте тръгнали насам. Аз му казах, че фирмата „Лунно слънце“ е изпратила голяма пратка стоки на търговец на едро в Сан Франциско и че ще му съобщя, когато открия кой е той.

— Значи той не знае къде се намирате.

— Напротив. Разбрах, че стоката е предназначена за „Хиляди цветя“ и се обадох в канцеларията на Ед. Той не беше там, затова му

оставих съобщение и му предложих да провери Томи Джи. Само въпрос на време е да се появи. Така че, нали виждате, безсмислено е да ни заплашвате.

— Добре сте го измислили. Но защо трябва да ви вярвам?

— Можете да не ми вярвате, ако сте готов да поемете този риск.

— Ако има някакъв риск, той е за вас. — Чу-Чи се обърна към Габриела: — Приемете моите извинения за неудобствата, госпожо. Естествено, за всички би било по-добре, ако не бяхте се намесвали. Поставете ме в трудно положение.

— Много ми е неприятно да го чуя — отговори тя. — Не обичам да стоя затворена.

— За жалост е неизбежно. — Той се усмихна студено. — А сега моля да ме извините.

— Пуснете я! — намеси се Алекс.

— Ще обмисля вашето предложение. Междувременно имам да свърша доста неща.

Чу-Чи и свитата му напуснаха стаята. Когато вратата се заключи зад тях, Алекс седна до Габриела и я потупа по коляното.

— Мисля, че това беше блъф — каза той. — Чу-Чи искаше да разбере доколко е опасно положението му. Той е по-разтревожен, отколкото показва.

— Какво реши според теб?

— Сигурно знае, че лъжа. Полицията не идва, затова той без съмнение мисли, че няма непосредствена опасност. Искан да го накарам да се съмнява. Трябва обаче да се измъкнем оттук. Струва ми се, че хероинът е в ръцете им и те бързат да се отърват от него. Ако имаме късмет, засега няма да се занимават с нас. Да се надяваме, че дотогава ще си повикала помощ. Готова ли си да се хванем за работа?

Габи кимна. Но през цялото време, докато го слушаше, гледаше към вратата.

— Знаеш ли, Алекс, имам странното чувство, че познавам този човек.

— Чу-Чи?

— Да. Не толкова лицето или маниерите му, колкото гласа.

— Не вярвам да си го виждала в Чанг Май. Честно казано, учудвам се, че се е осмелил да дойде тук.

Изведнъж Габриела замръзна.

— Спомних си къде съм чувала този глас! Говорих с този мъж вчера по телефона. Той търсеше Майкъл и аз вдигнах слушалката.

— Чу-Чи се е обаждал на Майкъл?

— Каза друго име, но съм сигурна, че беше той.

Акцентът му и начинът, по който говори, са много характерни.

— Как се представи? И какво искаше?

— През последната седмица Майкъл водеше преговори с един човек от Хонконг на име Бей Уонг. Той го описа като много образован, завършил Кеймбридж или Оксфорд. Аз говорих с него само няколко минути, но съм сигурна, че беше Чу-Чи.

— За какво един търговец на наркотици може да преговаря с един банкер?

— Майкъл каза, че „Дан Азия Пасифик“, компанията на Бей Уонг, има купища пари и иска да ги вложи във високотехнологични американски компании. Уонг или Чу-Чи иска да се включи в съвместна разработка с Майкъл и неговите партньори.

— Искат да инвестират в законен бизнес?

— Разбира се. Майкъл никога не би се замесил в търговия с наркотици. Сигурна съм, че той няма представа кой е Бен Уонг.

Алекс кимна. Изведнъж цялата мозайка се подреди.

— Значи Чу-Чи е пристигнал, за да търси къде да вложи мръсните пари на генерал Рам Су — заключи той. — Трябва да направят нещо с всички тези печалби. И „Пан Азия Пасифик“, и Бен Уонг служат само за прикритие. Предполагам, Чу-Чи е имал намерение да стои настрана от истинската контрабанда, но е искал неговите хора да следят операцията. Когато обаче ние се появихме и им объркахме сметките, те са го повикали. И той, както ти казах, дойде да прецени доколко е сериозен проблемът.

— Снощи той ми каза, че тази вечер ще пътува за Сиатъл, за да се срещне с Майкъл. Въпросът е дали ще реши да свърши с нас, преди да замине, или ще отложи, докато се върне.

Алекс възбудено потри ръце.

— Хайде, Габриела, трябва да се измъкнем оттук! Ще напиша страхотен репортаж!

Тя се изправи и сложи ръце на кръста си:

— Е, много ти благодаря! Къде останаха всички онези приказки за любов, деца и женитба?

— Ама, разбира се, това си остава.

— Заслужаваш да те зарежа!

— Направи ми една услуга. — Той обхвана лицето ѝ. — Замълчи! — Целуна я по устните. — Хайде, времето лети!

Отново се заловиха за работа. От време на време Габи го поглеждаше, развеселена от почти момчешкия му ентусиазъм. Мъжете, реши тя, са най-неразумните същества на земята. Но можеше ли да не го обича? Сега бе толкова различен от познатия ѝ прелъстител. Това не бе обикновен мъж. Едва ли някога щеше да срещне друг като него.

След около двайсетина минути въжето им бе готово. То всъщност приличаше повече на опашка на хвърчило, отколкото на дебелото конопено въже, което помнеше от гимнастическия салон. Алекс го дръпна няколко пъти, за да опита здравината му.

— Вече съжалявам за всички десерти и спагети, които съм изяла.

— Ти си достатъчно пъргава и силна — успокой я той. — Виждал съм те как се биеш. Въпросът е само как да преметнем въжето през тръбата. Трябва ни някаква тежест.

— Например обувка?

— Отлична идея.

Габи свали едната си обувка и му я подаде:

— И без това не става за катерене.

Алекс я завърза за въжето. На третия път успя да го прехвърли през тръбата и изравни двата края. Оказа се, че въжето стига до главата му. Той го издърпа до стената и го усука. Получи се доста дебела връв.

— Готова ли си?

Тя кимна мълчаливо.

— Това е телефонът на Ед Ву — подаде ѝ Алекс визитна картичка. — Позвъни му веднага след като се обадиш в полицията. Кажи му да тича насам през глава, ако иска да хване Чу-Чи с контрабандата.

Габи пхна картичката в сутиена си. Той я целуна бързо.

— Ще се чувствам самотен без теб.

— Мисля, че много рано се сбогуваш. Между мен и свободата има пет метра.

— Ще се справиш.

— Добре. Да тръгвам. — Тя пое дълбоко въздух.

— Ако стъпиш на раменете ми, ще ти остане по-малко за катерене.

Габи погледна тъжно полата си:

— Къде е спортният ми екип, когато най-много ми трябва? Това е най-хубавият ми костюм.

— Ще изглежда по-добре измачкан и скъсан, отколкото надупчен от куршуми.

— Благодаря!

— Просто се опитвам да те ободря.

— Все едно, нямам намерение да си сваля полата. Ако изляза оттук, ще ми потрябва. Едно е да се катеря по чорапогащник, съвсем друго е да тичам по улицата в такъв вид.

— Добре. Но трябва да я вдигнеш и да я закачиш за колана си.

— Забавляваш се, нали? — погледна го тя сърдито.

— Трябва да призная, че това е доста оригинален начин за прекарване на вечерта — засмя се той.

— Негодник! — Габи свали сакото и го остави. Помисли малко и събу чорапогащника. — Няма да мога да се катеря с него. Освен това е съвсем нов.

— Ще ти го пазя — обеща Алекс.

Габи стъпи на коляното му и се хвана за въжето. Той я повдигна.

— Стъпи на раменете ми. Като стигнеш до тръбата, прехвърли крака си върху нея. Оттам ще допълзиш до прозореца.

— На думи звучи прекрасно.

— Хайде, любов моя, нашите приятели ще се върнат всеки момент. Нали не искаш да те заварят без чорапогащник и с вдигната пола?

— Алекс, иде ми да те убия! Защо, за Бога, се съгласих да дойда с теб?

— Сигурно защото ме харесваш.

— Млъкни!

Тя започна да се катери по въжето. Оказа се по-лесно, макар че се поумори, докато стигна до тръбата. Спря за миг и погледна надолу. Алекс чакаше с надежда.

— Как си? — попита той.

— Оттук ми приличаш на мравка.

— Опитай да прехвърлиш крака си.

— Ще падна.

— Не бой се, ще те хвана.

— Трябваше да си остана с Майкъл...

— Щеше да умреш от скука.

— Поне щях да умирам по-дълго.

Габи опита да прехвърли крак върху тръбата и едва не падна.

— По-рязко!

— Лесно ти е на теб!

— Опри се тогава на стената и изпълзи нагоре. Тя го послуша и успя да урие краката си около тръбата.

— Можеш ли да се издърпаш?

Габи се вкопчи в тръбата и след кратка борба се закрепил върху нея в тясното пространство под тавана.

— Сега остава само да стигнеш до прозореца и да се измъкнеш.

— Алекс, май забравихме нещо. Как ще стигна от прозореца до земята?

— Скочи! Ако имаш късмет, ще паднеш върху някой храст.

— Ами ако падна върху бетон?

— Значи нямаш късмет.

— Трябвало е да станеш клоун.

— Побързай, Габриела! Вече си почти на свобода!

Тя допълзя до прозореца и погледна навън в избледняващия залез. Видя високата трева на близката полянка и усети прилив на сили. Спокойно, заповяда си тя. Не падай точно сега!

— Виждаш ли какво има под прозореца? Тя измъкна глава навън.

— Храст.

— Виждаш ли? Родена си с късмет.

— Какво значение има? Така и така ще си счупя краката.

Прозорецът беше много тесен. Добре поне, че имаше метална рамка, за която да се хване. Промуши първо краката си и бавно изхлузи тялото. Чу как копринената ѝ блуза се раздра. Рамката изскърца под теглото ѝ. Габи си представи как се чупи и затаи дъх. Не се счупи.

Хвърли последен поглед към Алекс, който ѝ махаше отдолу. Когато увисна, притисната до стената, той извика:

— Обичам те, Габриела!

В прилив на решителност Габи погледна към храста, отблъсна се и пусна рамката. Приземи се с трясък, но храстът наистина омекоти удара. Имаше само няколко драскотини. Огледа се. Никой.

— Алекс, успех! — извика тя към прозореца.

Най-близката сграда беше на стотина метра, без да мисли повече, тя хукна с всички сили към нея през полето, без да обръща внимание на буците и жилавата трева. Надяваше се, че ще стигне, преди да я застигне някой куршум. Докато бягаше, чу само един звук — от мотора на голям камион, който се приближаваше към склада. Шофьорът сигурно я виждаше как тича, все още с вдигната пола, но това вече нямаше значение. До сградата оставаха само няколко метра. Там трябваше да има телефон. Можеше да се обади на полицията и на Ед Ву.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алекс легна на дюшека. Последните думи, които извика Габриела, още кънтяха в ушите му. „Алекс, успях!“. Поуспокои се. Вече почти нямаше значение какво ще се случи. Тя се бе спасила.

Напрежението премина и болката в корема и рамото започна да се усилва. Но щеше да оживее. Можеше да бъде и по-лошо.

Почиваше си на тъмно и се опитваше да пресметне кога ще дойде помощта. Ако Ед Ву успее да се намеси, преди полицаите да са се развихрили, операцията би минала по-добре. Служителите от Управлението за борба с наркоманията щяха да арестуват всички и да приберат контрабандната стока непокътната. Реши, че ще им трябват от двацет минути до един час, за да пристигнат — зависи кой е дежурен. Габриела щеше да настоява полицията да действа незабавно, преди да му се е случило нещо лошо, но той се надяваше всичко да бъде направено както трябва.

След петнайсет безкрайни минути се чу превъртането на ключа. Работното време вече бе свършило. Алекс се молеше да не идват да го убият. Щеше да е много глупаво — Габриела вече се бе измъкнала и можеха да го застрелят само за отмъщение.

Вратата се отвори. Фигурата на високия бандит с пистолет в ръка изпълни светлата рамка. Той видя, че в стаята е тъмно и отстъпи крачка назад. Протегна ръка и светна лампата.

Въжето, което все още висеше от тръбата, привлече вниманието му. Той каза нещо на китайски и посочи прозореца. Приятелят му отговори с гневни ругатни.

— Здравейте, момчета — обади се Алекс. — Габриела много искаше да ви дочака, но имаше час при маникюристката си и трябваше да тръгва.

По-дребният удари спътника си по рамото, сякаш той бе виновен, изблъска го и налетя към Алекс.

— Кога тя отиде?

— О, много отдавна. Сигурно досега е свършила с маникюра и е отишла в полицията. Обзалагам се, че вече са обградили сградата.

Високият го дръпна за ръката, готов да се нахвърли отгоре му с безсилна злоба. Но преди да успее да направи нещо, откъм коридора се чува викове:

— Не мърдайте, полиция!

Бандитът се обърна към вратата. Алекс се възползва от стъписването му, заби коляно в слабините му, събори го и грабна оръжието.

През вратата се втурнаха двама униформени полицаи с насочени пистолети.

— Не мърдай! Хвърли оръжието!

Алекс се подчини и вдигна ръце с другите двама.

— Аз съм добрият — съобщи той.

— Никой да не мърда! — предупреди полицаят.

В този момент влезе цивилен детектив, а зад него се показва познато лице. Ед Ву!

— Алекс, стари приятелю! — провикна се той. — Твоята позната ми каза, че мога да те намеря тук. Щастлив съм, че те виждам още жив. Предполагам и тя ще е доволна.

Алекс стисна ръката на Ед и го прегърна.

— Никога не съм предполагал, че ще зарадвам толкова много на служител от Управлението за борба с наркоманията. Пипнахте ли Чу-Чи?

Не, освен ако не се е скрил в някой кашон в склада. Според госпожица Линд може да е заминал за Сиатъл. Ако е така, ще се наложи да го заловим там.

Отекнаха няколко изстрела, но като цяло операцията бе завършила. Таунзенд взе сакото на Габриела и излезе с Ву от стаята. Тръгнаха по коридора. Пред вратата се въртяха няколко униформени полицаи и двама-трима колеги на Ед Ву.

— Ед — рече един от тях, — разопаковахме един контейнер с глинени вази. Във всяка от тях открихме по един килограм наркотик. Сигурно има цял тон.

— Цял тон! — зяпна Ву.

— Възможно е.

— Знаеш ли колко хероин е това, колега? — обърна се той към Алекс. — Господи, по улични цени излиза повече от един милиард долара! — Усмихна се широко: — Добра работа свърши, приятелю.

— Все още не съм седнал пред пишещата машина.

— Ще трябва да вземем показанията ти, но няма да загубим много време. Освен това в шевролета отпред има един човек, когото може би искаш да видиш. Ей там, в бялата кола.

— Всичко по реда си — усмихна се Алекс и си проправи път към вратата.

— Алекс!

Мярна я до шевролета, помаха и тръгна към нея. Габи обаче не го дочака. Втурна се като сърна през поляната и се хвърли в прегръдките му. Той я завъртя и я целуна пламенно. Тя отвърна със същата страст.

Алекс ѝ наметна сакото. Върнаха се до колата, хванати за ръце. Тя притисна чело към рамото му.

— Бях сигурна, че няма да те заваря жив. Не можеш да си представиш как ми олекна.

— Не колкото на мен. Полицаите пристигнаха в последния момент. Когато нашите приятелчета видяха, че те няма, никак не им стана приятно.

— Нараниха ли те?

— Не. — Той я целуна по челото. — Знаеш ли, умирам от глад. Сигурно в затвора на човек му се отваря апетит.

— Прекрасно, но виж как изглеждам. Дори съм боса.

Алекс извади от вътрешния си джоб чорапогащника, който бе оставила в склада.

— Най-много да му се е пуснала някоя бримка — подаде ѝ го той.

— Хайде да се приберем у дома. Искam да си взема душ и да легна в собственото си легло.

— И да поръчаш китайска храна?

— Щом искаш — усмихна се тя.

— Можем да я изядем в банята — каза той предизвикателно.

Габи го придърпа към себе си и го целуна по устните.

— Каквото желает, скъпи мой. Ти го заслужи.

— Не, скъпа. Ти го заслужи.

Алекс лежеше във ваната на Габриела, опитваше да се отпусне и да забрави болката в корема и в посинялото си рамо. Вратата на банята бе отворена и се чуваше как Габриела разговаря по телефона с Майкъл, който все още беше в Сиатъл. Обясни му всичко, дори защо няма да я намери, когато се върне.

След малко Габи затвори, дойде при него в банята и седна на ръба на ваната. Бе облечена само в ефирно копринено кимоно.

— Как го прие? — попита той.

— Както можеше да се очаква, не много добре.

— Е, ще си намери някоя друга. И без това си прекалено независима и енергична за Майкъл. На него му трябва тенис — партньорка и домакиня.

— Знаеш ли, май си прав — усмихна се тя.

— Разбира се, че съм прав — намигна той. На вратата се позвъни и Габи стана.

— Това е вечерята ни. Чайната на Уонг е зад ъгъла. Ако живееш наблизо, доставят храната вкъщи. — Тя изчезна и след малко се върна с голям плик. — Хайде, време е да излизаш. Ще вечеряме.

— Защо не влезеш при мен?

— Ами храната?

— Ще я ядем във ваната. Никога ли не ти се е случвало?

— Да ям китайска храна... Във ваната... С мъж? Никога!

— Стой до мен, малката, и всичко ще ти се случи поне по веднъж. Хайде, сваляй роклята.

Тя остави торбата на пода, свали кимоно и влезе във ваната.

— И сега какво?

— Сега ще вечеряме. — Алекс извади картонените кутии от плика и ги подреди на ръба на ваната. Подаде ѝ две дървени пръчици: — Надявам се, нямаш нищо против да се храним с едни прибори.

Габриела се усмихна широко:

— Алекс, ти наистина си луд!

— Засега си видяла само върха на айсберга — предупреди я той и си взе от пържения ориз.

Дълго не отделиха очи един от друг. Той вече нямаше търпение да види какво ще стане по-нататък. Остави кутията и хвана ръката ѝ.

— Знаеш ли. Всичките тези неща, които ти наговорих в склада. Глупостите за деца, за женитба и така нататък.

— Да?

— Ами нали разбираш, когато човек е под напрежение, понякога говори, без да мисли. Може да каже неща, които в нормално състояние не би казал.

— Няма нужда да обясняваш. Разбирам всичко.

— Какво разбираш?

— Че не говореше сериозно.

Алекс се усмихна и трапчинката на бузата му заигра.

— Не, любов моя, опитвам се да ти кажа точно обратното. Вярвам на всяка дума, която съм казал.

Тя се засмя и се наведе да го прегърне. Неволно блъсна с лакът кутията и тя се разпиля на пода.

— Едно от нещата, които не правя, е чистенето на подове — заяви той.

— Не се безпокой — засмя се Габриела.

— Ще се омъжиш ли въпреки това за мен? — Тя примига. — Зная, че за теб това е неочаквано. Не казвам, че трябва да го направим веднага. Но вече си ме опознала и можеш да решиш.

— Но как ще живеем? Къде? Какво ще правим? Не трябва ли да обсъдим някои неща?

— Ти имаш работа, имаш къде да живееш. Ако искаш да намерим по-голям апартамент, аз нямам нищо против.

— Да не си решил да се установиш на едно място?

— Не, разбира се. Но нали все някъде трябва да живеем? А когато разследвам някоя история, ти можеш да идваш с мен. И без това трябва да купуваш стока за магазина си. Ще станеш крупен вносител.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно. — Тя поклати глава и се засмя. — Мислех да почакам до утре и тогава да ти предложа, но всъщност има ли значение? — продължи той. — Какво ще кажеш да дойдеш с мен за няколко дни до Каймановите острови?

— За какво?

— Говорих с Ед Ву, докато давах показания. Те мислят, че Рам Су пере парите си там. През деня може да купуваш мидени черупки или каквото друго ти хареса, а аз ще слухтя. А нощем ще пием тропически коктейли на лунна светлина. Можем да направим нещо като репетиция

зя меден месец — освен ако искаш да го узаконим, докато сме там.
Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че трябва да съм лудо влюбена в теб, за да приема.

Той се наведе и я целуна леко по устните.

— Не знам за теб, но аз мисля, че мога да довърша вечерята в леглото.

— Алекс, не мога да си представя нищо по-хубаво от вечеря с теб в леглото.

Издание:

Джанис Кайзър. Съдбовно пътуване

ИК „Арлекин-България“, ЕООД София, 1993

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN 954–11–0101–1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.